De avonturen van Pinkeltje

Dick Laan

bron
Dick Laan, *De avonturen van Pinkeltje*. Van Holkema & Warendorf, Amsterdam 1939

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/laan010avon01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

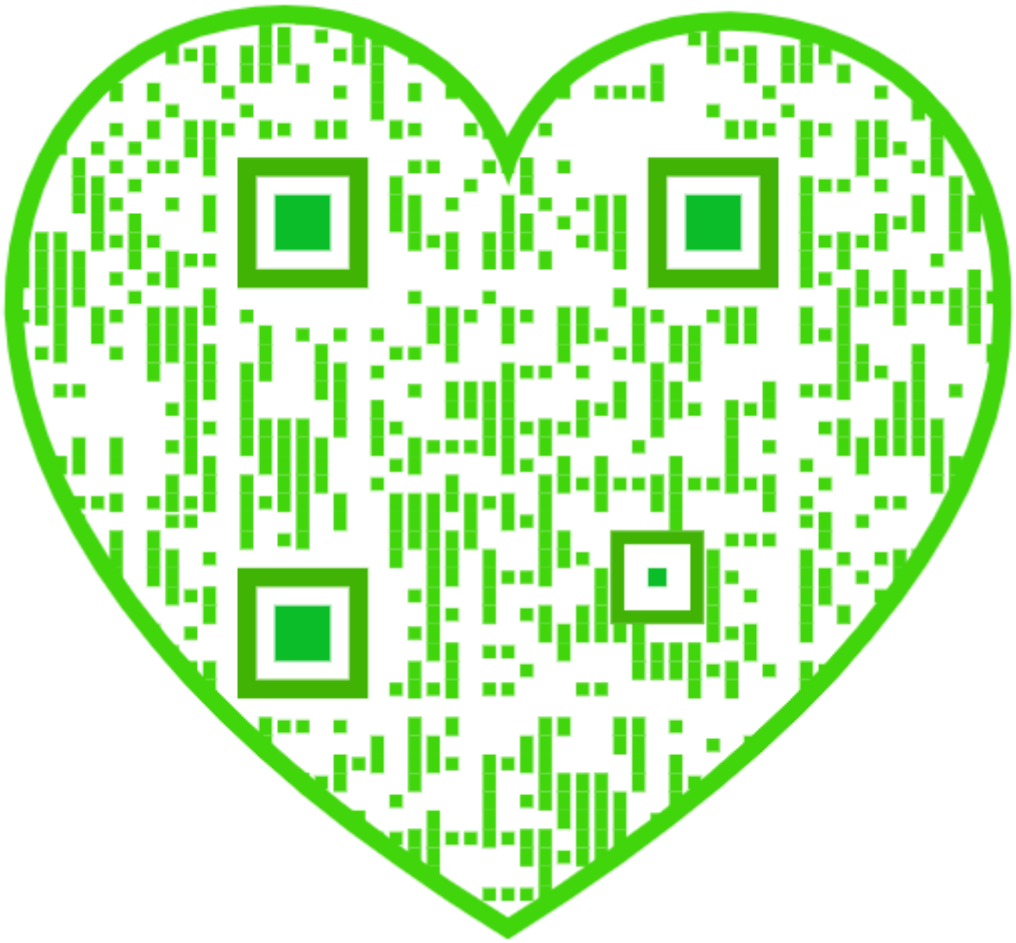

Voorwoord
Aan hen, die Pinkeltje voorlezen

‘Vertellen! Oom?’

Elke keer is het dezelfde vraag, en of je nu al bezwaren maakt, het geeft niets, ze houden vol tot er een verhaal verteld is. -

Op iedere knie een kind, een op de leuning van de stoel en drie paar ogen kijken je vol spanning aan. Je pijnigt je hersens om zo gauw wat te bedenken en je begint alvast maar...

‘Er was eens, een héél, klein mannetje; zó klein, als jullie pink...’

‘Zo groot als die van mij, Oom?’

‘Ja, zo groot als die van jou.’

‘O! wat een klein mannetje!’

Ondertussen dwalen mijn ogen in de kamer naar een onderwerp. - Wacht, het is Sint Nicolaas over twee weken, dus moet er maar wat gebeuren met den ouden Sint!

‘Hoe heet het mannetje, Oom?’

En heel langzaam zeg ik: ‘Dat - mannetje - heette...’ Gauw zoeken naar een naam, Pukkie, Pinkie, Pinkje - Pinkeltje! ha! dat is een goede naam...

Zo werd een paar jaar geleden Pinkeltje geboren en telkens moest er een nieuw verhaal over Pinkeltje worden verteld.

Hoe spannender hoe mooier. Vooral als Pinkeltje in de knel raakt, dan wordt het pas echt mooi en we vertellen langzamer en toen... nu houden we helemaal op... ze worden onrustig... dan heel langzaam en toen... kwam Snorrebaard binnen...

‘Dat is de poes, hè Oom?’ juicht er een.

‘Ja, dat is de poes.’

‘En gaat die nu Pinkeltje helpen, Oom?’

‘Dat weet ik niet,’ zeg ik heel ernstig.

‘Stil nou!’ zegt een ander. -

‘Toe nu Oom!’

Dan komt meestal de ontknoping en alle drie zuchten van plezier, wanneer dat lieve, arme Pinkeltje gered is.

Zo zijn de Pinkeltjesverhalen ontstaan en ik heb getracht, de verteltrant zo dicht mogelijk te benaderen.

De onderwerpen zijn gezocht in de kring van hun eigen leventjes. Ieder moeilijk of onbegrijpelijk woord is zo veel mogelijk vermeden. Bij het voorlezen moeten de geluiden zo juist mogelijk worden nagebootst.

Vaak zult U vinden - ‘en toen’ - en het woordje - ‘en’ -. Zelden zult U vinden de woordjes ‘hij’ of ‘zij’ maar

meestal de volle naam, want het is mij opgevallen, dat kinderen dat verwarrend vinden.

Hoe dikwijls is het me niet overkomen, als ik vertelde, ‘en toen zei hij...’ dat prompt de vraag kwam:

‘Dat is Pinkeltje, hè Oom?’

‘Hij’ of ‘zij’ is voor hen meestal een naam en geen aanduiding.

Vertellen of voorlezen is heus wel een prettig werk, maar U moet het ernstig, en vooral langzaam doen. Goed verteld of gelezen kan elk van deze verhaaltjes ongeveer twintig minuten duren.

DICK LAAN

I Pinkeltje

Alle grote mensen zeiden, dat het erg - erg - slecht weer was en dat ze het nog nooit zo hard hadden zien regenen.

De hele lucht zat vol met dikke, zwarte wolken en er was ook een heleboel wind en die wind maakte in het water van de vaart héél grote golven.

‘Brrrr,’ zeiden alle mensen, ‘we blijven maar binnen’ en de moeders zeiden tegen de kinderen:

‘Gaan jullie maar lekker in huis spelen, want als je buiten komt, worden jullie door en door nat...’

Maar in de vaart dreef een groot groen blad, het leek wel op een kastanjeblad en het dreef maar hobbeldebobbel over het water voort, geduwd door de wind.

Op dat kastanjeblad zat een héél - héél - klein mannetje met een blauw puntmutsje op, in een rood

hemdje en een blauw broekje. Dat mannetje had een witte baard en het heette... 'Pinkeltje'.

Hoe Pinkeltje daar maar op dat kastanjeblad kon zitten zonder er af te vallen?... Dat kwam, omdat hij héél - héél - klein was, net zo klein als jullie pink.

Toch was Pinkeltje erg bang, dat hij van het blad af in het water zou vallen en daarom hield hij zich erg stevig vast. -

‘- O - o - o -’ zuchtte Pinkeltje, ‘wat is dat een vreeslijke storm en wat ben ik akelig nat! Waar zou ik toch wel terecht komen, ik zit nu al zo heel veel dagen op dit blad, en ik krijg erge honger ook.’ -

Wat was er nu wel gebeurd, denken jullie? En hoe was het gekomen, dat Pinkeltje daar maar op dit blad verder dreef?

Pinkeltje had gewoond in een land, heel ver weg, in een groot bos met heel veel mooie bomen. Op een keer was hij in een kastanjeboom geklommen tot bijna boven in... Maar... daar kwam opeens een heleboel wind.

‘Fie-ie-up! - fie-ie-up! - fie-ie-up!’ - blies de wind door de takken en Pinkeltje was bijna weggeblazen door de wind, maar hij greep zich nog net vast aan een groot kastanjeblad.

‘Fie-ie-up! fie-ie-up! fie-ie-ie-up!’ blies de wind weer, en al harder en harder... o - o - daar trok de wind het kastanjeblad, waaraan Pinkeltje zich vasthield van de boom en... daar vloog Pinkeltje met het blad door de lucht.

‘Help! - help! - help!’ - riep het arme Pinkeltje, maar niemand hoorde zijn kleine stemmetje en voort - voort - voort - vloog Pinkeltje op het kastanjeblad, heel hoog door de lucht.

Pinkeltje vloog over bomen heen, over weilanden, over huizen, over boerderijen, over dorpen, over steden, over kerken - en aldoor ging het maar verder,

voort geblazen door die stoute wind. En Pinkeltje was bang, vreeslijk bang. Toen begon het opeens heel hard te regenen en al die waterdruppels maakten dat het kastanjeblad heel nat en zwaar werd, en het viel al lager en lager en kwam al dichter en dichter bij de grond en toen... toen zag Pinkeltje opeens een heel breed water en toen..., o, wat werd die Pinkeltje toen bang! Hij kneep zijn ogen helemaal stijf dicht en... plof!... daar viel het kastanjeblad in het water. En Pinkeltje zat er nog steeds op... Zo kwam het, dat Pinkeltje daar nu op het water dreef...

Maar daar kwam een bocht, en daar zag Pinkeltje heel veel bomen aan de kant staan. Het kastanjeblad dreef naar de kant en 'boms' - daar bleef het blad liggen. Gauw klom Pinkeltje nu op de kant en ging daar even zitten. Och - och - wat was die Pinkeltje moe!

Maar, wat was dat nu weer? Daar zag Pinkeltje twee heel lange, rode poten aan komen stappen door het gras en toen een heel lange snavel, die zo maar heel dicht bij hem kwam.

'Pas op! Pas op! mijnheer Ooievaar!' riep Pinkeltje.

'Wie roept mij daar?' zei de ooievaar.

'Ik, Pinkeltje,' riep Pinkeltje.

Mijnheer Ooievaar keek erg verbaasd naar dat kleine, kleine mannetje.

'Zeg eens, klein mannetje, waar kom jij zo vandaan?'

‘Van heel, heel ver, mijnheer Ooievaar.’

’En waar moet je nu naar toe, klein mannetje?’

’Dat weet ik niet, liefst naar mijn eigen bos, maar dat is vreeslijk ver,’ zuchtte Pinkeltje.

‘Nu,’ zei mijnheer Ooievaar, ‘hier dichtbij is ook een groot bos en daar wil ik je wel naar toe brengen.’

‘Heel graag, mijnheer Ooievaar!’ zei Pinkeltje.

Daar pakte mijnheer Ooievaar Pinkeltje in zijn snavel en ‘Klap-klap-klap’ klapten zijn vleugels en weg vloog hij met Pinkeltje, hoog de lucht in.

Al heel spoedig waren ze bij het grote bos en in een hoge boom was het nest van mijnheer Ooievaar.

‘Klepperde-klepperde-klepperdeklep.’

Dat was mevrouw Ooievaar, die dadelijk aan mijn-

heer Ooievaar vroeg, wat dat voor een klein mannetje was.

‘Dat is Pinkeltje,’ zei mijnheer Ooievaar, ‘en hij komt van heel, heel ver.’

Nu was Pinkeltje, omdat hij zo nat was, heel erg koud geworden. Maar mevrouw Ooievaar zei: ‘Kom maar hier onder mijn vleugel zitten, dan word je weer droog en warm.’

Dat deed Pinkeltje en hij sliep de hele nacht bij de familie Ooievaar.

En zo kwam Pinkeltje, het oude, kleine mannetje, in het bos bij de stad, en hij zou er nog een heleboel beleven. Dat begon al de volgende morgen.

‘Pinkeltje,’ zei mijnheer Ooievaar, ‘mijn vrouw en ik gaan op reis, dus we zullen je maar op de grond brengen.’

‘Alstublieft, mijnheer Ooievaar,’ zei Pinkeltje.

Voorzichtig pakte mijnheer Ooievaar Pinkeltje op en vloog met hem naar beneden, zette hem op de grond en zei: ‘Dag Pinkeltje, ik hoop, dat je gauw een mooi huisje zult vinden.’

‘Dank U wel, mijnheer Ooievaar,’ zei Pinkeltje, ‘en goede reis.’

En toen wandelde Pinkeltje het bos verder in, op zoek naar een huisje.

II Pinkeltje en de molshoop

Toen mijnheer Ooievaar Pinkeltje op de grond had gezet, wandelde Pinkeltje naar het grote bos.

O! o! wat waren het allemaal reusachtig grote bomen. Pinkeltje dacht: ‘Zou ik daar nog een huisje kunnen vinden om in te wonen, het behoeft maar een heel, heel klein holletje te wezen.’

Wacht, daar zag Pinkeltje een hoopje zand boven de grassprietjes uitsteken. Daar wilde Pinkeltje boven op klimmen en dan eens rondkijken. Met zijn handjes en voetjes klauterde Pinkeltje tegen de zandberg op en net was hij helemaal boven toen... ineens de molshoop (want dat was het) inzakte en Pinkeltje mee naar beneden deed vallen, helemaal onder het zand.

Wat schrok die arme Pinkeltje daarvan! Hij lag voorover onder al dat zand, het was er pikdonker.

‘Och, och,’ zuchtte Pinkeltje, ‘daar zal ik wel nooit, nooit meer uitkomen.’

Zo lag Pinkeltje een hele tijd onder het zand, alleen zijn hoofdje en armpjes kon hij nog goed bewegen.

‘Dat is mal,’ dacht Pinkeltje, ‘ik kan nog ademhalen,’ en voorzichtig probeerde hij of hij kon kruipen. Gelukkig, dat ging. Na een poosje stond Pinkeltje in

een holle ruimte, maar het was er helemaal donker. Opeens zag hij heel, heel ver weg, een klein, heel klein lichtje en dat lichtje kwam hoe langer hoe dichter bij.

Pinkeltje wist eerst niet wat het zijn zou, maar toen ineens zag hij het... Dat lichtje was een glimworm. Toen de glimworm vlak bij was, bleef hij stil staan en keek naar Pinkeltje.

‘Wat doe jij hier, klein mannetje?’ vroeg de glimworm, ‘en wie ben je?’

Nu was Pinkeltje al vreeslijk oud, zo oud, dat hijzelf niet meer wist, hoe oud hij was en daarom kon hij alles verstaan, wat de beesten en dieren vertelden en hij kon ook met hen praten.

‘Ik ben Pinkeltje,’ zei Pinkeltje, ‘en ik ben hier in gevallen.’

‘Ik ben Goudlampje,’ zei de glimworm, ‘en ik ben blij, dat ik je helpen kan, ga maar achter me lopen, dan breng ik je wel naar de familie Graafpootje, de mollen. Die wonen een heel eind verder aan het einde van deze gang.’

‘Alsjeblieft, Goudlampje,’ zei Pinkeltje.

Goudlampje verlichtte met het lampje op zijn kopje de lange gang onder de grond, die mijnheer Graafpoot had gemaakt, en zo liep Pinkeltje achter Goudlampje aan.

‘Weet je Pinkeltje,’ zei Goudlampje, ‘de hele familie Graafpootje kan niet zien.’

‘Wat akelig,’ zei Pinkeltje.

‘Dat is zo erg niet,’ antwoordde Goudlampje, ‘want als je altijd onder de grond woont, in donkere gangen, dan behoef je ook niet te zien; maar ze hebben heel goede oren om mee te horen.’

Dat merkte Pinkeltje al gauw, want toen ze een paar minuten gewandeld hadden, klonk er uit de verte van de gang een zware stem, die riep:

‘Wie komt daar door mijn gang aanwandelen?’

‘Dat is Pinkeltje,’ riep Goudlampje, ‘die is in de gang gevallen.’

Even later zag Pinkeltje een groot hol aan het eind van de gang en daar zaten Vader en Moeder Graafpootje met wel acht kleine kindertjes Graafpootje.

Gauw vertelde Pinkeltje, wat er gebeurd was en vroeg of ze hem niet weer naar boven wilden brengen.

Dat wilde mijnheer Graafpootje wel doen, maar eerst liet hij Pinkeltje zijn hele huis zien.

Achter elkaar wandelden eerst mijnheer Graafpootje, dan Pinkeltje en dan Goudlampje. Goudlampje verlichtte het hol, Pinkeltje zag, dat alle acht de molletjes netjes op een rij zaten te eten en mevrouw Graafpootje zat er bij en luisterde of ze niet kibbelden, want wie stout was, kreeg van mevrouw Graafpootje een tik op zijn snuitje. Toen wandelden ze door een ronde gang, die schuin naar boven liep en kwamen in een ander hol.

'Hier is de slaapkamer,' zei mijnheer Graafpootje, 'rechts slapen al de kindertjes en links wij,' en weer kwamen ze in een ander holletje.

'Hier zitten we na het werk,' zei mijnheer Graafpootje, 'en dan vertellen we de kinderen verhaaltjes voor ze naar bed gaan.'

'Dat is aardig,' zei Pinkeltje, 'en komt U nooit boven de grond?'

'Bijna nooit,' zei mijnheer Graafpootje, 'want hier, onder de grond vinden we van alles om te eten en wàt lekkere worteltjes van planten. Maar nu zal ik je naar buiten brengen.'

Weer liep Pinkeltje achter mijnheer Graafpootje aan, heel lange gangen door. -

Daar opeens zag Pinkeltje licht in de verte.

‘Ik ruik de uitgang,’ zei mijnheer Graafpootje. Maar opeens bleef hij doodstil staan.

‘Wat is er?’ vroeg Pinkeltje.

‘Ssst!’ zei mijnheer Graafpootje, ‘hoor eens...’

En toen hoorde Pinkeltje. ‘Waf! Waf! Waf!’

Goudlampje deed gauw zijn lantaarntje uit.

‘Waf! Waf! Waf!’

‘Wat is dat?’ vroeg Pinkeltje.

‘Dat is de hond van den boswachter,’ fluisterde

mijnheer Graafpootje, ‘die is altijd boos op me, omdat ik van die hopen zand maak.’

‘Waf! waf! waf!’

Daar zag Pinkeltje een lange hondepoot in het hol komen, en toen de snoet van de hond.

‘Gauw, gauw, gauw!’ riep mijnheer Graafpootje. ‘Pinkeltje pak mijn staart maar beet en Goudlampje, kruip maar op mijn rug,’ en weg holde mijnheer Graafpootje, terug de gang weer in.

Pinkeltje holde achter hem aan, zich stevig vast

houdende aan de staart van mijnheer Graafpootje. Het werd helemaal donker, maar gelukkig stak Goudlampje toen zijn lantaarntje weer aan.

Ze holden door een heleboel gangen tot mijnheer Graafpootje zei: ‘Ziezo, nu zijn we voor een andere uitgang en die weet de hond niet.’

Pinkeltje zag een rond gat en daardoor scheen de zon.

Hij nam afscheid van mijnheer Graafpootje en Goudlampje en klom de donkere gang uit.

‘Hè, hè,’ zuchtte Pinkeltje, toen hij buiten stond, ‘ik ben toch maar blij weer boven de grond te zijn in het mooie bos.’

III Pinkeltje vindt een huisje

Pinkeltje stond in het grote bos, vlak bij een mooie, dikke boom. En nu dacht Pinkeltje: ‘Ik moet wat eten en dan een huisje zoeken, maar eerst wil ik wat eten.’

Nu stonden er vlak bij Pinkeltje een heleboel mooie blauwe bloemetjes. Pinkeltje ging op zijn teentjes staan en kon dan net in die bloemen kijken. Daar zag hij onder in elke bloem een prachtige, gele druppel, die héél zoet rook.

‘Ha! lekker!’ dacht Pinkeltje, ‘dat is honing!’ En met z'n kleine hand, pakte hij de druppel honing en likte die op.

‘Heerlijk! Heerlijk!’ riep Pinkeltje, ‘dank je wel, lieve bloem, dat je die lekkere, zoete honing voor mij bewaard hebt.’

Gauw liep Pinkeltje nu naar een andere bloem en ook daar vond hij weer een druppel honing.

‘Zoem! Zoem! Zoem! Zoem!’ hoorde Pinkeltje opeens en floep, daar zat een grote, dikke bij, die ook

erg veel van honing hield, vlak voor Pinkeltje op een andere bloem. De bij keek met grote, boze ogen naar Pinkeltje.

Wat schrok Pinkeltje daarvan.

‘Wat snoep jij daar van mijn honing?’ zei de bij boos.

‘Ik had erge honger, mijnheer de Bij en daarom at ik wat van die honing.’

‘Wil je wel eens gauw maken, dat je weg komt,’

riep de bij nog bozer, ‘of ik zal je een flinke prik geven, dat je heel hard “au!” roept.’

Maar wat was dat?

Daar viel opeens een groot wit ding naar beneden en net over de bij heen. Pinkeltje schrok vreeslijk en kroop gauw weg onder de wortel van een boom.

En wat was er nu gebeurd?

Heel, heel voorzichtig was een klein jongetje komen aanstappen met een wit netje aan een stokje. En dat witte netje had het jongetje nu ineens over de bij heengegooid.

‘Zoem - zoem - zoem - zoem - zoem - ik ben gevangen, zoem - zoem - zoem - laat me er uit - help! help! help!’ riep de bij.

Het jongetje was in het gras gaan zitten en zei: ‘Straks stop ik jou, bijtje, wel in mijn grote doos en dan neem ik jou mee naar huis.’

Pinkeltje kon de bij horen huilen, zo'n verdriet had de bij, dat hij gevangen was. Maar daar zag Pinkeltje van onder de boomwortel, dat het jongetje opstond om de doos te halen.

Zo gauw hij kon, kroop Pinkeltje naar het witte netje en tilde het aan een kant in de hoogte.

‘Vlug! vlug!’ riep hij, ‘klim er onderuit!’

Dat deed de bij, maar daar kwam het jongetje al weer aan.

‘O, o,’ riep de bij, ‘ik kan nog niet vliegen, want mijn vleugeltjes doen nog pijn van het net’...

‘Geef me dan maar gauw een pootje,’ zei Pinkeltje, ‘dan trek ik je wel met me mee onder de boomwortel.’

En net hadden Pinkeltje en de bij zich verstopt onder de boomwortel, toen het jongetje zag, dat de bij weg was.

Pinkeltje en de bij bleven héél stil zitten, net zo

lang tot het jongetje was weggelopen en toen zei de bij tegen Pinkeltje:

‘Wie ben je eigenlijk?’

‘Ik ben Pinkeltje,’ zei Pinkeltje, ‘en ik kom van héél ver weg.’

‘En ik ben Honingsnuitje,’ zei de bij ‘en ik dank

je wel, dat je me geholpen hebt en je mag zoveel honing eten, als je maar wilt hoor.'

'Dat is lief van je, Honingsnuitje,' zei Pinkeltje, 'maar weet je ook soms een huisje voor me?'

'Neen,' zei Honingsnuitje, 'dat weet ik niet. De bijenkorf is wel erg groot, maar daar zijn zoveel broertjes en zusjes van me in, dat jij er niet meer bij kan. Maar weet je wat ik doe? Ik zal aan Knaagtandje, het eekhoorntje, vragen, of hij een huisje weet.' En weg vloog Honingsnuitje.

'Ja,' dacht Pinkeltje, 'nu moet ik hier wel op Honingsnuitje en Knaagtandje wachten,' en daarom ging Pinkeltje maar lekker lui in het gras zitten - en toen... toen, viel Pinkeltje in slaap.

'Frrrt - frrrt - frrrt' - daar sprong van tak op tak door de bomen Knaagtandje met zijn prachtige, bruine pluimstaart en zijn spitse kopje.

'Zoem - zoem - zoem' - vloog Honingsnuitje naast hem.

'Waar zit Pinkeltje nu?' vroeg Knaagtandje.

'Hij moet hier bij deze boom zitten,' zei Honingsnuitje.

Knaagtandje zat boven in de boom en keek naar beneden.

'Kijk, kijk, kijk,' riep Honingsnuitje, 'daar zie ik een klein blauw mutsje in het gras.'

En nu zag Knaagtandje het ook.

'Wacht maar,' zei Knaagtandje, en vlug knabbelde

hij een klein takje af en liet dat naar beneden vallen.

Boms! daar viel het takje juist boven op het blauwe mutsje van Pinkeltje.

Wat schrok die Pinkeltje, hij sprong overeind en keek verschrikt om zich heen.

‘Ha! Ha! Ha!’ lachte Honingsnuitje, ‘Pinkeltje, ben je wakker?’

‘Gelukkig dat jij het bent, Honingsnuitje,’ riep Pinkeltje. ‘Ik dacht, dat er een boom op me viel.’

‘Honingsnuitje,’ zei Pinkeltje, ‘heb je een huisje voor me?’

‘Ja hoor,’ riep het bijtje, ‘en wàt een aardig huisje ook.’

‘Frrrt-Frrrrt-Frrrrt -’ daar kwam het eekhoorntje uit de boom naar beneden wippen.

‘Dag Pinkeltje,’ zei het eekhoorntje, ‘ik heet Knaagtandje en ik heb een héél mooi holletje voor je in een boom met een hele boel lekker eten en daar mag jij van mij altijd blijven wonen.’

Dat vond Pinkeltje zó lief van Knaagtandje, dat hij hem een heel dikke zoen op zijn zwarte snoetje gaf.

IV Hoe Pinkeltje in het grote huis kwam

Pinkeltje deed zijn mondje wijd open en gaapte heel erg.

‘Wat heb ik een tijd geslapen,’ dacht Pinkeltje.

‘Kom,’ dacht Pinkeltje, ‘laat ik eerst eens een pijp opsteken,’ en uit zijn broekzak haalde hij een heel, heel klein pijpje, zo klein, dat je het haast niet kon zien.

‘Morgen,’ dacht Pinkeltje, ‘ga ik wandelen.’ Maar och, och, daar zou niets van komen, want daar kwamen vier grote mannen met bijlen en die begonnen de boom, waarin Pinkeltje woonde, om te hakken.

‘Bom! Bom! Bom!’ sloegen de bijlen tegen de boom.

‘Hè!’ schrikte Pinkeltje, ‘wat is dat?’ en heel voorzichtig keek hij eens uit zijn holletje. O, o, wat schrok hij toen! Nu gingen ze zijn boom omhakken en hij kon er niet meer uitklimmen ook!

‘O, o, wat moet ik doen!’ En toen werd hij erg bang en kroop weer terug in zijn holletje.

Opeens begon het vreeslijk te kraken! ‘Krak! Krak! Krak! Krak!’ Pinkeltje drukte zijn kleine handjes tegen zijn oortjes en verloor van schrik zijn pijp uit zijn mondje. En toen... toen ging heel het holletje scheef, want de mannen trokken de boom omver. En Pinkeltje rolderdetolde rond in zijn holletje, en stootte zijn neusje tegen de kant.

En de mannen zeiden: ‘Ziezo, nu moet de boom op de wagen en dan brengen we hem naar de stad.’

‘Hobbeldebobbel, hobbeldebobbel’, reed de wagen over de straat. Pinkeltje hield zich maar stevig vast aan de kanten van zijn holletje en telkens zuchtte hij: ‘Waar ga ik nu naar toe, waar ga ik nu naar toe!’

Voorzichtig gluurde hij eens uit zijn holletje. Wat zag hij daar? Heel grote huizen, allemaal naast elkaar. Het werd al donker ook, maar dat vond Pinkeltje wel prettig, want dan zagen de vier mannen hem niet. Heel voorzichtig kroop hij wat meer uit zijn holletje, maar toen... gebeurde iets heel ergs - de wagen bomde tegen een grote steen en Pinkeltje rolde uit het holletje, en viel langs de boom, zo maar op de straat!

Och, och, wat schrok dat arme Pinkeltje en daar stond hij dan helemaal alleen in die grote, grote straat met al die grote huizen om hem heen.

‘Tip - tip - tip.’ Wat was dat? Grote regendruppels vielen boven op Pinkeltje, toen begon het harder te regenen en het werd erg donker.

O, o, wat werd die arme Pinkeltje nat! Aan zijn

mooie blauwe puntmuts hing een dikke regendruppel. Zijn schoentjes waren nat, en zijn rode jasje was ook nat. Pinkeltje liep maar gauw op zijn kleine voetjes naar de kant bij een groot kelderraam en hier ging Pinkeltje zitten en de traantjes liepen over zijn wangetjes...

‘Waarom huil je, klein mannetje?’ piepte opeens een stemmetje. Pinkeltje keek gauw, wie dat zei en daar zag hij een aardig grijs muisje.

‘Ze hebben de boom in het bos, waarin ik mijn holletje had, omgehakt!’ snikte Pinkeltje.

‘Wie ben je dan?’ vroeg het muisje.

‘Ik ben Pinkeltje,’ zei Pinkeltje met z'n klein stemmetje, ‘en nu weet ik niet meer, waar ik wonen moet.’

‘Wil je bij ons wonen, Pinkeltje?’ vroeg het muisje. ‘Ik heet Knabbeltje en ik woon daar in dat grote huis met nog vier muizenbroertjes.’

‘Erg graag,’ zei Pinkeltje.

‘Nu, klim dan maar op mijn rug en houd je maar stevig vast aan mijn oortjes,’ zei Knabbeltje.

Vlug klom Pinkeltje nu op de rug van het muisje en ‘rrrt - rrrt - rrrt -’ weg rende Knabbeltje.

O, o, wat ging dat hard! Pinkeltje moest zich goed vasthouden, hij werd er duizelig van.

Knabbeltje wipte door een klein gaatje in de deur het grote huis binnen en ging toen een heel lange donkere gang door, wéér door een klein gaatje en daar

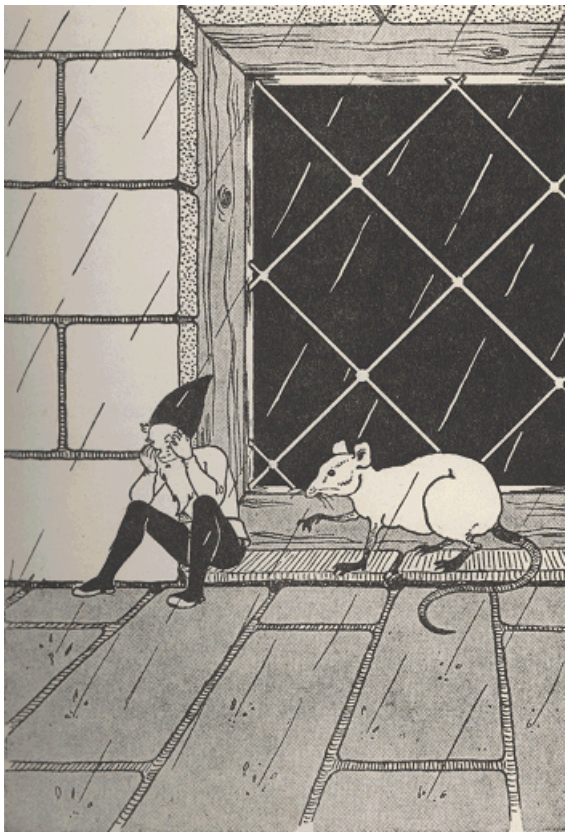

was Pinkeltje in een aardig holletje, met nog vier andere muisjes. Toen hij uit het holletje keek, zag Pinkeltje in een kamer en daarin zag hij een Vader en een Moeder met twee kleine meisjes en een klein jongetje, die allemaal om de tafel zaten. Het was lekker warm en droog in het holletje bij de muisjes.

‘Wil je bij ons blijven wonen, Pinkeltje?’ vroegen de muisjes.

‘Wat graag,’ zei Pinkeltje, ‘maar ik ben zo nat en koud.’

Toen gingen de muisjes heel dicht tegen hem aan zitten, en werd Pinkeltje lekker warm en sliep gauw in. Zo kwam Pinkeltje in het grote huis te wonen.

V Pinkeltje en Sint Nicolaas

Het muizenholletje, waarin Pinkeltje woonde, was achter de plint van de huiskamer en vlak naast de etenskast. Nu had Pinkeltje gezien, hoe op een avond bij de haard een grote stoel werd klaar gezet en hoe alle drie de kindertjes hun Zondagse kleren aan hadden en ook Vader en Moeder.

Pinkeltje was erg nieuwsgierig, waarom ze allemaal zo mooi waren en zat daarom met zijn gezichtje vlak voor het muizengaatje.

Opeens hoorde hij, hoe alle drie de kindertjes begonnen te zingen:

> ‘Zie ginds komt de stoomboot,
> Uit Spanje weer aan,
> Hij brengt ons Sint Nicolaas, ik zie hem al staan,
> Hoe huppelt zijn paardje het dek op en neer,
> Hoe waaien de wimpels al heen en al weer.’

Pinkeltje vond, dat de kinderen erg mooi zongen

en hij hoopte maar, dat ze nog meer zouden zingen.

Doch daar ging op eens heel langzaam de kamerdeur open en kwam er een heel, oude man binnen, met een lange, witte baard. Hij had een mooie, rode mantel aan en een hoge rode muts op. Hij liep wat voorover, leunende op een lange stok met een gouden krul er boven aan.

Pinkeltje vond het dadelijk een heel lieve, oude man, met erg vriendelijke ogen... Maar toen schrok hij vreselijk, want achter dien ouden man zag hij een pikzwarten man. Die zwarte man had een blauwe muts op, een rode blouse aan en een zwart met geel gestreepte korte broek en vuurrode kousen aan. Op zijn rug droeg hij een grote zak. Pinkeltje werd erg bang voor dien zwarten man, maar toen zag hij, dat deze ook erg vriendelijk keek.

'Dag Sint Nicolaas. Dag zwarte Piet,' zei de Vader van de kindertjes. Ze gaven hun nu allemaal een hand. En nu wist Pinkeltje, dat dit de lieve, goede Sint Nicolaas was. Sint Nicolaas ging in de grote stoel bij de haard zitten en vroeg:

'Zijn alle kindertjes hier zoet geweest?'

'Ja Sint Nicolaas,' antwoordde de Moeder, 'ze zijn allemaal zoet geweest.'

Toen zei Sint Nicolaas tegen het kleinste meisje: 'Kan jij wel een versje voor me opzeggen?'

En dadelijk deed ze dat. Pinkeltje vond dat ze het zo lief deed, dat hij er tranen van in z'n ogen kreeg.

Toen het uit was, klapte hij heel hard in zijn handjes, gelukkig maar, dat zijn handjes zo klein waren, daardoor hoorde niemand het, want anders hadden ze hem nog gevonden in zijn muizenholletje.

En nu vertelde Sint Nicolaas, dat hij uit Spanje kwam, hij was helemaal komen rijden op z'n mooi wit paard. Pinkeltje vond het zo'n prachtig verhaal, dat hij uit z'n holletje kroop en heel, héél voorzichtig onder de stoelen en kasten door, naar die lieve Sint Nicolaas liep. Hij kroop tussen een plooi van z'n mantel omhoog tot hij vlak bij de baard was. Hij wilde nog meer zien, en toen... toen verstopte hij zich in die mooie, witte baard. Hij zag nu, hoe alle kinderen voor Sint een versje zongen, dat ze helemaal niet bang waren, en dat ze allemaal van zwarte Piet een cadeautje kregen. Maar toen... toen gebeurde er iets vreeslijks! Net toen Pinkeltje weer naar z'n holletje terug wou, stond Sint Nicolaas op. Pinkeltje greep zich stevig vast aan de baard en ging een heel eind de lucht in. Wat was Pinkeltje bang en z'n kleine handjes klemden zich stevig vast aan die grote baard. Gelukkig zat hij aan de achterkant en konden de kindertjes en de Vader en de Moeder hem niet zien. Hij zag nu, hoe Sint Nicolaas allemaal goedendag zei. Toen wandelde hij met Pinkeltje in z'n baard naar buiten!

Toen werd Pinkeltje zó bang, dat hij met zijn piepstemmetje riep:

'Sinterklaas, Sinterklaas, wacht asjeblieft even.'

‘Wat hoor ik daar?’ zei Sint Nicolaas tegen Pieter.

‘Dat weet ik niet, Sint Nicolaas, 't is net de stem van een oud mannetje.’

‘Neen, Sinterklaas - ik ben het, Pinkeltje, ik ben stil in uw baard gekropen, maar brengt U me alstublieft weer terug.’

Sint Nicolaas keek naar zijn baard, en haalde met z'n grote hand Pinkeltje er uit.

‘Lieve Sinterklaas, brengt U me asjeblieft weer terug naar m'n holletje bij de muisjes.’

Toen lachte Sint Nicolaas en zei tegen zwarte Piet: ‘Hier, breng hem maar gauw terug.’

Pieter nam Pinkeltje in z'n zwarte hand, kroop vlug met hem door de schoorsteen en zette hem weer heel zachtjes op de grond, dicht bij het holletje.

En weet jullie, wat hij nog meer deed?

Hij gaf Pinkeltje twee grote pepernoten mee, voor hemzelf en de muisjes. Pinkeltje was zo blij, dat hij Piet erg veel keren bedankte. En toen was het groot feest in het muizenholletje en aten Pinkeltje en de muisjes heerlijk van de pepernoten van Zwarte Piet.

VI Pinkeltje en de houten beestjes

Pinkeltje zat met de vijf kleine, grijze muisjes in hun holletje achter de etenskast.

‘Wat is het stil in de kamer, hè Pinkeltje,’ zei een van de muisjes.

‘Ja,’ zei Pinkeltje met zijn piepstemmetje, ‘ik denk dat er niemand thuis is, ik zal eens gaan kijken.’

Heel voorzichtig stopte Pinkeltje zijn hoofdje door het muizengaatje en keek langs de poot van de etenskast de kamer eens rond, maar de kamer was helemáál niet leeg. Aan de tafel zag hij het kleine jongetje, dat met een prachtige doos met mooie houten beestjes speelde.

‘Kom jullie eens gauw kijken,’ zei Pinkeltje tegen de muisjes, ‘wat een leuk rijtje houten beestjes het jongetje daar op de tafel heeft gezet. Een koetje, een paardje, een olifant met een grote snuit, een schaapje, o, en nog veel meer.’

Toen alle beestjes mooi op een rijtje stonden, gaf het jongetje met zijn handje een tik tegen één van de beestjes en ‘rrrt - rrrt - rrrt’ rolde de hele rij ondersteboven.

Pinkeltje en de muisjes moesten hierom zó lachen, dat Pinkeltje gauw zijn mutsje voor zijn mond hield, anders had het jongetje hem misschien nog gehoord.

Maar toch schrok Pinkeltje ineens, want daar viel de mooie olifant van de tafel en toen... o, toen zag Pinkeltje, hoe het jongetje van de stoel afklom om

de olifant op te rapen, en Pinkeltje wilde roepen:

‘Pas op! Pas op! jongetje, je stapt boven op de olifant,’ maar dat durfde hij niet, omdat het jongetje dan zou weten, waar hun holletje was. En hij zag, hoe de voet van het jongetje juist op de snuit van de olifant trapte en ‘krak - krak - krak’ - daar brak de snuit eraf. Pinkeltje hield zijn handje voor zijn mondje van schrik. Het jongetje pakte voorzichtig het olifantje op en toen hij zag, dat het kapot was, begon hij ineens heel erg te huilen. En Pinkeltje vond het ook zo naar voor het jongetje, dat er in zijn ogen ook kleine traantjes kwamen.

Toen kwam de moeder binnen en toen ze hoorde, dat de olifant stuk was, keek ze ook heel verdrietig en samen pakten ze toen alle beestjes weer in de doos.

Toen het al heel, heel laat was en alle mensen in het huis sliepen, zei Pinkeltje tegen de muisjes:

‘Weet je wat we doen? We gaan de snuit weer aan het olifantje lijmen, wat zal het jongetje dan blij zijn, morgen.’

En gauw kwamen ze uit het holletje en klommen op de tafel. En alle vijf de muisjes met Pinkeltje, trokken aan het deksel van de doos, tot die helemaal open was. Toen vroeg Knabbeltje, één van de muisjes:

‘Pinkeltje, hoe moeten we dat nu doen?’

‘In de kast,’ zei Pinkeltje, ‘daar staat de lijmpot, die moeten jullie eens gauw gaan halen,’ en ‘wip, wip, wip,’ weg holden de muisjes naar de kast. Pinkeltje

tilde toen de olifant en de snuit uit de doos. De vijf muisjes droegen de lijmpot naar de tafel. Pinkeltje stopte het staartje van Grijshuidje in de lijm en streek er mee over de snuit van de olifant. Samen met Knabbeltje plakte hij de snuit weer aan de olifant vast.

'En nu gauw de lijmpot wegbrengen,' zei Pinkeltje, 'en dan gaan wij óók slapen.' De muisjes pakten de lijmpot op en brachten hem weer weg.

'Zie zo,' zei Pinkeltje tegen de olifant, 'nu moet je stil blijven liggen, dan is morgen je snuitje weer helemaal heel.'

Maar wat was dat! - Toen Pinkeltje weg wilde lopen, kon hij dat niet - er was een druppeltje lijm op de tafel gevallen en daar was Pinkeltje op gaan staan en nu was hij vastgeplakt aan de tafel!

'Knabbeltje! Grijshuidje! Zwartsnoetje! Kraaloogje!' riep Pinkeltje verschrikt, 'kom me gauw helpen!' Maar daar ging de deur open en kwam Snorrebaard de poes binnenstappen en 'floep! floep! floep! floep!' weg waren de muisjes.

'Dag Pinkeltje,' miauwde Snorrebaard, 'wat doe jij op de tafel?'

'O,' zei Pinkeltje, 'ik heb eens in die doos met beestjes gekeken.'

'Heb jij ook muisjes gezien, Pinkeltje?'

'Neen,' zei Pinkeltje, want hij wist, dat Snorrebaard nooit lief was tegen muisjes, 'maar weet je Snorrebaard, in de keuken staat nog een bakje met melk.'

LY

‘Hum, hum!’ zei Snorrebaard, ‘dan zal ik daar eens gaan kijken’ en vlug liep hij de kamer weer uit.

‘Gauw, gauw, Knabbeltje! Grijshuidje! Zwartsnoetje! Kraaloogje en Langstaartje!’ riep Pinkeltje, ‘gauw, kom me halen!’

En de muisjes wipten vlug uit hun holletjes op de tafel. Pinkeltje bond hun staartjes om zijn middel en toen riep hij: ‘Eén, twéé - drie!’ - De muisjes trokken allemaal tegelijk, en gelukkig, de lijm liet los.

En zo sleepten ze Pinkeltje gauw weer naar het holletje. En net waren ze er in, toen Snorrebaard weer binnen kwam. Maar die zag nu geen Pinkeltje meer en ook geen muisjes. En Snorrebaard dacht: ‘Pinkeltje is zeker naar bed gegaan.’

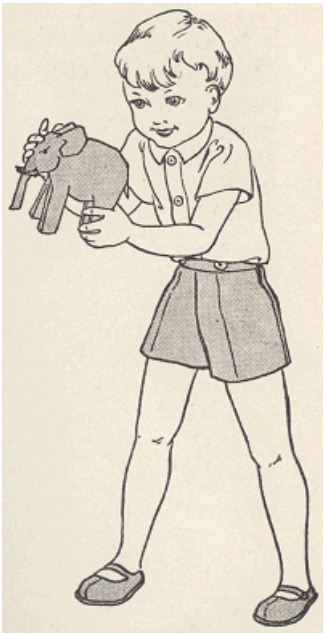

De volgende morgen hoorde Pinkeltje ineens het jongetje heel vrolijk roepen: ‘Moeder! Moeder! kijk eens, het olifantje is weer heel! Hoe kan dat nu, Moeder?’

De Moeder kwam aanlopen en met het jongetje bekeek ze de olifant en toen zei ze: ‘Ik denk, dat de kaboutertjes het gedaan hebben.’ En toen riep het jongetje heel hard: ‘Dank U wel, kaboutertjes.’

En Pinkeltje was erg blij, dat het jongetje weer vrolijk was en gelachen had, toen hij het olifantje weer heel zag.

VII Pinkeltje in de sneeuw

‘Rrrrt! Rrrrt! Rrrrt!’ - heel hard kwam Knabbeltje het muizenholletje binnen rennen, en bomde tegen Pinkeltje aan.

Pinkeltje rolde er helemaal van ondersteboven en zijn pijpje viel uit zijn mond. Die arme Pinkeltje, wat was hij geschrokken!

‘Hè,’ zei Pinkeltje tegen Knabbeltje, ‘waarom laat je mij zo schrikken!’

Maar Knabbeltje zei: ‘Voel eens aan mijn neusje, dat is helemaal koud, want buiten sneeuwt het, en de kindertjes zijn bezig met een heel grote sneeuwpop te maken.’

‘Dat wil ik dan ook wel eens zien,’ zei Pinkeltje, en heel voorzichtig keek hij uit zijn holletje, de kamer in van het huis, waar hij en de muisjes woonden. Pinkeltje zag niemand in de kamer, daarom liep hij gauw naar het raam. Eerst klom hij op een voetenkussen en toen langs de poot van een stoel tot op de stoel en toen op de vensterbank.

‘Brrr, wat was het koud,’ vond Pinkeltje, maar dat kwam, omdat het raam op een kier open stond.

‘Weet je wat,’ dacht Pinkeltje, ‘ik kruip door het open raam op de vensterbank, naar buiten.’

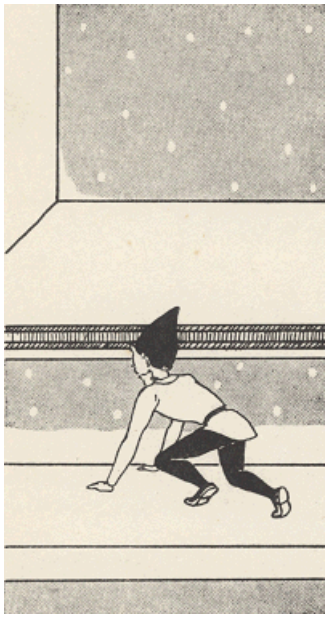

En toen stond Pinkeltje in de sneeuw, want op de vensterbank lag wel een vinger dik de sneeuw. Nu kon Pinkeltje de kinderen zien, het jongetje en de twee meisjes. Ze rolden grote ronde sneeuwballen, die zetten ze dan op elkaar tot het een echte sneeuwpop werd. Maar Pinkeltje kreeg koude voetjes, dus stapte hij maar flink op de vensterbank.

Maar och, och, daar gleed Pinkeltje uit en viel voorover in de sneeuw op de vensterbank en toen... gleed Pinkeltje ineens zo maar vanzelf vooruit naar de rand van de vensterbank.

‘Knabbeltje! Knabbeltje! kom me gauw helpen want ik val!’ riep Pinkeltje, maar Knabbeltje hoorde het niet, omdat hij in zijn warme muizenholletje zat. En toen ineens, ‘plof, plof, plof,’ rolde de arme Pinkeltje van de vensterbank in de tuin en helemaal onder de sneeuw.

‘O! o! ik zie niets meer!’ zuchtte Pinkeltje. En net wilde hij proberen op te staan, toen hij voelde, hoe vreeslijk hij door elkaar geschud werd, zodat de sneeuw helemaal om hem heen kwam te zitten. En toen was het net, of hij door de lucht vloog.

‘O, Grutje, o Grutje! wat gaat er nu met me gebeuren!’ En ‘boem!’... daar bomde Pinkeltje in de sneeuwbal ergens tegen aan. En weet jullie, wat dat was?

Het jongetje had een flinke sneeuwbal gemaakt en die sneeuwbal tegen het gezicht van de sneeuwpop geplakt, om den sneeuwman een mooie neus te geven en in die sneeuwneus, daarin zat nu die arme Pinkeltje!

Maar dat wisten de kindertjes niet. De kindertjes dansten nu om den sneeuwman en riepen:

‘Sneeuwman, Sneeuwman, pak me dan, pak me dan!’

Maar de sneeuwman kon hen niet pakken, omdat hij alleen maar van sneeuw was. En die arme Pinkeltje hoorde de kinderen zingen en hij kon niet uit de sneeuwneus komen en toen huilde Pinkeltje heel kleine traantjes!

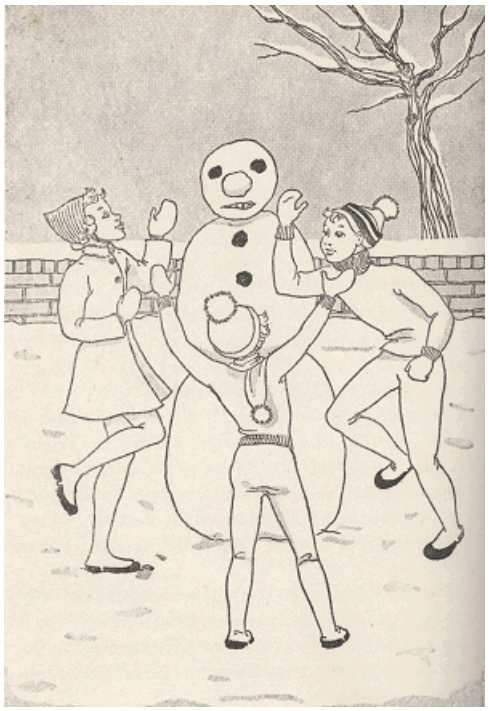

‘Klap! klap! klap!’ klapte de moeder in de handen en riep: ‘Kinderen! Thuiskomen! Eten!’

En in het muizenholletje waren alle muisjes erg verdrietig, omdat Pinkeltje er nog niet was.

‘Weet je, wat we doen,’ zei Knabbeltje tegen Kraaloogje, Grijshuidje, Zwartsnoetje en Langstaartje, ‘we gaan allemaal Pinkeltje zoeken,’ en ze liepen gauw naar buiten.

‘Pinkeltje! Pinkeltje! waar ben je?’ riepen ze.

Maar Pinkeltje kon niets zeggen. En de muisjes riepen maar en klommen overal heen of ze iets van Pinkeltje konden zien.

Kraaloogje was zelfs boven op den sneeuwman geklommen en wat zag hij toen ineens... Uit de neus van den sneeuwman stak een heel klein, blauw stukje van de muts van Pinkeltje.

‘Komt eens gauw kijken!’ riep hij tegen de andere muisjes.

‘Daar is het mutsje van Pinkeltje!’ En de muisjes klommen zo vlug ze konden op den sneeuwman en dadelijk begonnen ze met hun pootjes de sneeuw weg te krabbelen. En daar kwam het aardige gezichtje van Pinkeltje uit de sneeuw.

‘Wat ben ik blij, dat jullie me gevonden hebben,’ zei Pinkeltje, ‘haal me er maar gauw uit.’

Maar wat was dat... daar riep Grijshuidje ineens: ‘Snorrebaard! daar is Snorrebaard!’ en ‘floep! floep! floep!’ weg holden de muisjes.

‘Ho! Ho!’ riep Pinkeltje verschrikt. ‘Ik kan nog niet alleen uit de sneeuwneus komen!’ Maar de muisjes waren weg.

‘Trip, Trip, trip-trip’... heel voorzichtig stapte Snorrebaard, de poes, door de sneeuw - en ineens zag Pinkeltje hem.

‘Snorrebaard!’ riep Pinkeltje van bovenaf.

‘Wie roept mij daar?’ miauwde Snorrebaard.

‘Ik! Pinkeltje! Lieve Snorrebaard, ik zit in de neus van de sneeuwpop en kan er niet uit.’

‘O, Pinkeltje,’ zei Snorrebaard, ‘ben jij het? Wat doe je daar in die sneeuwneus?’

En Pinkeltje riep terug: ‘Ik ben er per ongeluk ingekomen, wil je me helpen?’

‘Natuurlijk, Pinkeltje,’ zei Snorrebaard en met zijn grote poot gaf hij een harde klap tegen de sneeuwneus.

‘Rommeldebommeldebom!’ rolde de sneeuwneus met Pinkeltje op de grond.

‘Ho! Ho!’ riep Pinkeltje verschrikt, terwijl hij viel. Maar daar op de grond gekomen, viel de neus uit elkaar en lag Pinkeltje tussen de stukken sneeuw.

Met één sprong was Snorrebaard bij hem, pakte Pinkeltje voorzichtig op en droeg hem gauw naar binnen tot vlak bij zijn holletje.

‘Dank je wel, Snorrebaard,’ zei Pinkeltje, ‘wat ben ik blij weer in mijn holletje te zijn.’

VIII Pinkeltje en de kerstboom

Pinkeltje keek van uit zijn holletje achter de etenskast in de grote kamer. Pinkeltje had al een hele tijd zitten kijken, want op de tafel stond een prachtige kerstboom, vol met mooie gekleurde kaarsen, ballen, sterren, kransen en slingers van zilver.

Er was niemand in de kamer. Toen zei Pinkeltje met zijn klein piepstemmetje tot een van de muisjes:

'Knabbeltje, ga je mee, die prachtige boom bekijken?' Nu, dat vond Knabbeltje best. Pinkeltje klom op de rug van Knabbeltje, hield zich stevig vast aan zijn staart en 'rrrrts'... holde Knabbeltje over het kleed, klom vlug op een stoel en sprong op de tafel.

Pinkeltje klapte in zijn handjes en riep: 'Wat mooi! Wat mooi! Knabbeltje, weet je wat we doen, we klimmen helemaal tot boven aan toe in de boom, dan kunnen we alles nog veel beter zien.' Samen klommen ze toen in de boom en telkens riep Pinkeltje: 'Kijk toch eens, wat een prachtige rode bal!' Of:

‘Kijk toch eens Knabbeltje, wat een heerlijke kerstkrans,’ en dan weer: ‘Vind je de kaarsen niet mooi?’ en toen: ‘O, o, kijk hier eens, wat een mooie vliegmachine, hélemaal van zilver!’

En Knabbeltje riep: ‘Ik vind die slingers zo erg

mooi,’ en toen wandelde hij heel voorzichtig over zo'n slinger van de ene tak naar de andere.

‘Pas op!’ riep Pinkeltje verschrikt, ‘val niet naar beneden!’

Maar Knabbeltje lachte hem lekker uit, want muisjes kunnen immers zo goed klimmen. En zo kwamen

ze tot heel boven in de kerstboom. Daar hing een prachtige grote ster, van zilver...

Maar eensklaps gebeurde er iets vreeslijks! De kamerdeur ging open en de vader van het huis kwam binnen. Pinkeltje schrok zo geweldig, dat hij bijna uit de boom viel.

'Knabbeltje, Knabbeltje, wàt moeten we doen?' riep hij heel zacht.

Knabbeltje schrok óók vreeslijk!

'Gauw Pinkeltje,' riep hij, 'ga gauw achter die zilveren slinger zitten,' en zelf kroop hij in een grote, witte bal. Pinkeltje verstopte zich tussen de slingers en van hieruit zag hij, hoe de vader naar de tafel kwam en met een lucifer alle kaarsjes begon aan te steken. Pinkeltje bleef héél stil zitten en gluurde maar door al die zilveren draden naar alles wat er gebeurde. Toen alle kaarsjes brandden riep de vader, dat de moeder en de kindertjes binnen mochten komen.

'O, o,' zuchtte Pinkeltje, 'nu kan ik nooit meer weg, nu zullen ze me vast vinden,' en hij kreeg het erg warm, want een van de kaarsjes brandde juist heel dicht bij zijn gezichtje.

Zachtjes riep hij: 'Knabbeltje, ik krijg het zo warm!' En het muisje in de bal piepte terug:

'Ik krijg het óók zo warm en het is hier zo benauwd!'

'Waren we maar nooit in de boom geklommen,' zuchtte Pinkeltje.

Toen keek hij weer nieuwsgierig door de zilverdra-

den naar wat de kinderen deden. De moeder was voor de piano gaan zitten en speelde een heel mooi vers en alle kinderen en ook de vader zongen mee. Pinkeltje vond het zo mooi, dat hij alle warmte van de kaars vergat. Maar één van de kaarsen hing wat scheef en er druppelde wat rood kaarsvet af, eerst op Pinkeltjes muts en toen op zijn neus!

'Au! au!' riep Pinkeltje, hij liet van schrik zijn

handjes los en toen... toen viel Pinkeltje naar beneden, van de ene tak op de andere. Opeens zag hij onder hem de kleine vliegmachine hangen.

'Bom!' daar viel Pinkeltje boven op de vliegmachine en toen... toen brak het draadje, waarmee de vliegmachine aan de tak hing.

Pinkeltje werd vreeslijk bang en hield zijn handjes voor zijn ogen. Hij voelde erg veel wind langs zijn gezichtje gaan. Heel voorzichtig keek hij even, wat er gebeurde. En wat was dat? De vliegmachine vloog

door de kamer met Pinkeltje er op. Eerst vloog hij over de tafel met cadeautjes en toen over een stoel en toen over een voetenkussen, waarna hij op de grond terecht kwam. Pinkeltje durfde eerst niet kijken. Maar ineens hoorde hij vlak bij zich roepen:

'Kom gauw hier Pinkeltje, kom gauw hier.'

Heel voorzichtig keek hij op en zag dat de vliegmachine vlak voor het holletje van de muisjes was blijven staan. Met een sprongetje was hij op de grond en holde toen zo hard hij kon naar het muizengaatje. En net was hij binnen, toen hij een der meisjes hoorde zeggen:

'O moeder, kijk eens, die mooie vliegmachine is van de boom gevallen.' Moeder raapte hem op, en bond hem weer aan de boom vast.

En de vier muisjes waren zo blij en Pinkeltje was ook zo blij, maar, och, och, toen bedacht Pinkeltje opeens, dat Knabbeltje nog in de boom zat! Toen waren ze erg verdrietig.

'O, o!' zuchtte Pinkeltje, 'wat moet er nu van die arme Knabbeltje worden' en angstig keken de muisjes en Pinkeltje door het gaatje van het holletje naar de kerstboom. Soms zagen ze heel even het snuitje van Knabbeltje uit de witte bal komen.

De kinderen waren erg blij met de cadeautjes van de kerstboom, maar toen sloeg de klok negen uur en moesten ze allen naar bed. De vader blies de kaarsjes uit en afgelopen was het feest. En de muisjes en Pin-

keltje zaten stil bij elkaar, erg verdrietig omdat Knabbeltje er niet was. Maar opeens kwam er een raar wit beest in het holletje. Wat schrokken de muisjes en Pinkeltje daarvan. ‘Ga weg!’ riepen ze verschrikt, maar toen zei dat witte beest: ‘Ik ben Knabbeltje.’ En ja heus, het was het muisje en het zag helemaal wit van de bal. Toen waren ze allemaal zo blij, dat ze om Knabbeltje heen dansten. En toen poetsten de vier muisjes Knabbeltje met hun staarten schoon, en ook Pinkeltje hielp mee, met een heel klein borsteltje, waarna ze allemaal zo moe waren, dat ze gauw gingen slapen.

IX Pinkeltje en Wipstaart

‘Ka! Ka! Ka!’

‘Wat is dat nu?’ zei Pinkeltje, die heerlijk achter in het muizenholletje had geslapen en nu van dat geschreeuw wakker werd.

Pinkeltje werd nieuwsgierig en stapte naar het muizengaatje, om in de kamer te kunnen zien.

Daar zag hij de vader en de moeder en de twee meisjes en het jongetje en ze stonden allemaal bij het raam. Maar wie dat geluid maakte, dat kon Pinkeltje niet zien.

‘Ka! Ka! Ka! Ka!’

Wat was dat toch?

Snorrebaard, de poes, wandelde deftig door de kamer.

‘Snorrebaard!’ riep Pinkeltje heel zacht, ‘Snorrebaard, wat is dat toch voor een raar geluid?’

Snorrebaard kwam naar het holletje en zei: ‘Dat is Wipstaart, de kleine, zwarte kraai, die is hier zo juist aan komen vliegen.’

‘Kom, kinderen,’ zei de vader, ‘nu gaan jullie naar school en ik naar het kantoor.’

Toen ze allemaal weg waren, zag Pinkeltje Wipstaart nog op de vensterbank bij het raam zitten en Wipstaart keek met nieuwsgierige, kleine zwarte oogjes in de kamer.

Maar wat gebeurde er toen... Wipstaart vloog naar binnen en - o - grutje - daar pakte hij een van de breipennen van de moeder beet en trok er hard aan en... het breiwerk viel zo maar op de grond.

‘Wil je dat wel eens heel gauw laten, Wipstaart!’ zei Pinkeltje, en hij liep gauw naar het breiwerk van de moeder.

‘Wie zegt daar wat?’ zei Wipstaart.

‘Ik,’ zei Pinkeltje.

‘Wat wil jij, klein mannetje!’ en Wipstaart hipte op Pinkeltje toe.

‘Je bent een héél ondeugende Wipstaart,’ zei Pinkeltje, ‘om het breiwerk van de moeder zo in de war te maken.’

Maar dat kon Wipstaart helemaal niet schelen en hij pakte toch weer een breipen van de moeder. Maar nu pakte Pinkeltje gauw de andere kant en samen trokken ze allebei zo hard ze maar konden, ieder aan een kant. Maar toen werd Wipstaart boos, hij liet de breipen los en - ‘hip-hip-hip’ hipte hij op Pinkeltje toe en... ‘Pik!’ daar pikte hij Pinkeltje achter in zijn broekje.

‘Au! Au! Au!’ riep Pinkeltje verschrikt, en hij liep hard weg, maar Wipstaart holde hem achterna om hem nog een paar flinke pikken te geven.

Pinkeltje werd zó bang, dat hij onder de kast kroop. Maar daar kwam Snorrebaard aanstappen.

‘Zeg eens Wipstaart, wil je Pinkeltje niet plagen.’

En wat deed Wipstaart? Ineens deed hij ‘Pik!’ in de staart van Snorrebaard!

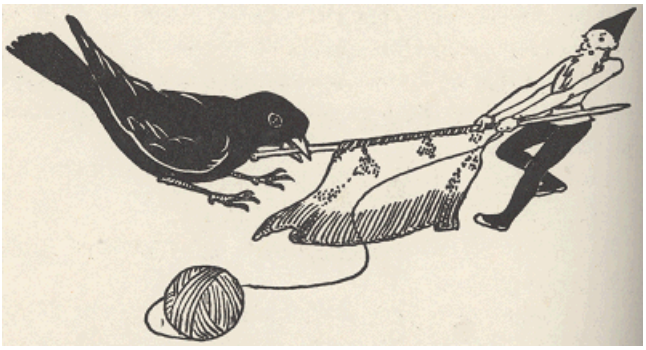

‘Miauw!’ riep deze en wilde Wipstaart een klap met zijn poot geven, maar Wipstaart vloog boven op de tafel en lachte daar Snorrebaard uit.

Pinkeltje kroop onder de kast vandaan en liep gauw naar het holletje, maar net was Pinkeltje bij de tafel of... ‘boem!’ daar gooide die stoute Wipstaart het melkkannetje om en alle melk liep over de tafel! en ‘kletterdekletter’ viel de melk van de tafel op de grond net op het puntmutsje van Pinkeltje.

‘O! O!’ riep Pinkeltje verschrikt, want hij was nu opeens helemaal nat en wit van de melk. En Wipstaart, die het zag, lachte maar.

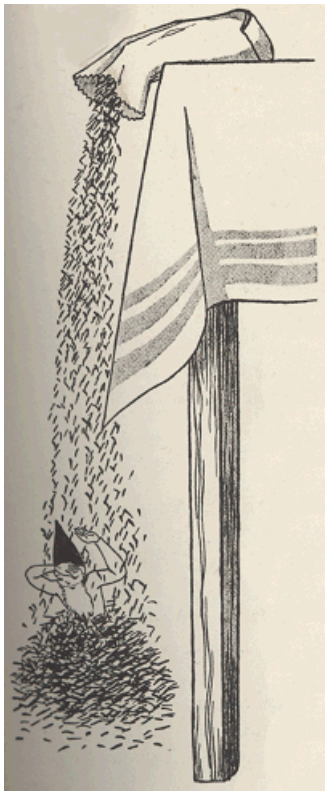

‘Ha-Ha-Ha, jou domme, domme Pinkeltje, om net onder die melk te gaan staan.’

Maar toen werd Snorrebaard heel erg boos, en wip! sprong hij op de tafel en holde achter die stoute Wipstaart aan.

‘Bom!’ daar viel de peperbus om. ‘Pang!’ daar viel een broodje van de tafel. ‘Rinkel-dekinkeldekink!’ daar viel een glas om en Wipstaart hipte maar heen en weer en Snorre-baard probeerde hem een flinke mep met zijn poot te geven.

‘Tikkeldetikkel, tikkelde-tikkelde-tik-tik-tik!’

Wat was dat nu weer? Die stoute Wipstaart had een hele zak met chocolade

hagelkorreltjes omgegooid en die vielen nu allemaal op de grond en wéér op Pinkeltje.

Pinkeltje hield zijn handjes gauw boven zijn hoofdje, maar er kwamen er zóveel, wel duizend en duizend en duizend en die vielen allemaal boven op Pinkeltje en het werd een hele berg van chocola om die arme Pinkeltje heen en ze plakten overal tegen aan, zodat Pinkeltje ook niet lopen kon.

'Tikkelde-tikkelde-tikkeldetik!' nog meer hagelkorrels vielen uit de zak en het werd een berg van chocolade zó hoog, dat Pinkeltje er helemaal onder verdween.

'Knabbeltje! help me toch,' had Pinkeltje nog geroepen, maar Knabbeltje hoorde het niet.

Toen ging de deur open en wie kwam daar binnen?...

De moeder, en die schrok heel erg, toen ze alle rommel zag.

'Wip! Wip! Wip!' weg sprong Snorrebaard en 'klap-klap-klap,' weg vloog Wipstaart.

'Wat een rommel, wat een rommel,' zei de moeder boos.

Opeens voelde Pinkeltje, dat hij met de berg chocoladekorrels werd opgenomen en toen was het net of hij door de lucht vloog.

En weet jullie, wat dat was?... De moeder had een stoffer en blik gehaald en alles van de grond opgeveegd met Pinkeltje er bij en nu liep ze naar de vuilnis-

bak. Ze deed de deksel open en pats, daar gooide ze alles met Pinkeltje er bij in de vuilnisbak en deed de deksel er weer op.

Pinkeltje rolderdebolde een paar keer ondersteboven en bleef toen liggen. Hu! wat was dat donker en vies in die vuilnisbak!

'Krab! Krab-Krab-Krab!'

'Wat krabt daar toch zo,' riep Pinkeltje.

'Ik, Grijshuidje,' riep het muisje.

'O, wat gelukkig, dat je hier bent!' riep Pinkeltje, 'weet je een gaatje om er uit te komen?'

'Ja hoor, Pinkeltje,' zei Grijshuidje, 'klim maar vlug op mijn rug, dan breng ik je dadelijk weer terug naar ons holletje.' Dat deed Pinkeltje en heel gauw was hij gelukkig weer bij de muisjes in het holletje terug.

X Pinkeltje en de oliebol

Pinkeltje zat met zijn gezichtje voor het muizenholletje, achter de etenskast, en keek de kamer in. De deur ging open en de moeder kwam binnen.

‘Hè,’ dacht Pinkeltje, ‘wat ruik ik daar toch voor lekkers en hij snufte wel zeven keer met zijn neusje.

Nu was Pinkeltje erg nieuwsgierig, wàt er zo lekker rook in de keuken en toen dan ook de moeder weer de kamer uitliep naar de keuken, liep Pinkeltje heel zachtjes achter haar aan.

In de keuken zag hij een grote pan met iets er in, dat naar olie rook, en op de tafel stond een kom met meel. Moeder begon in het meel te roeren, en goot er melk en krenten en rozijnen in en ze had een grote houten lepel, die ze telkens even omhoog hield, zodat Pinkeltje het deeg met de krentjes er in zien kon. Toen nam de moeder nog een lepel, schepte er wat deeg uit, maakte er met de twee lepels een bal van en liet die voorzichtig in de pan vallen.

‘Sssst-sssst-ssssst,’ siste de hete olie in de pan en

wéér liet de moeder een bal in de pan vallen en weer deed de olie ‘ssst-ssst-ssst’. Toen prikte de moeder met een grote vork in de pan en toen zag Pinkeltje een prachtige, bruine oliebol er uitkomen, en die rook zó lekker! Telkens en telkens maakte de moeder weer nieuwe oliebollen en legde die op een grote schaal. Pinkeltje vond het prachtig om er naar te kijken.

Jongens, jongens, wat werd dat een stapel, op die schaal!

Maar daar hield de moeder op met bakken en Pinkeltje zag, dat al het deeg op was.

‘Ziezo,’ zei de moeder, ‘nu kunnen de vader en de kindertjes strakjes smullen. Ik ga gauw de tafel dekken.’

Nu was Pinkeltje alleen in de keuken. Heel, heel voorzichtig klom hij tot boven op de tafel en liep naar de grote schaal met oliebollen. Dat was een reuzeberg voor Pinkeltje, en die rook zo heerlijk, dat Pinkeltje er hoe langer hoe dichter bij kwam.

Eindelijk klom hij op de schaal en... likte eens even aan een oliebol.

Hè, dat was lekker! Nu een klein stukje er van proeven. Wacht, die oliebol, daar bijna bovenop, die zag er heerlijk uit. Pinkeltje klom over al de oliebollen heen, maar... wat gebeurde daar... daar zakte hij ineens, zomaar tot aan z'n armen in een oliebol weg!

‘Vlug er uit klimmen!’ dacht Pinkeltje, maar daar

ging de deur van de keuken weer open en wie kwamen daar binnen?... De moeder - de vader en de kindertjes. Pinkeltje schrok vreeslijk, wàt moest hij doen, weglopen? Dan zouden de mensen uit het grote huis hem zien! - Zich verstoppen? - Maar waar? -

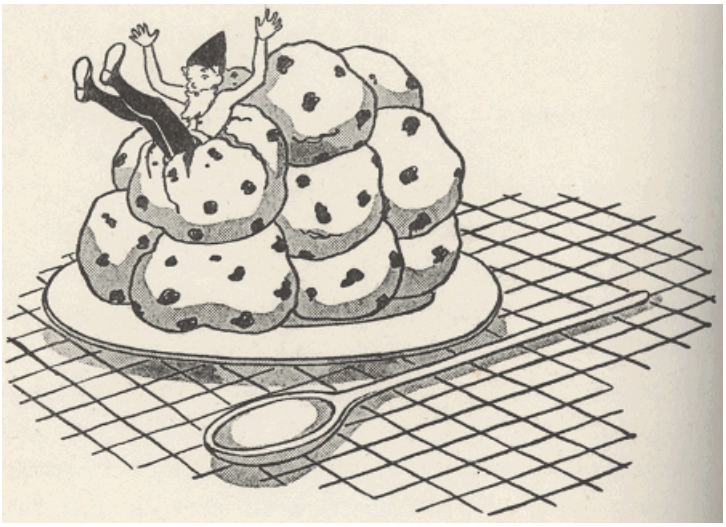

Daar kwamen ze allemaal al bij de tafel staan - en toen kroop Pinkeltje heel verschrikt, maar helemaal weg in de oliebol.

'O, wat heerlijk moeder - wat lekker!' riepen alle kinderen en het jongetje wilde al een oliebol nemen.

'Neen, neen,' zei de moeder, 'nu niet, eerst gaan we eten.'

'Gelukkig,' dacht Pinkeltje, 'als ze nu weg zijn

kruip ik vlug uit de oliebol en loop hard naar mijn holletje.'

Maar, wat was dat? Daar pakte de moeder de schaal op en liep er mee de keuken uit en de vader en de kinderen er achteraan.

'Bombs,' daar zette de moeder de schaal op een klein tafeltje bij het raam neer, en alle kindertjes gingen met den vader en de moeder aan tafel zitten.

'Ka! Ka! Ka!' Daar had je Wipstaart, de kraai, ook weer eens. Wipstaart keek door het open raam naar binnen, zag de oliebollen en 'pik!' daar had hij er een te pakken en net wilde hij er mee wegvliegen, - maar wat was dat!... Daar pakte iets hem bij zijn snavel en Wipstaart liet van schrik de oliebol los; deze rolde op de grond. Dat zag nu ook Snorrebaard, de poes, die eens gauw kwam kijken of er misschien wat te snoepen viel.

Gelukkig hadden de vader en moeder en de kindertjes er niets van gezien.

'Pas op Wipstaart!' zei Snorrebaard, 'dat je niet wéér aan die oliebol komt, anders zal ik je een krab over je kop geven.'

'Pas jij maar op Snorrebaard, dat jij niet aan die oliebol komt, anders zal ik jou een pik geven.'

Nu durfden Snorrebaard en Wipstaart niet aan de oliebol te komen, zo bang waren ze voor elkaar.

Maar... wat was dat!!!

Snorrebaard en Wipstaart wisten niet, wat ze zagen!

Daar kwam een voetje onder de oliebol uit, en toen nog een voetje!

‘Miauw!’ riep Snorrebaard verbaasd.

‘Kà,’ schreeuwde Wipstaart verschrikt, want daar ging de oliebol wandelen op twee beentjes.

‘Miauw! miauw!’ riep Snorrebaard en sprong een heel eind terug, ‘dat heb ik nog nooit gezien, een wandelende oliebol.’

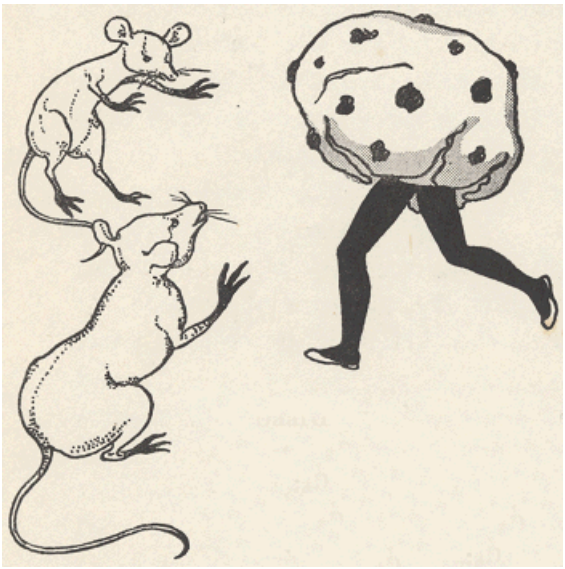

‘Stappe-stappe-stappe-stap.’ Vlug stapte de oliebol weg over het kleed. De ogen van Snorrebaard werden wel tweemaal zo groot, want ineens stapte die oliebol zo maar weg achter de etenskast in het holletje van de muisjes.

De muisjes wisten eerst niet wat ze zagen, een oliebol met beentjes, maar toen hoorden ze de stem van Pinkeltje, die zei:

‘Muisjes, gauw, eet maar van de oliebol, want ik - Pinkeltje zit er in.’

‘Knabbel - de knabbel - de knabbel - de knabbel,’ - wat deden de muisjes hun best! En al heel

gauw kwam Pinkeltje uit de oliebol te voorschijn.

‘Hè, hè,’ zuchtte Pinkeltje, ‘wat ben ik bang geweest, dat ze me zouden opeten. Ik ga nooit, nooit meer snoepen.’

Maar de muisjes vonden het heerlijk en aten hun buikjes dik en rond. En de vader en de moeder en de kinderjes hadden gelukkig niet gemerkt, dat er één oliebol weggewandeld was.

XI Pinkeltje en Stekebeen

‘Dat is raar,’ zei Pinkeltje op een keer tegen de muisjes, ‘een van de twee meisjes heb ik al in geen twee dagen gezien, waar zou die toch zijn?’

‘O, dat weet ik wel,’ zei Knabbeltje, ‘gisteren ben ik boven in het huis geweest en het meisje is ziek en moet nu in haar bedje blijven liggen, lekker warm onder de dekentjes.’ Toen zei Pinkeltje:

‘Dan ga ik vanavond het meisje een bloem brengen, Knabbeltje, wil jij een bloemetje voor me uit de tuin halen?’

‘Dat is goed,’ zei Knabbeltje, ‘dat zal ik doen.’

En toen het al heel laat was, die avond, en de vader en de moeder en de kindertjes al lang sliepen, stapte Pinkeltje uit zijn holletje en droeg de mooie boterbloem, die Knabbeltje gehaald had. Hij had hem op zijn schouder gelegd en wandelde er mee naar de deur van de kamer.

De bloem was bijna zo groot als Pinkeltje zelf. Gelukkig stond de deur op een kier en zo kon Pinkeltje in de gang komen.

Hè, wat was dat moeilijk om de trap op te komen, en waar was nu de kamer van het zieke meisje? Pinkeltje stond heel stil in de gang te kijken. Maar wat hoorde hij daar... daar huilde iemand heel zacht en dat kwam uit de kamer waar Pinkeltje juist vóór stond.

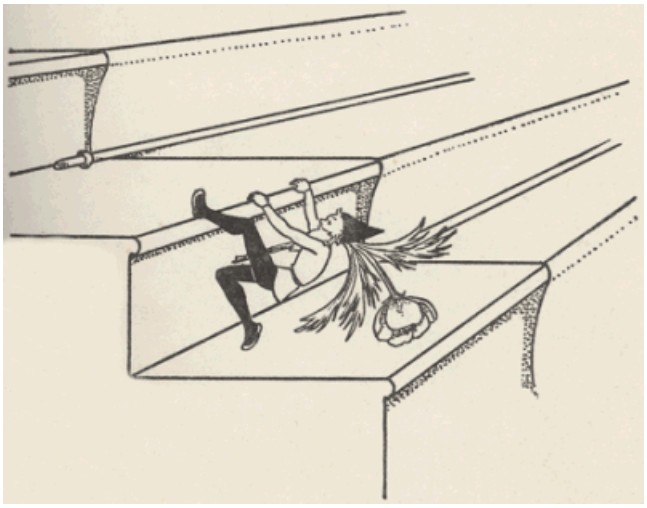

Heel, heel voorzichtig liep hij naar de deur en stapte binnen. En ja, daar lag het zieke meisje en huilde. Waarom zou dat meisje nu huilen, dacht Pinkeltje. Misschien wel omdat ze ziek is!

‘Shoe - shoe - shoe’ - vloog er wat door de kamer. Toen hoorde Pinkeltje, dat het meisje zei:

‘Ga toch weg, stoute wesp.’

Ja, daar zag Pinkeltje de wesp vliegen.

‘Stekebeen,’ riep Pinkeltje tegen de wesp, ‘wat ben jij een lelijke Stekebeen, om dat arme zieke meisje te plagen.’

‘Lelijke Pinkeltje,’ zei Stekebeen de wesp, ‘wil je wel eens gauw weggaan,’ en met een heel boos gezicht kwam Stekebeen naar Pinkeltje toe vliegen.

‘Pas op hoor!’ riep Pinkeltje, ‘of ik zal je een klap met de boterbloem geven.’

‘Shoe - shoe - shoe - shoe - shoe -’ plaagde Stekebeen en vloog naar Pinkeltje toe en om zijn kleine hoofdje heen.

Pinkeltje nam de steel van de boterbloem in zijn beide handjes en sloeg naar Stekebeen.

‘Bom,’ daar kwam net de top van de boterbloem tegen de neus van Stekebeen en ‘rommelde, bommeldebom’ rolde Stekebeen op de grond.

Maar nu werd Stekebeen erg boos.

‘Wacht maar, jouw lelijk Pinkeltje, nu zal ik je een flinke prik geven,’ riep Stekebeen.

Toen werd Pinkeltje erg bang en liep hard de kamer uit.

‘Shoe-shoe - shoe - shoe’ - daar vloog Stekebeen achter Pinkeltje aan.

O! O! O! wat holde die Pinkeltje door de gang en Stekebeen was vlak achter hem, en net wilde hij Pinkeltje een flinke prik geven, toen Pinkeltje vlug achter de prullemand wegkroop en Stekebeen prikte in de prullemand.

‘Ha! Ha! Ha!’ lachte Pinkeltje, ‘lekker mis, stoute Stekebeen.’

Maar toen werd Stekebeen nog véél bozer en riep:

‘Wacht maar Pinkeltje, ik zal je wel krijgen,’ en weer vloog hij op Pinkeltje af en weer holde Pinkeltje weg, zo hard hij kon. Wàt holde die Pinkeltje! ‘Hup-hup-hup’ - sprong hij van de trap naar beneden, en naar de kamer, waarin zijn holletje was.

‘Shoe - shoe - shoe - shoe - shoe,’ vloog Stekebeen achter Pinkeltje aan en bijna was Pinkeltje bij zijn holletje, toen Stekebeen bij hem was.

‘Ha!’ riep Stekebeen tegen Pinkeltje, ‘nu zal ik je een flinke prik geven,’ en net wilde hij steken toen... ‘boem!’ een grote poot Stekebeen helemaal op de grond sloeg!

Dat was Snorrebaard, die Stekebeen een klap had gegeven.

‘Bommeldebommeldebommeldebom!’ Stekebeen rolde een heleboel keren over zijn kop en net... naar binnen in het holletje bij de vijf muisjes!

‘Wacht,’ zeiden de muisjes, ‘jouw lelijke plaaggeest van een Stekebeen, nu zullen we je doodmaken!’

Maar toen begon Stekebeen hard te huilen en riep: ‘Lieve muisjes en lieve Pinkeltje, doe dat asjeblieft niet.’

De muisjes gingen rondom Stekebeen staan en keken vreeslijk boos. Maar Pinkeltje zei: ‘Hoor eens Stekebeen, als je belooft om niet meer de kindertjes te plagen en niet meer stout te zijn, dan mag je weer wegvliegen.’

Dat beloofde Stekebeen natuurlijk en vloog gauw naar buiten. Maar Pinkeltje keek nog erg verdrietig.

‘Wat is er Pinkeltje?’ vroeg Knabbeltje.

‘Nu heb ik nog geen bloem voor het zieke meisje.’

Maar Knabbeltje wist raad. Gauw liepen hij en de andere muisjes naar de tuin en ze haalden een heleboel boterbloemen. Maar ze waren zo groot, dat Pinkeltje ze niet dragen kon.

‘Snorrebaard?’ riep Pinkeltje in de gang, ‘wil jij de bloemen niet bij het zieke meisje brengen?’

‘Miauw, miauw!’ zei Snorrebaard, ‘natuurlijk wel, Pinkeltje en weet je wat je doet? Klim maar op mijn rug.’

‘Floep! Floep! Floep!’ sprong Snorrebaard met Pinkeltje op zijn rug en de bloemen in zijn bek, de trap op, naar boven naar het zieke meisje.

Toen zei Pinkeltje tegen de boterbloemen:

‘Geelhartjes, zullen jullie erg mooi zijn morgen, zodat het zieke meisje er veel plezier in heeft?’

‘Ja hoor, Pinkeltje,’ zeiden de boterbloemen.

En de volgende morgen? - Wat keek het kleine meisje verbaasd en ze riep: ‘O moeder! Kijkt U eens wat een prachtige boterbloemen!’

En de boterbloemen deden alle blaadjes open en waren zo mooi als ze anders nooit waren.

En Pinkeltje hoorde beneden in zijn holletje het meisje lachen en was erg blij.

‘Shoe - shoe - shoe!’

‘Ben je daar nu weer, Stekebeen?’ riep Pinkeltje.

‘Ja Pinkeltje,’ zei Stekebeen, ‘maar ik wil heus het meisje niet plagen, ik kom je alleen zeggen, dat ik het nooit en nooit meer zal doen.’ En toen lachte Pinkeltje en stak blij zijn pijpje op.

XII Pinkeltje en het jongetje dat snoepen wilde

Pinkeltje zat voor het holletje achter de etenskast. Alleen de moeder en het kleine jongetje waren in de kamer. De moeder zat te handwerken en het jongetje speelde met de houten beestjes aan de tafel.

‘Moeder,’ vroeg het jongetje, ‘mag ik nog een chocolaadje uit het doosje, ik heb er zo'n trek in.’

‘Neen,’ zei de moeder, ‘dat mag niet, je hebt er nu genoeg gehad, op een andere keer, anders word je nog ziek.’

En net toen de moeder dat zeide, liet ze haar naald vallen. Moeder bukte om de naald te zoeken en Pinkeltje kroop gauw achter in zijn holletje, opdat moeder hem maar niet zien zou.

‘Hè,’ zuchtte de moeder, ‘ik kan die naald niet vinden, ik zal maar een andere halen.’

Heel voorzichtig keek Pinkeltje uit zijn holletje en zag, dat de moeder haar handwerk op de grond had laten vallen en dat zij de kamer uitliep.

‘Weet je wat ik doe?’ dacht Pinkeltje, ‘ik pak de naald en stop die gauw in het handwerk, dan vindt die aardige moeder hem straks.’ En heel vlug liep hij naar de naald.

Jonge, jonge, wat was die naald lang, hij was bijna zo groot als Pinkeltje zelf. Maar wàt hoorde hij daar? Wàt zei dat jongetje? Ja, ja, Pinkeltje verstond het wel, het jongetje zei heel zachtjes:

‘Nu moeder weg is, kan ik best een chocolaadje nemen.’

Wat schrok Pinkeltje daarvan. Zou het jongetje zo stout zijn en stil een chocolaadje nemen en dan zou hij zeker ziek worden. De doos lag op een laag tafeltje en tot zijn schrik zag hij het jongetje opstaan en aan de deur luisteren of moeder al gauw kwam.

‘Nee, nee,’ dacht Pinkeltje, ‘dat jongetje mag niet snoepen, maar wàt moet ik doen, wat moet ik doen!’

En toen ineens bedacht Pinkeltje, wat hij doen moest. Zo vlug als hij met zijn kleine beentjes lopen kon, liep hij naar het tafeltje, waar de doos met chocolaadjes stond en in zijn twee handjes nam hij de naald mee. Gelukkig stond de doos wat open en... ‘wip’, daar

sprong Pinkeltje in de doos en verstopte zich tussen de chocolaadjes.

Heel, heel voorzichtig liep het jongetje naar de doos. Pinkeltje zat doodstil tussen de chocolaadjes en... daar zag hij twee vingers van het jongetje in de doos komen...

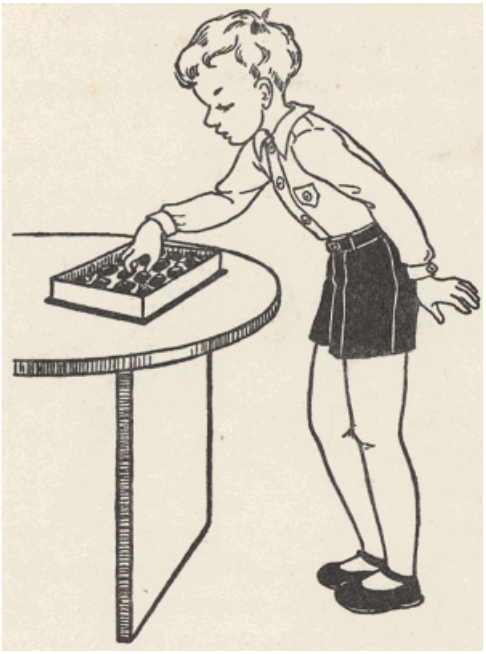

Pinkeltje zag, hoe die twee vingers een chocolaadje vast pakten... en toen... toen gaf Pinkeltje met de naald een flinke prik in de vinger van het jongetje.

'Au! Au! Au!' riep het jongetje verschrikt, 'wat prik ik me daar!'

En toen lachte Pinkeltje heel zacht en hij dacht: 'Stoute jongen, als je het weer wilt doen, prik ik jeweer.'

En ja heus, daar kwamen de vingers weer.

Een, twee... drie... 'Prik,' zei Pinkeltje en prikte weer in de vinger.

‘Oh, au! au!’ riep het jongetje weer en hij was nu zo geschrokken, dat hij gauw bij de tafel ging zitten.

‘Gelukkig,’ dacht Pinkeltje, ‘nu zal dat jongetje wel niet meer willen snoepen.’

Heel, heel stilletjes kroop Pinkeltje weer uit de doos en vlug liep hij naar het handwerk van de moeder op de grond, waar hij heel gauw de naald in stopte.

Maar toen... o wat schrok Pinkeltje, daar ging de deur open en de moeder kwam binnen.

‘Hoe kom ik nu weer in mijn holletje,’ dacht Pinkeltje.

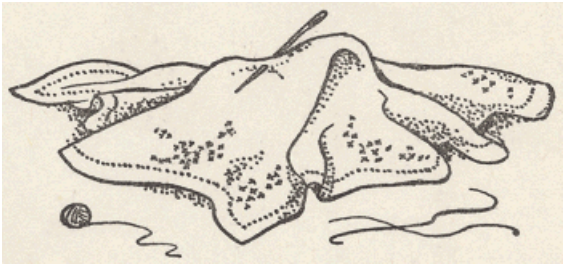

‘Wacht, ik zal me achter dat voetenkussen verstoppen.’ Maar gelukkig liep de moeder eerst naar het jongetje en bleef bij hem staan. En nu kon Pinkeltje net nog heel gauw weer naar zijn holletje lopen. En wat hoorde hij daar de moeder tegen het jongetje zeggen?...

‘Heb je heus niet van de chocolaadjes gesnoept?’

‘Neen moeder, heus niet,’ zei het jongetje.

En Pinkeltje was zo blij voor het jongetje, dat hij tet niet gedaan had.

En wat zei de moeder: ‘Dan mag je er nu nog ééntje nemen.’

Pinkeltje stopte van plezier gauw z'n pijpje in z'n

mond, blies een rookwolk uit en keek weer in de kamer. Hij zag, dat de moeder haar handwerk weer opnam:

‘Hé,’ zei de moeder, ‘daar begrijp ik nu niets van, daar zit warempel de naald weer in het handwerk, wat is dat prettig.’

En Pinkeltje had zo'n plezier, dat alles zo goed was afgelopen, dat hij een klein rondedansje in zijn holletje maakte, mèt zijn pijpje in zijn mond.

XIII Pinkeltje en de koekoeksklok

Pinkeltje wandelde uit zijn klein muizenholletje de grote kamer in en ging eens kijken of er soms nog een kruimeltje koek ergens lag.

‘Ka! Ka! Ka!’ hoorde hij eensklaps. Nu wist Pinkeltje wel, wie dat was, dat was Wipstaart, de kraai. Wipstaart kwam door het raam naar binnen hippen en zei tegen Pinkeltje:

‘Dag klein, stout Pinkeltje.’

Nu werd Pinkeltje toch boos. ‘Wipstaart,’ zei Pinkeltje, ‘jij bent altijd ondeugend en je plaagt altijd den vader en de moeder en de kindertjes!’

‘Ka! Ka! Ka!’ lachte Wipstaart, ‘jouw klein, stout Pinkeltje,’ en toen vloog hij op Pinkeltje af.

O, o, wat holde die Pinkeltje om maar gauw weer in zijn holletje te komen en bijna was hij er in of...

‘Pik!’ daar pakte Wipstaart met zijn snavel Pinkeltje in zijn buisje en toen - toen vloog hij met Pinkeltje ineens door de kamer.

Pinkeltje schreeuwde hard, zo bang werd hij, maar niemand was er om hem te helpen.

En Pinkeltje hing maar in de snavel van Wipstaart en vloog zo de kamer rond.

Maar wat deed die stoute Wipstaart nu... daar vloog hij op de koekoeksklok, die heel, heel hoog aan de muur hing en daarop zette hij Pinkeltje neer.

‘Daar, klein stout Pinkeltje, blijf daar nu maar zitten,’ zei Wipstaart en... weg vloog hij.

‘Wipstaart! - Wipstaart!’ riep Pinkeltje, ‘laat me

nu hier niet zitten, ik kan er niet afklimmen en als ik val, breek ik al mijn armen en benen.’

Maar Wipstaart zei:

‘Ka! Ka! Ka! Dag Pinkeltje!’ en vloog het raam uit.

En daar zat Pinkeltje nu helemaal alleen boven op de koekoeksklok.

‘Tik-tik-tik-tik,’ deed de klok en Pinkeltje hield zich maar stevig vast.

‘Tik-tik-tik-tik’... en toen begon de klok te brom-

men, ‘brrrr-brrrr-brrrr-brrrr’ en ‘pang,’ daar ging een deurtje open en kwam een houten koekoeksvogeltje uit het deurtje.

Maar wat was er nog meer gebeurd? Door de schok was Pinkeltje van de klok gevallen boven op het houten koekoeksvogeltje... gelukkig kon hij nog net zijn armpjes om de hals van het houten vogeltje slaan. Nog éénmaal zei het vogeltje ‘koekoek’, en... ‘pang,’ daar ging het deurtje dicht en wèg was het houten vogeltje en wèg was Pinkeltje.

En weten jullie waar Pinkeltje was?

Pinkeltje was met het houten vogeltje mee in de klok gegaan. O, wat was het daar donker in die klok, Pinkeltje kon bijna niets zien en hij zat héél stil, want overal om hem heen zag hij wielen met tandjes er aan en er waren er een paar, die heel hard rond draaiden.

‘Krip-krip-krip-krip-krip,’ deden de wieltjes.

En toen... toen begon Pinkeltje echt te huilen, heel kleine, kleine traantjes en hij snikte:

‘Nu weet niemand, waar ik ben en nu kan ik nooit meer uit de klok vandaan komen.’ Wat was die Pinkeltje verdrietig.

Maar, wat zag hij daar door een gaatje komen? Een paar lange dunne poten, een rond, bol lijfje met een kleine kop en toen nog meer poten. En Pinkeltje wist, wie dat was, dat was ‘Zilverdraadje’, de spin.

‘O Zilverdraadje,’ riep Pinkeltje, ‘wat ben ik blij, dat jij er bent.’

‘Dag Pinkeltje,’ zei Zilverdraadje, ‘wat doe jij hier in de klok?’

‘Daar heeft die stoute Wipstaart me heen gebracht,’ zei Pinkeltje. ‘En Zilverdraadje, kan jij me niet helpen, wil jij niet een lange draad voor me maken tot op de grond?’

‘Dat zal wel gaan, hoor Pinkeltje,’ zei Zilverdraadje, ‘kom maar mee.’

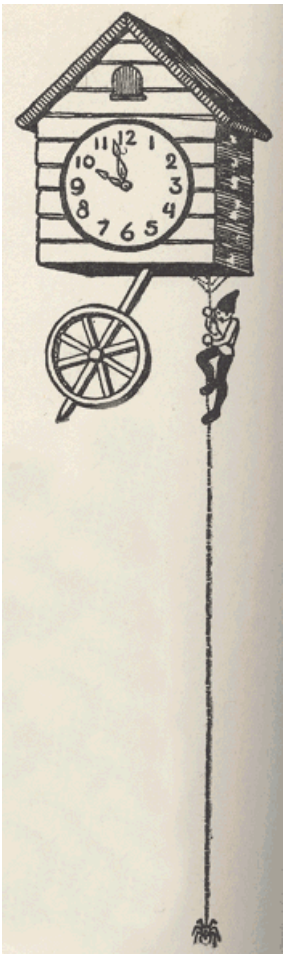

Heel voorzichtig klom Pinkeltje nu achter Zilverdraadje aan door de klok naar beneden. Toen begon Zilverdraadje met het maken van een heel lange draad en ook een heel, heel dikke, telkens zakte hij wat dieper tot op de grond.

‘Glijd er nu maar langs naar beneden,’ riep Zilverdraadje.

Pinkeltje pakte de draad en heel, heel voorzichtig liet hij zich naar beneden glijden tot hij weer op de grond stond.

‘Dank je wel, hoor, Zilverdraadje,’ zei Pinkeltje en toen stapte hij over het dikke kleed naar zijn holletje.

‘Ka! Ka! Ka! - O! o! help!’ Daar was die stoute Wipstaart al weer!

Gauw, gauw, Pinkeltje holde onder de kast.

‘Ka! Ka! Ka!’ lachte Wipstaart, ‘wacht maar jouw domme Pinkeltje, ik zal je wel krijgen.’

Maar gelukkig, daar ging de deur van de kamer open en kwam... Snorrebaard binnen.

‘Snorrebaard,’ riep Pinkeltje, ‘jaag jij die stoute Wipstaart alsjeblieft weg.’

Toen liep Snorrebaard op Wipstaart af en toen werd Wipstaart bang en vloog gauw het raam uit. En Pinkeltje holde nu naar zijn holletje en was erg blij, weer bij de muisjes te zijn.

XIV Pinkeltje en de pop, die straf had

Toen Pinkeltje op een avond uit zijn holletje achter de etenskast de kamer in keek, zag hij de twee meisjes uit het huis gezellig in een hoekje van de kamer met wel vier poppen spelen.

Pinkeltje zag, hoe één van de meisjes een grote pop oppakte en een heel boos gezichtje zette.

'Foei!' zei ze tegen de pop, 'nu heb je wéér een vlek op je blouse gemaakt, ik ben héél, héél boos op je, ga maar in de hoek staan, en als wij met de andere poppen naar boven gaan, moet jij vannacht hier alleen in de kamer blijven.' En ze pakte de pop op en zette haar met het gezicht in de hoek. En daar stond de pop - en de meisjes wilden zelfs niet meer naar de pop kijken.

'Och, och,' dacht Pinkeltje, 'wat is dat meisje boos, en zou die arme pop heus de hele nacht hier in de hoek moeten staan?' Daar kwam de moeder binnen.

'Meisjes,' zei ze, 'het is bedtijd, pak alle poppen gauw op en dan naar jullie bedjes!'

Pinkeltje zag, hoe de meisjes de poppen opnamen en de kamer uitgingen.

Pinkeltje zag ook, dat de grote pop in de hoek was blijven staan, en toen het nu heel laat was en alle

mensen in het grote huis sliepen, wandelde Pinkeltje naar de pop toe. Hij vond het wel heel verdrietig voor die arme pop om een hele nacht in de hoek te moeten staan. En ze leek al zo moe, want ze stond helemaal scheef en haar hoofdje was voorover gebogen.

'Krik, Krik,' daar ging de deur open en heel zachtjes stapte Snorrebaard binnen.

‘Snorrebaard,’ riep Pinkeltje, ‘wil je eens een keer heel erg lief zijn?’

Natuurlijk wilde Snorrebaard dat.

‘Nu,’ zei Pinkeltje, ‘neem dan die grote pop, die hier voor straf in de hoek staat, omdat ze een vlekje op haar jurk heeft gemaakt, in je bek, en draag haar gauw naar de slaapkamer van de meisjes. Ik kan haar niet dragen, want ze is véél te zwaar voor mij en ik vind het toch zo akelig, als ze de hele nacht moet staan te slapen!’

Dadelijk pakte Snorrebaard de pop op en liep er mee naar de kamer van de meisjes en Pinkeltje liep vlug achter Snorrebaard aan.

‘Floep!’ daar sprong Snorrebaard met de pop op een stoel, die naast de twee bedjes, waarin de meisjes sliepen, stond. Pinkeltje klom ook op de stoel en toen... kroop Pinkeltje in de blouse van de pop, en hij riep met zijn kleine stemmetje:

‘Meisjes, meisjes, worden jullie eens wakker!’

‘Wie roept daar toch?’ riep het eene kleine meisje, dat wakker geworden was.

‘Dat ben ik, Liesje, die voor straf in de hoek moest staan.’

Het meisje wreef haar ogen uit, om te zien, of ze wel goed zag en hoorde en toen - toen maakte ze vlug haar zusje wakker.

‘Lieve meisjes,’ zei Pinkeltje in de pop, ‘ik heb er erge spijt van, dat ik die vlek op mijn jurk heb

gemaakt, maar ik viel ook juist op het plekje, waar jullie je bekertje chocolade had gedronken - en... en... ik vind het zo vreeslijk de hele nacht in de hoek te moeten staan, kunnen jullie me niet vergeven?'

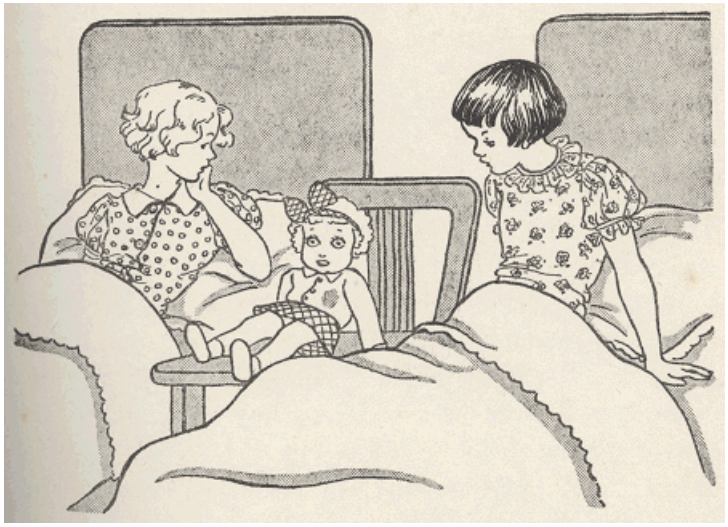

De meisjes zaten beiden rechtop in hun bedjes en luisterden met heel grote verbaasde ogen naar die pop, die ineens praten kon.

'Mag ik,' zo vroeg Liesje, 'vannacht niet op deze stoel blijven zitten, dat ik dicht bij jullie ben, ik vind het zo akelig daar beneden en ik word er ook zo koud en moe van.'

Toen nam een van de meisjes Liesje van de stoel

en legde haar naast zich in haar warme bedje. En ze gaf haar een zoentje en zei:

'Liesje, wij vinden het nu ook akelig voor jou, hoor en daarom mag je vannacht bij ons slapen. Doe maar gauw je oogjes toe, en morgen zal ik nog wel eens proberen, of ik met zeep die chocoladevlek er uit kan krijgen. Nacht Liesje,' en het meisje stopte Liesje lekker toe.

Pinkeltje was zo blij, dat de meisjes weer lief voor Liesje waren, dat hij, toen ze weer ingeslapen waren, heel voorzichtig uit de blouse van de pop kroop. Toen stapte hij zachtjes over de dekens tot bij de gezichtjes van de twee meisjes en gaf ze allebei een klein zoentje. Toen klom Pinkeltje weer uit het bedje en liep vlug de kamer uit en naar zijn holletje.

En de volgende dag zag Pinkeltje, hoe het ene meisje de blouse vast hield en hoe de andere, met een doekje en zeep en water, de vlek helemaal weg maakte! En... hoe ze aan Liesje vroegen: 'Hoe ben je toch boven gekomen, en waarom wil je nu niet meer tegen ons praten, we wisten helemaal niet, dat je praten kon?'

Maar Liesje zei niets, hoè de meisjes ook vroegen.

'Misschien,' zei een van de meisjes, 'misschien is het wel een kaboutertje geweest, die haar naar boven bracht en haar liet praten.'

En toen moest Pinkeltje heel even lachen, want hij wist wel, dat het geen kaboutertje was geweest maar dat het...? ..... was geweest!

XV Pinkeltje en de strooppot

Het was heel, heel vroeg in de morgen, zo vroeg, dat de vader en de moeder en de drie kindertjes nog allemaal sliepen. Maar toch scheen de zon al in de kamer en die zon keek ook juist in het muizenholletje achter de etenskast, waar Pinkeltje sliep met vijf kleine muisjes. Pinkeltje werd wakker van de zon en daar het al zo licht was, dacht Pinkeltje: ‘Ik ga eens een poosje in de kamer wandelen.’ Heel voorzichtig stapte Pinkeltje uit het holletje en wandelde over het grote vloerkleed de kamer in.

‘Zoem, zoem, zoem,’ zongen een paar vliegen boven de tafel.

‘Waarom hebben jullie zo'n pret?’ vroeg Pinkeltje aan de vliegen.

‘Omdat de moeder de strooppot niet helemaal heeft dicht gemaakt,’ zoemde een grote, dikke bromvlieg, ‘en nu kunnen we net zo veel van de stroop snoepen als we zelf willen.’

‘Dat is helemaal niet aardig om te snoepen,’ zei Pinkeltje.

‘Zoem, zoem, zoem,’ zongen de vliegen, ‘daar kan jij toch lekker niets aan doen, Pinkeltje.’

‘Dat wil ik dan wel eens zien,’ zei Pinkeltje, en vlug klom hij langs de poot van de tafel naar boven.

En ja, daar stond in het midden van de tafel de strooppot en de deksel zat er half op.

‘Zoem, zoem, zoem, zoem,’ deden de vliegen.

‘Wacht,’ zei Pinkeltje, ‘ik zal die deksel er wel eens netjes overheen schuiven.’ En met zijn kleine handjes duwde hij zo hard hij kon, tegen de deksel.

‘Zoem, zoem, zoem, zoem,’ zoemde een grote bromvlieg.

Maar hoè Pinkeltje ook duwde, de deksel ging maar een heel klein eindje verder.

De grote vlieg lachte hard en zei: ‘Dat kan je lekker niet, Pinkeltje,’ en meteen vloog hij weer tot vlak bij de stroop. Gauw wilde de vlieg nu nog wat van de stroop snoepen en hij vloog erg laag en toen... toen viel de vlieg in de stroop.

‘Zoem, zoem, zoem, zoem,’ deed de vlieg, angstig met zijn vleugeltjes klappende.

‘Pinkeltje,’ riep hij bang, ‘Pinkeltje, kom me gauw helpen, gauw, gauw, gauw!’

‘Dat komt er nu al van,’ zei Pinkeltje boos, maar Pinkeltje klom toch boven op de strooppot om de vlieg te helpen.

‘Steek je poot maar naar mij toe,’ zei Pinkeltje.

‘Dat kan ik niet,’ riep de vlieg, ‘die zit helemaal vast in de stroop.’

De andere vliegen vlogen maar rond en riepen maar:

‘Gauw! Pinkeltje, gauw! anders verdrinkt Brommertje nog in de stroop!’

Toen stak Pinkeltje zijn handje uit, boog zich heel ver over de rand van de strooppot en pakte Brommertje bij één vleugel beet. Wat zat die Brommertje vast in de stroop! Pinkeltje trok en trok en trok, maar toen... toen gleed Pinkeltje van de rand en viel ook in de strooppot!

‘Help! Help!’ riep Pinkeltje verschrikt en langzaam, heel langzaam zakte Pinkeltje naar beneden in de stroop. Zijn mutsje viel van zijn hoofd, maar dat merkte Pinkeltje niet. O, nee, hij was zo vreeslijk bang, want telkens zakte hij wat dieper. De stroop was nu al tot aan zijn knieën.

‘Help! Knabbeltje!’ riep Pinkeltje. ‘Kom toch gauw, want anders zak ik helemaal weg.’

Maar Knabbeltje hoorde het niet en de andere muisjes ook niet, want ze sliepen nog.

‘O! O! wat moet ik doen!’ en heel bang sloeg Pinkeltje met zijn handjes om zich heen. Hij was nu al tot zijn middel in de stroop gezakt.

‘Zoem, zoem, zoem, zoem, zoem, zoem, zoem.’ Opeens vlogen alle vliegen gauw weg en voor het holletje van de muisjes riepen ze allemaal: ‘Zoem, zoem, zoem, Pinkeltje is in de stroop gevallen! zoem! zoem! zoem!’

Maar de muisjes hoorden niets en Pinkeltje zakte al dieper en dieper!

Maar daar vloog een van de vliegen het holletje binnen en vlak bij het oor van Knabbeltje riep hij:

‘Zoem, zoem, zoem! Pinkeltje is in de stroop gevallen.’

Daar schrok Knabbeltje wakker van. ‘Gauw!’ riep hij tegen de andere muisjes. ‘Gauw! Pinkeltje ligt in de stroop!’

En ‘rrrt-rrrt-rrrt-rrrrt-rrrt!’ renden ze, alle vijf de muisjes, het holletje uit.

‘Wip! Wip! Wip! Wip!’ sprongen ze na elkaar op de tafel.

Pinkeltje was al tot zijn halsje in de stroop weggezakt, maar Knabbeltje sprong op de rand en stak zijn staart aan Pinkeltje toe.

‘Pak mijn staart goed vast, Pinkeltje!’ riep Knabbeltje. Dit deed Pinkeltje en nu trok Knabbeltje, hij

trok en trok... maar Pinkeltje zat veel te vast geplakt in de stroop.

‘Het gaat niet!’ riep Pinkeltje.

Toen bedacht Knabbeltje wat anders.

‘Kom hier, Grijshuidje,’ riep hij. ‘Ik neem jouw staartje in mijn snuitje, en jij Grijshuidje, weer de staart van Kraaloogje in jouw snuitje en Kraaloogje, jij je staart in Zwartsnoetjes snuit en jij Zwartsnoetje, je staart weer in het snuitje van Langstaartje, en als ik dan één, twee, drie, zeg, allemaal tegelijk trekken, hoor!’ Dat deden de muisjes gauw.

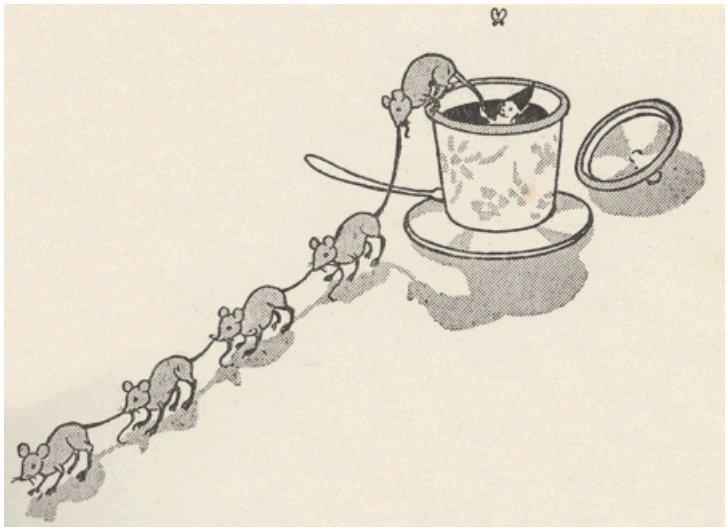

‘Eén, twéé, drié!’ telde Knabbeltje - ‘trekken!’...

O, O, wat trokken die muisjes en ‘hoera!’ - daar kwam Pinkeltje uit de stroop - nòg een ruk en Pinkeltje stond op tafel.

Wat was die Pinkeltje vies! Alles kleefde aan hem. Maar toen riep hij - ‘Gauw Knabbeltje, help Brommertje er uit!’ -

Dat ging erg gemakkelijk. Knabbeltje hield zijn staartje bij Brommertje. Gauw pakte die het staartje, en daar stond Brommertje ook op tafel.

‘Kom maar vlug mee, Pinkeltje,’ zei Knabbeltje.

Pinkeltje mocht op de rug van Knabbeltje zitten en ‘rrrt! rrrt! rrrt!’ holde Knabbeltje met Pinkeltje naar het holletje.

‘Ik ben toch zo vies,’ zei Pinkeltje, maar daar wisten de muisjes wel raad op. Alle vijf begonnen ze Pinkeltje af te likken tot hij schoon was.

‘Zoem, zoem, zoem, zoem,’ daar kwamen de vliegen weer met Brommertje, die ook schoongelikt was... en weet jullie, wat die hadden?... Ze droegen met hun allen het mooie blauwe mutsje van Pinkeltje! Pinkeltje klapte in zijn handjes, zo blij was hij, dat hij zijn mutsje weer terug had.

‘Dank jullie wel hoor, dank jullie wel!’ riep hij tegen de vliegen. Toen ging de kamerdeur open en kwam de moeder binnen. De vliegen vlogen gauw weg en Pinkeltje rookte weer blij uit zijn kleine pijpje!

XVI Pinkeltje en het rode speelgoed-autotje

Pinkeltje was aan het wandelen in de kamer. Het was al héél laat, zo laat, dat de vader en de moeder en de drie kindertjes al lang in bed lagen en lekker sliepen. Maar het was helemaal niet zo erg donker in de kamer, en dat kwam, omdat de maan net door het raam naar binnen scheen. Daarom kon Pinkeltje ook alles goed zien. Eerst wandelde Pinkeltje om de tafelpoot heen langs het mooie voetenkussen van de Moeder en... wat zag Pinkeltje toen op de grond staan, - vlak bij de speelgoedkast?... De mooie, grote, rode speelgoedauto van het jongetje.

'Dat is leuk,' dacht Pinkeltje, 'met die auto ga ik eens lekker rijden.' En juist wilde Pinkeltje in de auto stappen, toen hij Langstaartje en Zwartsnoetje zag aankomen. Gauw kroop Pinkeltje nu in de auto. De twee muisjes hadden niet gezien, dat Pinkeltje in de auto was gestapt, Pinkeltje zat heel, héél stil en lachte zachtjes, want Pinkeltje dacht: 'Ik zal die Lang-

staartje en Zwartsnoetje eens lekker aan het schrikken maken.’

Toen nu de twee muisjes vlak bij de auto waren, kneep Pinkeltje ineens in de auto-toeter...

‘Phoe! Phoe!... Phoe!’... deed de toeter. Wat schrokken die twee muisjes... ‘holderdebolder, de bolder, de bolder,’ holden ze zo gauw ze konden weer naar hun muizenholletje terug!

‘Ha! ha! ha!’ lachte Pinkeltje, ‘domme Zwartsnoetje en domme Langstaartje, je hoeft helemaal niet zo te schrikken, want ik doe het maar, ik Pinkeltje!’

Nu kwamen alle muisjes gauw te voorschijn en liepen op Pinkeltje toe.

‘Dat is echt flauw van je, Pinkeltje,’ zei Zwartsnoetje, ‘om ons zo te laten schrikken.’ Pinkeltje draaide wat aan het stuur van de auto, en drukte op een knopje, maar wat was dat?... Daar begon opeens de auto te rijden.

‘Hoera! Hoera!’ riepen alle muisjes en Pinkeltje wuifde vrolijk met zijn kleine blauwe mutsje naar de muisjes.

Maar wat gebeurde daar? Pinkeltje werd ineens erg bang, want het autotje ging hoe langer hoe harder, en wat Pinkeltje ook deed, het autotje wilde maar niet stil staan.

‘O! O! O!’ riep Pinkeltje. ‘Ik word zo bang!’ en zo goed mogelijk stuurde hij het autotje de kamer door.

Alle muisjes keken vreeslijk verschrikt, Pinkeltje

vlóóg door de kamer! Daar ging hij recht op het voetenkussen aan!

Grijshuidje hield gauw zijn pootjes voor zijn oogjes, om maar niet te zien, hoe die arme Pinkeltje tegen het voetenkussen aan zou rijden, maar... Pinkeltje reed er net vlak langs...

'Pas op! Pas op!' riepen de muisjes, want daar liep Zilverdraadje.

Zilverdraadje keek gauw om - 'prrr-prrr-prrr' - daar kwam het autotje met Pinkeltje recht op Zilverdraadje aan.

'Ga gauw weg! Zilverdraadje!' riepen de muisjes.

En net was de auto met Pinkeltje vlak bij Zilverdraadje, toen de spin nog gauw tegen de poot van de tafel omhoog kroop en 'prrr-prrr-prrr' vloog Pinkeltje vlak langs de tafelpoot.

Met een grote zwaai zwierde hij om een stoel heen en recht op de kast af. Pinkeltje hield stevig het stuur in zijn handen, zijn kleine witte baard fladderde achter hem aan. De muisjes zaten allemaal vlak bij elkaar en ze keken heel erg bang.

'O! O!' riep Langstaartje! 'Nu vliegt Pinkeltje met de auto tegen de kast aan!'

'Prrr-Prrr-Prrr,' deed de auto en 'rrrt,' vloog hij met Pinkeltje onder de kast, weg was Pinkeltje maar 'Prrr-Prrr-Prrr-Prrr' - daar schoot Pinkeltje met de auto weer onder de kast uit recht op de muisjes aan!

'Pas op! pas op!' gilde Pinkeltje en de muisjes ren-

den allemaal, holderdebolder de kamer door, zo hard ze maar konden!

Maar daar ging de deur open en wie kwam daar binnen? - Snorrebaard! - ‘Rrrt-rrrt-rrrt,’ vlogen de

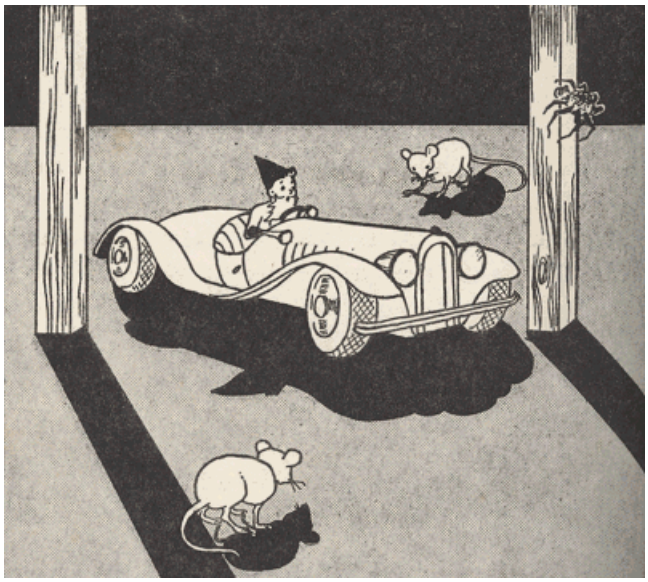

muisjes naar hun holletje, want ze waren altijd bang voor Snorrebaard.

‘Phoe-Phoe-Phoe-Phoe,’ toeterde Pinkeltje uit de auto.

‘Hè! wat is dat voor een lawaai?’ zei Snorrebaard, die de kamer rond keek.

‘Trrrt,’ daar schoot de auto met Pinkeltje vlak langs zijn neus.

Snorrebaard maakte een rare sprong in de lucht en dacht: ‘Hè, dat is vast een rare, rode muis! Wacht maar, jouw lelijke muis, ik zal je wel even pakken!’

Met grote sprongen holde Snorrebaard achter de auto en Pinkeltje aan, ‘frrrt-frrrt-frrrt,’ vloog de auto met Pinkeltje verder.

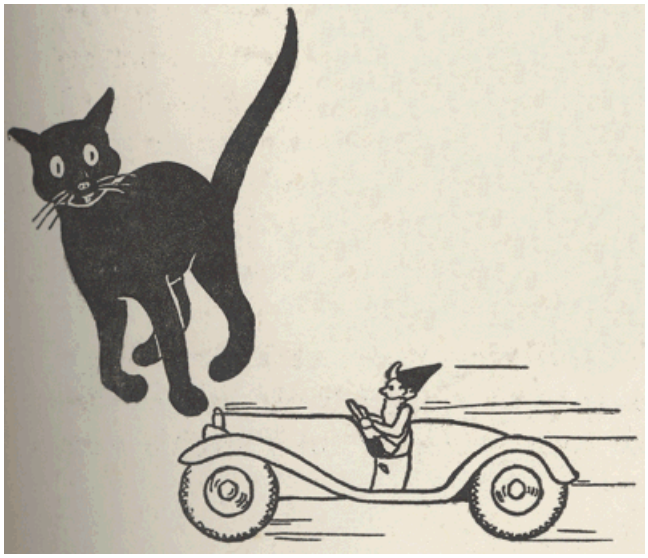

Snorrebaard wachtte nu even, daar kwam het rode ding weer aan, recht op Snorrebaard.

‘Pas op! Snorrebaard! pas op!’ Snorrebaard keek erg verbaasd... en hij was zó verbaasd, dat hij niet weg liep en toen... toen bomde Pinkeltje met de auto tegen Snorrebaard aan.

‘En wat gebeurde er toen, denken jullie?’

Pinkeltje vloog uit de auto een heel eind door de kamer en plof, daar viel Pinkeltje in het bakje met melk van Snorrebaard.

En Snorrebaard riep: ‘Miauw! miauw! miauw!’ en was zó geschrokken, dat hij de kamer uit rende.

Toen was het helemaal stil in de kamer.

De muisjes kwamen gauw uit hun holletje.

‘Waar is Pinkeltje, waar is Pinkeltje?’ riepen ze allemaal verschrikt.

‘Brrr-brrr-brr,’ wat een raar geluid was dat! Knabbeltje keek rond en wat zag hij toen?... Daar in het melkbakje van Snorrebaard kwamen allemaal borreltjes in de melk en toen... zagen de muisjes heel langzaam een blauw puntmutsje te voorschijn komen, tussen de borreltjes van de melk en toen... het gezichtje van Pinkeltje en toen... kroop Pinkeltje uit het melkbakje en hij was helemaal wit van de melk. Dat was zo'n raar gezicht, dat alle muisjes heel hard moesten lachen. Maar Pinkeltje lachte helemaal niet en zei: ‘Helpen jullie me maar gauw met mijn kleren te drogen.’

En toen holde hij vlug naar het muizenholletje achter de etenskast en de muisjes liepen mee en allemaal hebben ze toen geholpen om Pinkeltje weer schoon te maken.

XVII Pinkeltje en de luchtballon

Pinkeltje zat in zijn muizenholletje achter de etenskast en was bezig zijn mooi blauw mutsje eens netjes af te borstelen met een klein borsteltje, toen Grijshuidje hard naar hem toe kwam lopen.

‘Pinkeltje, kom toch eens gauw kijken!’

Dadelijk liep Pinkeltje naar de opening van het muizenholletje en wat zag hij daar?... Een van de meisjes uit het grote huis had een mooie rode luchtballon gekregen. Zó groot was die luchtballon, dat het meisje hem heel stevig vast moest houden, anders zou hij zo zijn weggevlogen. Toen zag Pinkeltje, dat het meisje de luchtballon met het touwtje, dat aan de luchtballon zat, vastbond aan de leuning van de stoel.

‘Laat nu de luchtballon maar hier, tot na de school,’ zei de moeder.

Als nu de moeder en de kinderen uit de kamer waren, werd Pinkeltje héél nieuwsgierig en voorzichtig stapte hij uit zijn holletje en wandelde naar de stoel.

‘Trip-Trip-Trip,’ daar kwam Knabbeltje ook aanstappen.

‘Mooi hè,’ zei Pinkeltje, en toen klom Pinkeltje op de stoel en op de leuning en met zijn kleine handjes pakte hij het touwtje beet en trok er aan. Maar de ballon bleef stil hangen.

Opeens ging de deur open en kwam Snorrebaard binnen.

‘Rrrt-Rrrt-Rrrt,’ weg vloog Knabbeltje naar zijn holletje, maar o, o, wat was dat? Het ging heel hard waaien in de kamer, dat kwam, omdat de deur en het raam openstonden. De ballon ging helemaal scheef van de wind en toen... o, Pinkeltje schrok zo vreeslijk, toen schoot het touwtje los en vloog de ballon weg en Pinkeltje werd bijna van de stoel gegooid. Maar gelukkig pakte hij nog gauw het touw van de ballon beet.

‘Help! Help! Help!’ riep Pinkeltje verschrikt, want daar ging hij met de ballon de lucht in!

‘Help! Help! Houd me vast! Snorrebaard!’ riep Pinkeltje, ‘gauw dan toch, pàk de ballon!’

Snorrebaard nam een grote sprong op de stoel en sloeg met zijn poot naar Pinkeltje, maar deze vloog al met de ballon door de kamer, over de stoelen, langs de etenskast, zo het raam uit.

‘Help! Help!’ gilde Pinkeltje nog, maar Snorrebaard en de muisjes konden het arme Pinkeltje niet helpen.

De ballon met Pinkeltje er onderaan, vloog nu over de tuin, over de zandbak en aldoor hoger en hoger.

Snorrebaard zag door het raam het arme Pinkeltje en ballon hoe langer hoe verder weg vliegen.

‘O Pinkeltje, Pinkeltje!’ riep Snorrebaard, ‘nu zien we je nooit meer terug, nu vlieg je misschien wel tot helemaal in de wolken!’

‘Zoem-zoem-zoem-zoem,’ daar kwam Brommertje, de grote bromvlieg aanvliegen.

‘Wat is er, Snorrebaard, waar kijk je naar?’

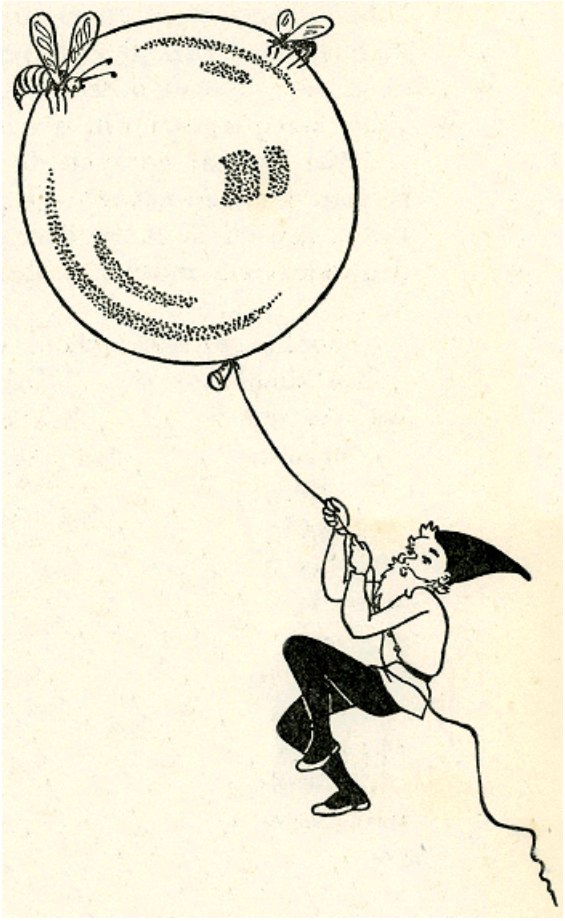

‘Pinkeltje hangt onder aan een ballon en nu vliegt hij helemaal weg.’

Brommertje zag het nu ook en vloog dadelijk Pinkeltje achterna.

Pinkeltjes mutsje stond helemaal scheef op zijn hoofdje van de wind en hij hield zich maar erg stijf vast aan het touw om niet te vallen.

Heel diep onder hem zag hij de huizen en de kerk en dan in de verte het grote bos.

‘Zoem, zoem, zoem,’ hoorde Pinkeltje.

‘Brommertje,’ riep Pinkeltje, ‘kan je de ballon niet tegenhouden?’

En Brommertje duwde tegen de ballon, maar dat gaf allemaal niets en Pinkeltje en de ballon vlogen maar verder en verder.

Brommertje werd nu zo moe van het duwen tegen de luchtballon, dat hij er bovenop ging zitten. En aldoor vloog de ballon maar verder. En het arme Pinkeltje kreeg erge pijn in zijn handjes.

'Was ik maar nooit op de stoel gekropen en had ik maar niet aan het touwtje getrokken,' dacht Pinkeltje, 'en nu zie ik die lieve muisjes nooit meer, en den vader en de moeder en de kindertjes uit het huis en...'

'Shoe! shoe! shoe! shoe! shoe!' Wat was dat? 'Shoe! shoe! shoe! shoe!' Pinkeltje hoorde het dadelijk, dat was Stekebeen, de wesp.

'Stekebeen! Stekebeen! kom gauw helpen,' riep Pinkeltje.

'Shoe! shoe! shoe, shoe, shoe.' Heel vlug kwam Stekebeen aanvliegen en ging boven op de ballon zitten bij Brommertje.

'Gauw! Stekebeen, ik kan me haast niet meer vasthouden!' riep Pinkeltje.

En toen... toen zei Stekebeen: 'Prik!' en prikte een gaatje in de ballon.

'Pfffffffffffff!'... daar ging het gas door het gaatje naar buiten en de ballon zakte langzaam naar beneden.

'Prik er nòg een gaatje in, Stekebeen!' riep Brommer-

tje. En - ‘Prik!’ - daar was nog een gaatje in de ballon.

‘Pfff-Pffff’... deed de ballon en heel vlug zakte hij naar beneden.

Vlak onder zich zag Pinkeltje een klein groen huisje op een hoge paal, en daar kwam hij bovenop terecht.

‘Roekoe! Roekoe! Roekoe!’ hoorde Pinkeltje binnen in het groene huisje...! En weten jullie, wat het was... In dat huisje woonden wel een twintig witte duifjes.

‘Roekoe! Roekoe! Roekoe! wie zit daar op ons huis?’ riep vader Duif.

‘Ik, Pinkeltje!’ riep Pinkeltje.

‘Waar kom je vandaan?’ riepen de duiven.

‘Van het grote huis in de stad,’ zei Pinkeltje, ‘wil je me asjeblieft terug brengen?’

‘Natuurlijk wel, Pinkeltje,’ zei vader Duif, ‘ga maar gauw op mijn rug zitten.’

Dat deed Pinkeltje en hij hield zich stevig vast aan de veertjes van de duif.

‘Klap, Klap, Klap!’ weg vloog de duif met Pinkeltje op zijn rug.

‘Zoem, zoem, zoem, zoem,’ daar vloog Brommertje en ‘shoe-shoe-shoe-shoe,’ naast Brommertje vloog Stekebeen en ze vlogen nog veel harder dan vader Duif om gauw te gaan vertellen, dat Pinkeltje weer terug kwam.

‘Dank u wel, vader Duif,’ zei Pinkeltje, toen hij weer

bij het raam was, en liep gauw naar het muizenholletje.

Wat waren de muisjes blij, dat Pinkeltje er weer was en ze dansten om hem heen en Pinkeltje stak vlug zijn kleine pijpje op.

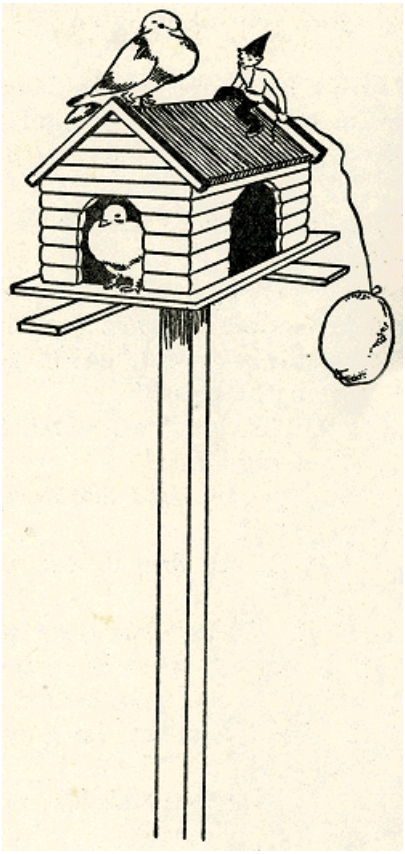

XVIII Pinkeltje en het jarige meisje

Pinkeltje zat voor het gaatje van het muizenholletje en hij lachte heel zachtjes, omdat een van de meisjes uit het huis jarig was. Nu kon Pinkeltje alles zien, wat er gebeurde en dat vond Pinkeltje erg leuk.

Het meisje had haar allermooiste jurk aan en haar stoel was versierd met grote witte en rode bloemen. Voor het meisje op de tafel stonden al de cadeautjes. Een mooie pop, een klein winkeltje, een zakje met chocolaadjes, een doos met echte naalden en klosjes garen en een vingerhoed, maar het aller- en allermooiste was toch wel een zilveren kettinkje.

Pinkeltje kon heel goed zien, hoe voorzichtig het kleine meisje met het kettinkje deed.

'Ka! Ka! Ka!' daar zat Wipstaart in het open raam en keek naar binnen. En dadelijk zag Pinkeltje, dat Wipstaart erg ondeugend keek.

'Hip! Hip! Hip!' daar hipte Wipstaart naar binnen, en op de tafel.

'Moeder,' zei het meisje, 'daar is dat leuke kraaitje weer.'

Alle kindertjes en de Moeder keken naar Wipstaart.

‘Mag ik hem een koekje geven?’ vroeg het jongetje.

‘Dat is aardig van het jongetje,’ dacht Pinkeltje.

Maar wat was dat...! Wat deed die stoute Wipstaart daar?... Met één sprongetje was hij bij het jarige meisje en... ‘pik!’ daar pakte hij het kettinkje in zijn bek en ‘flap! flap! flap!’ weg vloog de stoute Wipstaart met het kettinkje het raam uit.

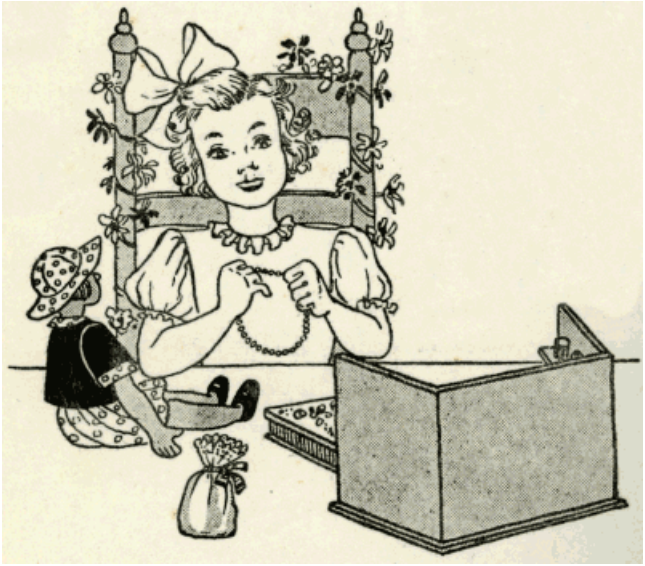

Pinkeltje schrok er vreeslijk van en alle kindertjes en de Moeder schrokken ook heel erg. Ze holden allemaal naar het raam, maar Wipstaart was met het kettinkje weggevlogen.

Het jarige meisje begon toen ineens hard te huilen, en heel grote tranen liepen over haar wangen.

Pinkeltje kon ook wel huilen, zo akelig vond hij het voor dat lieve, jarige meisje. En wat was die Moeder boos op Wipstaart!

‘Zoem-zoem-zoem,’ hoorde nu Pinkeltje vlak bij het muizenholletje.

‘Hoera!’ riep Pinkeltje, ‘daar is Brommertje, de grote bromvlieg. Brommertje, Brommertje, ga jij eens gauw kijken, waar die stoute Wipstaart naar toe is gevlogen en waar hij dat mooie kettinkje heeft verstopt.’

‘Zoem, zoem, zoem,’ zei Brommertje, ‘dat zal ik dadelijk doen, Pinkeltje,’ en weg vloog Brommertje. Buiten keek Brommertje overal rond en vloog toen naar het grote bos buiten de stad, want daar woonde Wipstaart, dat wist Brommertje, in een nest in een heel hoge boom.

‘Zoem-zoem-zoem.’ Voorzichtig keek Brommertje over een tak en zag in het nest het prachtige kettinkje liggen. Dadelijk vloog Brommertje nu terug naar het grote huis en zei tegen Pinkeltje:

‘Het kettinkje ligt in het nest van Wipstaart!’

‘Knabbeltje!’ riep Pinkeltje tegen een van de muisjes, ‘breng me gauw naar het dak van het huis,’ en ‘rrrt, rrrt, rrrt,’ weg holde Knabbeltje met Pinkeltje op zijn rug, tot helemaal boven op het dak.

Hier keek Pinkeltje rond en ‘Hoera!’ riep hij weer, ‘daar vliegt vader Duif.’ Hij zwaaide met zijn mutsje en riep:

‘Vader Duif! Vader Duif! Wilt u me even naar het nest van Wipstaart brengen?’

‘Dat wil ik graag doen, hoor Pinkeltje,’ zei

vader Duif. ‘Ga maar gauw op mijn rug zitten.’

Zo fijn zittend tussen de witte veren van vader Duif vloog Pinkeltje naar het grote bos, hoog in de boom, waar Wipstaart woonde. Op een dikke tak

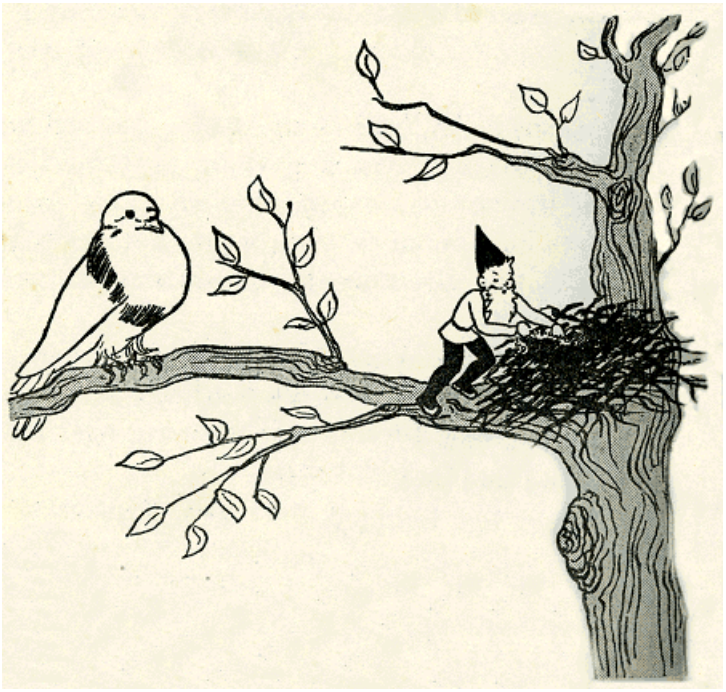

stapte Pinkeltje van de rug van vader Duif en voorzichtig liep hij naar het nest van Wipstaart.

Gelukkig was Wipstaart niet thuis. Gauw klom Pinkeltje in het nest. ‘Ha!,’ daar zag hij het mooie kettinkje al liggen. Zo vlug hij kon pakte hij het kettinkje, bond het om zijn middel heen en klom toen gauw weer uit het nest op de tak, maar... o hemel, daar kwam Wipstaart aangevlogen.

‘Ka! Ka! Ka! Ka! Wil je dat kettinkje gauw hier geven, Pinkeltje!’ riep Wipstaart boos.

‘Neen,’ riep Pinkeltje, ‘stoute Wipstaart, dat kettinkje is van het meisje.’

Toen werd Wipstaart zo boos, dat hij naar Pinkeltje pikte en toen... toen rolde Pinkeltje om en viel van de tak naar beneden.

‘Help, help! vader Duif!’ riep Pinkeltje.

Dat arme Pinkeltje! Hij viel aldoor maar lager en lager, tussen de takken door en al vlugger en vlugger.

‘Zoem-zoem-zoem!’ riep Brommertje verschrikt, ‘Pinkeltje zal vast zijn beentjes breken, o, o, o!’

Maar ineens, daar bleef Pinkeltje hangen aan zijn buisje, en een klein stemmetje zei:

‘Gelukkig, dat ik je vast heb, Pinkeltje.’ En weten jullie, wie dat was?

Dat was Knaagtandje, het eekhoorntje. Die had gauw Pinkeltje vastgepakt, toen hij naar beneden viel.

‘O, o, wat ben ik geschrokken,’ zei Pinkeltje. ‘Dank je wel, Knaagtandje, ik had anders vast mijn beentjes gebroken.’

‘Roekoe-Roekoe-Roekoe,’ daar kwam vader Duif ook al aanvliegen.

‘Brengt u me weer terug naar het grote huis, vader Duif?’

‘Ja, Pinkeltje, dat zal ik doen,’ zei vader Duif.

‘Dag Knaagtandje, dag, ik ga gauw het kettinkje terug brengen.’

Het jarige meisje was nog erg verdrietig, dat het mooie kettinkje weg was.

Maar toen ze op haar kamertje kwam om naar bed te gaan, wat zag ze daar op haar stoel bij het bed liggen?

- Het kettinkje! -

'O, moeder, moeder, kom eens gauw kijken!' Daar kwam de moeder al aan en de andere kindertjes ook.

'Wie zou dat gedaan hebben?' vroeg het meisje.

'Dat weet ik niet,' zei de moeder, 'misschien wel de kaboutertjes.'

En Pinkeltje, die het hoorde, moest zachtjes lachen, want hij wist wel, dat het géén kaboutertjes waren geweest.

XIX Pinkeltje en de behangers

Pinkeltje werd wakker in het muizenholletje achter de etenskast.

‘Wat is het al erg licht,’ dacht Pinkeltje, ‘het is zeker al heel laat, maar wat een lawaai hoor ik in de grote kamer.’

- ‘Krits! - Krats! - Krab! - Boem! - Boem!’

Nu werd Pinkeltje erg nieuwsgierig en keek gauw eens door het gaatje de kamer in.

‘Neen!’ Maar wat was dat? Daar liepen een heleboel mannen in de kamer en ze droegen de stoelen, tafels, kasten en het kleed de kamer uit. Daar was er zelfs één, die alle gordijnen mee nam! Pinkeltje begreep maar niet, wat dat nu moest!

‘Zou de moeder dat wel goed vinden, dat al die mannen alles zo maar weghaalden?’

Toen werd Pinkeltje erg bang.

‘Zouden de moeder en de vader en de kindertjes uit het huis misschien gaan verhuizen? O! Wat zou dàt akelig wezen.’

‘Snirp-Snirp-Snirp-Snirp,’ wat een akelig geluid was dat nu weer. Pinkeltje begon er bijna van te rillen.

‘Snirp-Snirp-Snirp.’

Heel voorzichtig keek Pinkeltje om de hoek van het holletje en... neen, maar wat schrok Pinkeltje daar... daar zag hij één van de mannen zo maar overal het behang van de muur trekken.

‘O, o,’ dacht Pinkeltje, ‘wat zal de moeder nu vreeslijk boos worden,’ want ze zei altijd:

‘Kinderen, jullie mogen niet knoeien op het behang en ook geen vlekken maken, dat staat erg vies en lelijk.’ En daar trok die stoute man nu al het behang er zo maar af!

‘Ik wou,’ dacht Pinkeltje, ‘dat Snorrebaard, de poes, dien lelijken man maar eens een flinke krab gaf.’ Maar Snorrebaard was nergens te zien.

Daar ging eensklaps de deur open en de moeder stapte naar binnen.

‘Nu zal ze wel boos en verdrietig worden,’ dacht Pinkeltje en hij keek erg bang naar de moeder.

Maar daar begreep Pinkeltje nu niets van. De moeder werd helemaal niet verdrietig of boos en ze zei tegen dien stouten man:

‘Dat gaat héél goed, wilt u een kopje koffie?’

Nu was Pinkeltje wel zo verbaasd, dat hij zijn pijpje uit z'n mond liet vallen, omdat zijn mondje open ging. Pinkeltje bleef maar niet grote ogen kijken.

‘Rrrrt! rrrrt!’ daar kwam Knabbeltje en ‘rrrt, rrrrt!’

daar was Grijshuidje ook al en ‘rrrt! rrrt! rrrt! rrrrt!’ kwamen Langstaartje, Zwartsnoetje en Kraaloogje het muizenholletje binnen rennen en ze hadden toch zo'n pret en ze lachten maar en dansten om Pinkeltje heen. Ja, Knabbeltje en Kraaloogje pakten zelfs Pinkeltje bij een handje en terwijl ze met hem ronddansten, piepten ze maar:

‘Hoera! Hoera! Hoera! Daar zijn de behangers! Die komen nieuw papier op de muren plakken en dat doen ze met heerlijke roggepap!’

‘Hoera Pinkeltje, wat zullen we onze buikjes straks lekker rond eten aan de pap!’

Maar Pinkeltje begreep het niet erg goed.

Hij vroeg: ‘Wat is dat nu toch, dat ze gaan doen?’

Toen zei Knabbeltje: ‘De moeder laat mooi, nieuw behang op de muur plakken en dat doen die mannen met roggepap en dat smaakt heerlijk en heerlijk!’

En de muisjes zaten allemaal voor het gaatje en keken of de mannen nog niet kwamen met de pap.

‘Stap-stap-stap-stap,’ daar kwam een man aan die twee grote emmers droeg.

‘Dáár is de pap - dáár is de pap!’ riepen de muisjes zacht tegen elkaar en ze begonnen weer opnieuw in hun holletje rond te dansen.

Pinkeltje vond het helemaal niet aardig en ging een beetje boos in een hoekje zitten. Maar toch werd hij weer nieuwsgierig, naar wat de mannen deden en voorzichtig gluurde hij uit het holletje de kamer in.

Daar ging juist een man met een grote kwast over een heel lang stuk papier. Toen dat gebeurd was, tilde hij het papier op en plakte het netjes op de muur.

‘Hèèèè!’ zuchtte Pinkeltje, ‘wat is dat mooi, dat nieuwe papier!’

‘Ting! Ting! Ting! Ting!’ sloeg de grote klok in de gang en nu hielden de mannen op met werken en gingen de deur uit naar hun huis.

‘Rrrrt! rrrt! rrrrt!’ daar renden de muisjes gauw op de emmers af om van de pap te snoepen.

Kraaloogje sprong boven op de rand en... opeens was Kraaloogje verdwenen in de emmer.

‘Piep - Piep - Piep - Piep,’ hoorde Pinkeltje - maar het klonk zo raar, helemaal niet of Kraaloogje plezier had.

‘Piep! piep! piep! piep! help! Pinkeltje! ik ben in de pap gevallen en kan er niet meer uit!’

Zo hard hij kon, holde Pinkeltje naar de emmer en al de andere muisjes holden mee.

‘Piep! piep! piep! piep! piep!’ O, o wat was die Kraaloogje bang. Gauw klom Pinkeltje op de rand van de emmer.

Alle muisjes piepten maar door elkaar en keken vreeslijk verschrikt naar Kraaloogje in de emmer met pap, die er maar niet uit kon komen.

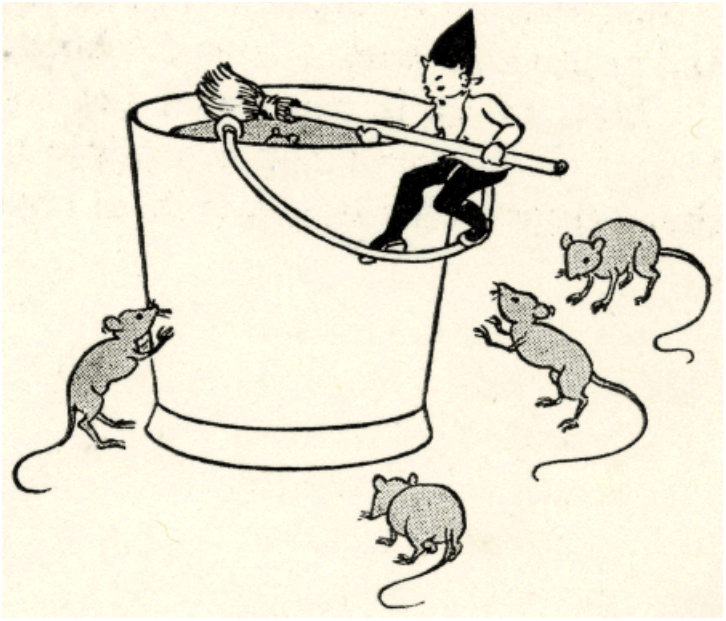

Kraaloogje sloeg maar met zijn pootjes in de pap en telkens als hij tegen de emmer wilde opklimmen, gleed hij uit en viel hij weer naar beneden.

‘Wat moeten we doen! Wat moeten we doen!’ riepen de muisjes. ‘Kraaloogje zal verdrinken! Wat moeten we doen! Pinkeltje, zeg toch, wat we moeten doen!’

Pinkeltje was ook erg geschrokken en keek angstig om zich heen en toen... bedacht hij opeens hoe hij Kraaloogje kon helpen.

Op de rand van de emmer lag een grote kwast, waarmee de man de pap op het papier gesmeerd had. Pinkeltje duwde en duwde tegen de kwast en... ‘Plof,’ daar viel de kwast in de pap! Nu kon Kraaloogje gauw langs de stok van de kwast uit de emmer klimmen!

Wat was die Kraaloogje blij, en dadelijk likten de andere muisjes hem helemaal schoon.

‘Maar nu ga ik gauw naar het holletje,’ zei Pinkeltje, ‘ik wil eerst nog een pijpje roken en dan ga ik slapen, want het is, geloof ik, al erg laat geworden.’

XX Pinkeltje en de wolbal

Pinkeltje zat maar heel stil voor zijn muizengaatje, en keek de kamer in. Zo nu en dan blies hij, als hij een trekje aan zijn pijpje deed, een klein blauw rookwolkje uit. Waarom of die Pinkeltje zo heel stil zat te kijken? Wel, hij hoorde zulke prachtige muziek, als hij nog nooit gehoord had. De vader en de moeder, de twee meisjes en het jongetje zaten allemaal om de tafel. Op die tafel stond een vierkante, houten kist en boven op die kist, draaide een ronde, zwarte plaat en als die plaat draaide kwam er mooie muziek.

Maar daar zei de vader: ‘Ziezo, nu is het voor vandaag afgelopen, morgen spelen we weer.’

‘Hè, wat is dat nu jammer,’ dacht Pinkeltje. En hij zag, hoe de vader de kist opnam en hem op het tafeltje bij het raam zette. Toen gingen de kindertjes buiten spelen, de vader ging naar zijn werk en de moeder ging naar de keuken. Toen de moeder nu de kamer uitliep, viel door de tocht haar wolbal op de grond. Pinkeltje zag het en dacht: ‘Als er straks iemand

binnenkomt en er op trapt, gaat die bal vast stuk.'

'Weet je wat, ik zal die bal weer even op het tafeltje leggen,' zei Pinkeltje en gauw liep hij naar de bal. Maar o! o! wat was die bal zwaar! Dat kon hij nooit. Toen bedacht Pinkeltje wat anders. Hij bond de draad om de bal vast en klom toen op het tafeltje, waar het kistje stond waar de mooie muziek uit was gekomen. Hij hield de draad heel stevig vast in zijn beide handjes en wilde zo de bal op het tafeltje trekken! Maar het was haast nog te zwaar.

Toen klom Pinkeltje boven op de muziekdoos en ging op de platte ronde plaat staan. Nu zou hij nog eens héél hard trekken, misschien ging het dan wel.

Maar wat was dat? Wie keek daar door het open raam naar binnen... Pinkeltje, Pinkeltje... pas toch op! - Maar Pinkeltje zag niet, dat Wipstaart daar bij het raam stond. En Pinkeltje trok maar aan de draad. Wipstaart keek even naar Pinkeltje en toen lachte Wipstaart. Heel, heel voorzichtig hipte hij naar Pin-

keltje toe en toen... toen pikte Wipstaart aan het knopje op de muziekdoos en toen...

'O! O!' riep Pinkeltje verschrikt en hij liet bijna de draad los, want... daar begon de plaat, waarop hij zat, te draaien en... Pinkeltje draaide mee!

Pinkeltje probeerde zich heel, heel goed vast te houden, maar al vlugger en vlugger ging die plaat rond en Pinkeltje draaide mee!

Wat was dat raar, alles draaide om Pinkeltje heen, en hij werd er zo raar van in zijn hoofdje, dat hij zijn handjes voor zijn ogen moest houden, om het maar niet te zien. En de stoute Wipstaart lachte en lachte...

'Ka! Ka! Ka!' riep hij, 'lekker hè Pinkeltje?'

Maar dat vond Pinkeltje nu helemaal niet. O, grutjes, wat was dàt nu weer! Daar voelde Pinkeltje wat om zijn benen, net of hij werd vastgebonden.

En dat was... de draad van de wolbal, en nu was het nog akeliger voor Pinkeltje, want hij draaide aldoor maar rond en om hem heen draaide de woldraad!

Eerst om zijn benen, toen om zijn lijfje en toen... al dikker en hoger kwam de wol en eindelijk zat Pinkeltje er helemaal in!

'O! o,' zuchtte Pinkeltje, 'nu kan ik niet meer zien en niemand kan me helpen, de muisjes niet en Snorrebaard niet en niemand. En toen... toen rolde ineens de wolbal met Pinkeltje er in, van de muziekdoos af.

'Rommelde-bommelde-bom,' op het tafeltje en

‘rommelde-bommelde-bom’ over de tafel verder en toen... ‘bom, bom’ op de grond.

‘Ka! Ka! Ka!’ lachte Wipstaart heel hard.

‘Waar is Pinkeltje toch?’ vroegen de muisjes in het holletje aan elkaar en ze zochten overal. Maar daar kwam Snorrebaard binnen en ‘rrrt, rrrt, rrrrt,’ weg waren alle muisjes en ‘flap-flap-flap,’ weg vloog Wipstaart in de grote boom voor het huis.

‘Wipstaart!’ riep Snorrebaard, ‘wat heb je uitgevoerd, je bent vast weer stout geweest.’

‘Ka! Ka! Ka!’ lachte Wipstaart, ‘Snorrebaard, kijk eens naar de wolbal!’

‘Ik zie niets aan de wolbal,’ miauwde Snorrebaard en hij gaf met zijn poot een flinke tik tegen de wolbal en die rolde een heel eind door de kamer. Dat vond Snorrebaard een leuk spelletje en net wilde hij weer een flinke tik geven, toen... ja, wat zag hij toen... een heel klein blauw stukje muts.

‘Hè,’ zei Snorrebaard, ‘dat lijkt de muts van Pinkeltje wel.’

‘Ka! Ka! Ka!’ lachte Wipstaart, ‘dat is ook de muts van Pinkeltje.’

Toen hoorde Snorrebaard heel zacht roepen:

‘Help me gauw! help me gauw! ik zit helemaal vast in die wolbal!’

Toen begon Snorrebaard vlug met zijn pootjes, de wolbal af te rollen en... daar kwam het hoofd van Pinkeltje te voorschijn.

‘O!’ riep Pinkeltje, toen hij er uit geklommen was, ‘wat ben ik blij, dat je me geholpen hebt, Snorrebaard, die stoute Wipstaart...’

Maar daar ging de deur open en kwam de moeder binnen.

‘Trip-trip-trip-trip,’ holde Pinkeltje gauw naar zijn holletje.

Wat schrok de moeder, de hele wolbal was in de war.

‘Stoute poes,’ zei ze tegen Snorrebaard, ‘wat heb je gedaan, je krijgt geen melk vandaag.’

Dat hoorde Pinkeltje en hij vond het erg akelig voor Snorrebaard en was héél boos op Wipstaart. Maar gelukkig kreeg Snorrebaard toch later zijn bakje melk van de moeder.

XXI Pinkeltje en de wipplank

Op de tafel van de vader lag een mooie houten liniaal, dat was een recht latje met allemaal cijfertjes er op en daar trok de vader mooie rechte lijntjes mee in zijn schrijfboeken.

Pinkeltje was boven op die tafel geklommen en wandelde daar een beetje rond. Hij bekeek de mooie grote inktpot en de penhouder en alles wat er nog meer op tafel lag.

‘Boems,’ daar sprong Snorrebaard, de poes, ook op de tafel.

‘Dag Snorrebaard,’ zei Pinkeltje.

‘Dag Pinkeltje,’ zei Snorrebaard, ‘ben je aan het wandelen?’

‘Ja,’ zei Pinkeltje, ‘en ik bekijk al die mooie dingen van de vader eens goed.’

‘Pinkeltje,’ zei Snorrebaard, ‘ik weet een leuk spelletje, we maken een wipplank van de liniaal, kijk dat doen we zo.’ En Snorrebaard pakte de liniaal op en legde hem op de inktkoker.

‘Zo,’ zei Snorrebaard, ‘nu ga jij, Pinkeltje, aan de ene kant zitten en dan druk ik met mijn poot aan de andere kant op de liniaal, en dan wip je zo omhoog.’

Dat vond Pinkeltje erg leuk. Gauw ging hij zitten op het puntje van de liniaal. Snorrebaard drukte aan de andere kant en daar ging Pinkeltje in de hoogte en als Snorrebaard voorzichtig losliet, zakte Pinkeltje weer naar beneden.

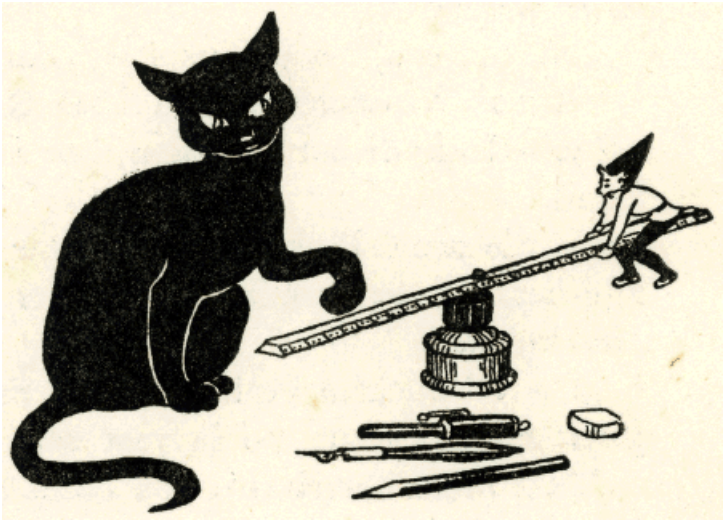

‘Hup, hup, hup!’ wipte Pinkeltje maar op en neer. Wat moest die Pinkeltje lachen, hij hield zich maar stevig vast. Maar toen... wat deed die Snorrebaard daar ineens? Snorrebaard gaf opeens een heel harde klap op de liniaal en floep! daar vloog Pinkeltje in de hoogte. Maar niet zo'n heel klein eindje, neen, Pinkeltje vloog een heel eind in de lucht - zo hoog vloog Pinkeltje, dat hij wel helemaal tot bij de lamp kwam. Pinkeltje gilde het uit van angst en greep nog net de lamp vast, anders was hij zeker heel erg gevallen.

‘O, Pinkeltje, Pinkeltje, wat heb ik gedaan!’ riep

Snorrebaard, ‘wat is dat akelig en wat moet ik doen?’ En Pinkeltje hield zich met beide handjes vast onder aan de lamp en hing een heel eind van de grond.

‘O! O!’ riep Pinkeltje, ‘ik krijg zo'n pijn in mijn handjes, van dat vasthouden.’

‘Laat je maar vallen,’ riep Snorrebaard, ‘dan vang ik je wel op.’

‘Neen, neen,’ riep Pinkeltje, ‘dat durf ik niet.’

‘Ik zal Wipstaart roepen,’ zei Snorrebaard, ‘die zal je wel van de lamp afhalen,’ en weg holde Snorrebaard.

En die arme Pinkeltje hing maar aan de lamp en zijn handjes deden hem zo'n pijn en hij durfde bijna niet kijken.

‘O, o,’ zuchtte Pinkeltje, ‘als Snorrebaard maar gauw komt, anders val ik vast naar beneden.’

Maar hoe Snorrebaard ook zocht en zocht, hij kon Wipstaart niet vinden en ook vader Duif zag Snorrebaard nergens. Maar wat gebeurde daar? Van achter de koekoeksklok kwam Zilverdraadje aanstappen en toen hij Pinkeltje daar zag hangen, schrok Zilverdraadje heel erg.

‘Houd je goed vast Pinkeltje!’ riep Zilverdraadje, ‘dan zal ik je helpen.’

Knabbeltje en de andere muisjes hadden ook gehoord, dat Pinkeltje onder aan de lamp hing en ze waren gauw komen aanhollen.

‘Piep, piep, piep, piep!’ riepen de muisjes. ‘Wat

moeten we doen! Wat moeten we doen!' En ze waren vreeslijk bang.

'Gauw, gauw,' riep Pinkeltje, 'ik kan me bijna niet meer vasthouden.'

Met heel grote stappen kwam Zilverdraadje aanstappen.

'Vlug,' zei hij tot de vijf muisjes, 'gaan jullie in een grote kring onder de lamp zitten,' en toen... toen begon dat slimme Zilverdraadje een heel groot stevig spinneweb te maken, van het snuitje van het ene muisje, naar de snuitjes van de andere muisjes.

Wat deed die Zilverdraadje dat vlug, het werd al gauw een heel groot net.

'Ik kan me niet meer vasthouden!' riep Pinkeltje.

'Nog even!' riep Zilverdraadje, en nog vlugger werkte hij aan het net tussen de muisjes, die allemaal stil bleven zitten.

'Ik kàn me niet meer vasthouden!' riep Pinkeltje, en... o, o, daar viel hij van de lamp naar beneden.

Pinkeltje viel en viel en viel en toen... 'boems!' - daar lag hij in het spinneweb, dat de muisjes vasthielden en het was zo mooi gemaakt, dat Pinkeltje erg zacht viel en zich helemaal geen pijn deed.

'Koekoek, Koekoek,' zei opeens de koekoeksklok.

'Daar is het al weer tijd,' riep Zilverdraadje verschrikt, 'zo dadelijk komt de moeder beneden en als ze me ziet, jaagt ze me vast het huis uit.'

'Dag Pinkeltje, dag muisjes, ik ga gauw terug naar

de klok...' en weg liep Zilverdraadje, zo hard als hij kon.

En Pinkeltje en de muisjes liepen ook maar weer naar hun holletje achter de etenskast.

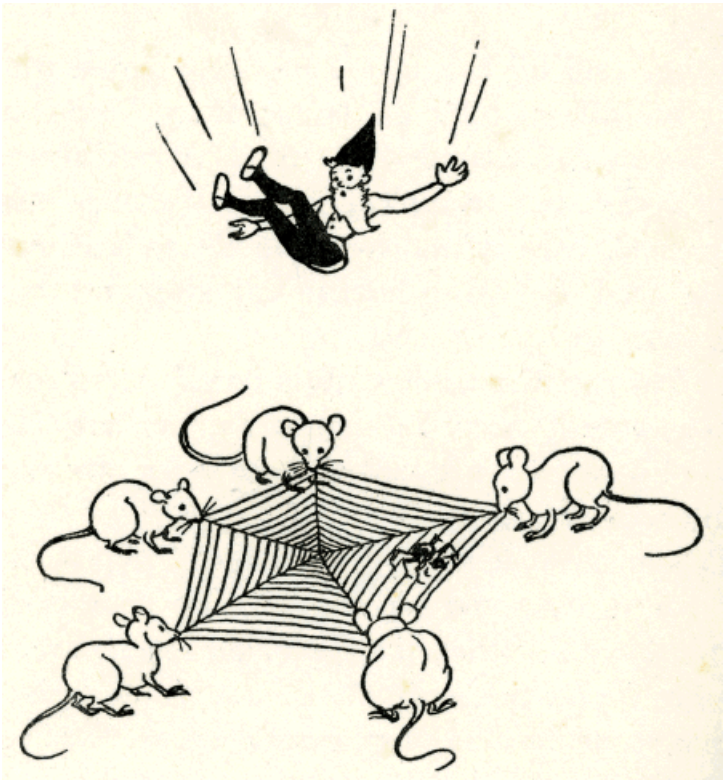

'Stap! stap! stap!' Wie kwam daar binnen? Snorrebaard en hij keek vreeslijk bang. Hij dacht, wat zal er nu met dien armen Pinkeltje gebeurd zijn?

'Hè,' zei Snorrebaard, 'ik zie Pinkeltje nergens.'

'Pinkeltje! Pinkeltje, waar ben je?' riep hij.

‘Hier,’ riep Pinkeltje terug, ‘gelukkig weer in mijn holletje’ en toen vertelde Pinkeltje gauw aan Snorrebaard, hoe Zilverdraadje een net had gemaakt en hem daarin samen met de muisjes had opgevangen.

XXII Hoe Goudhuidje Pinkeltje redde

Pinkeltje zat voor zijn muizenholletje achter de etenskast en keek in de lege kamer.

‘Tik-tik-tik,’ tikte de grote klok. Telkens als de slinger van de klok heen en weer ging, zei de klok ‘tik.’ Maar wat was dat? Opeens ging de slinger veel langzamer en toen... hoorde Pinkeltje het tikken niet meer. Wat werd het nu stil in de kamer.

‘O, o,’ dacht Pinkeltje, ‘als de klok nu niet meer tikt, weten de vader en de moeder niet meer, hoe laat het is en dan gaat alles verkeerd in het grote huis.’

Pinkeltje riep gauw alle vijf de muisjes en zei: ‘Muisjes, we moeten de klok weer aan het tikken maken, anders gaat het niet goed in het grote huis, dan komt het eten te laat en gaat de vader te laat naar zijn werk en de kindertjes gaan te laat naar bed.’

Vlug liep Pinkeltje met de muisjes naar het kastje, waarboven de klok aan de muur hing. En ze klommen boven op de kast.

Maar op die kast stond ook nog een grote glazen

bak met water en daar zwom Goudhuidje, het goudvisje, in rond.

Alle vijf de muisjes en Pinkeltje trokken nu heel hard aan de ketting van de klok om hem op te winden. Maar de slinger wilde niet heen en weer gaan.

'Ik zal een flinke duw tegen die slinger geven,' zei Pinkeltje.

Vlug kroop hij op de bak, waar Goudhuidje in rondzwom, maar toch kon Pinkeltje nog niet bij de slinger.

Toen zei Knabbeltje, een van de muisjes: 'Pinkeltje, als alle muizen op elkaar gaan staan en jij boven op ons, dan kun je er wel bij.'

Dat vond Pinkeltje een goed plan. Alle muisjes gingen op elkaar staan en Pinkeltje er boven op; toen gaf Pinkeltje een harde duw tegen de slinger. De slinger ging een eind weg en kwam weer terug en toen... bom - kwam de slinger tegen Pinkeltje aan. Pinkeltje schrok zo dat hij bijna omviel, maar gelukkig greep hij zich nog gauw aan de slinger vast. Toen ging de deur van de kamer open en wie kwam daar binnen?... Snorrebaard, de poes! en 'rrrt-rrrt-rrrt-rrrt-rrrt,' weg holden de muisjes.

'Hé! hé! help! help!' riep Pinkeltje erg bang, want daar hing hij onder aan de slinger en zwaaide maar heen en weer.

'Tik! Tik! Tik!' deed de klok en 'zwaai-zwaai-zwaai' zwaaide Pinkeltje maar heen en weer. O, wat

vond Pinkeltje dat een akelig gevoel, hij werd er naar van in zijn maagje.

‘Gauw! help me toch, Knabbeltje, Zwartsnoetje, Grijshuidje, Kraaloogje en Langstaartje!’

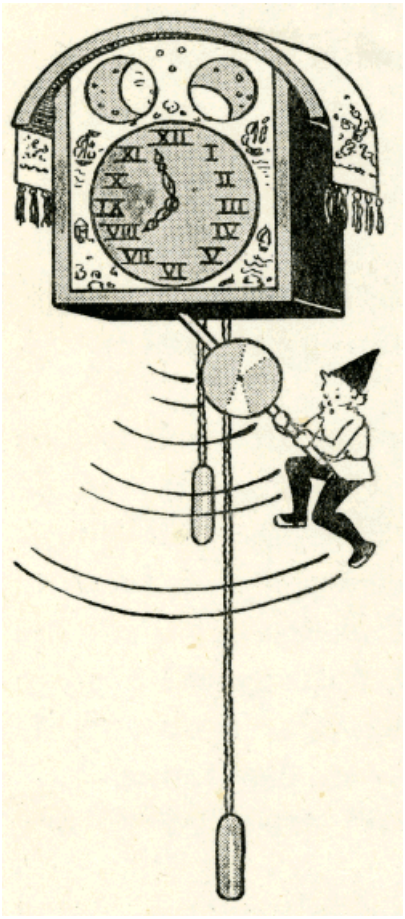

Maar de muisjes durfden niet uit het holletje te komen, omdat Snorrebaard nog in de kamer was.

‘Snorrebaard, kom jij me nu gauw helpen,’ riep Pinkeltje.

‘Wie roept daar?’ zei Snorrebaard.

‘Ik, Pinkeltje!’ riep Pinkeltje en hij hield zich stevig vast aan de slinger van de klok.

‘Tik-tik,’ tikte de klok maar en ‘zwaai - zwaai,’ zwaaide Pinkeltje maar heen en weer.

‘Waar ben je dan, Pinkeltje?’ vroeg Snorrebaard.

‘Hier! Onder aan de slinger van de klok en ik kan me haast niet langer vasthouden, mijn handjes doen zo'n pijn!’

Daar kwam Snorrebaard aanspringen en net toen hij op de kast was gesprongen, toen... o, wat schrok-

ken de muisjes, want daar viel Pinkeltje van de slinger en... plons, in de diepe bak met water bij Goudhuidje.

‘Piep! Piep! Piep! Piep! Piep!’ piepten de muisjes erg verschrikt.

‘Miauw miauw,’ riep Snorrebaard en keek heel bang in het water.

‘Borrel-de borrel-de borrel-de borrel,’ zakte Pinkeltje steeds dieper en allemaal luchtbelletjes kwamen er naar boven.

‘O! O! O! O!’ riepen de muisjes, ‘nu verdrinkt het arme Pinkeltje!’

Snorrebaard ging op de rand van de bak staan en stak zijn poot in het water, maar hij kon Pinkeltje niet pakken: zijn pootje was véél te kort.

‘Bubbel-de bubbel-de bubbel-de bubbel,’ en aldoor kwamen er nog maar luchtbelletjes naar boven.

De muisjes werden zo vreeslijk bang, dat ze allemaal hun pootjes voor hun oogjes hielden om maar niets te zien van dat arme Pinkeltje, daar in het water.

‘Pinkeltje, lief klein Pinkeltje!’ riep Snorrebaard, die ook erg bang was...

- Maar wat was dat? - Daar zwom Goudhuidje naar Pinkeltje toe en net tussen de beentjes van Pinkeltje. Daar zat Pinkeltje warempel op de rug van Goudhuidje, en die zwom nu gauw naar boven.

‘Hoera! Hoera!’ miauwde Snorrebaard en hij pakte Pinkeltje vlug van de rug van Goudhuidje en zette hem op het kastje neer.

O, o, wat moest die Pinkeltje hoesten en proesten van al dat water in zijn maagje en wat was hij vreeslijk nat! Maar Snorrebaard bracht hem gauw naar het holletje.

Wat waren alle muisjes blij, toen ze Pinkeltje weer zagen! En weten jullie wat Pinkeltje, toen hij droog was, heeft gedaan? Hij heeft toen een heleboel kleine stukjes koek in de bak met water gegooid voor Goudhuidje, omdat die hem toch maar gered had.

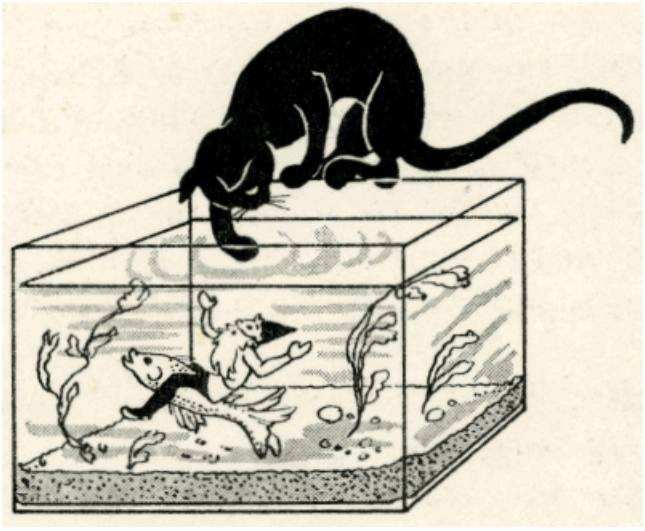

XXIII Pinkeltje en de sigaar

Pinkeltje zat in het muizenholletje achter de etenskast en wilde nu eens lekker gaan slapen. De hele dag had Pinkeltje de muisjes geholpen met het holletje schoon te maken. Pinkeltje keek nog even rond en ook nog even in de kamer. Hij zag de vader zitten, die las in een groot boek en naast hem lag op een asbakje een sigaar. Hè, wat akelig, de hele kamer was met rook. Daar ging de deur open en kwam de moeder binnen.

‘Weet je wel, dat het al erg laat is?’

‘Jonge, jonge,’ zei de vader op de klok kijkende, ‘dan maar gauw naar bed,’ en dadelijk stond hij op en liep met de moeder de kamer uit.

‘Nu,’ dacht Pinkeltje, ‘dan ga ik ook maar naar bed.’

Juist had hij zijn bedje in orde gebracht of daar kwam Grijshuidje het muizenholletje binnen wippen.

‘Pinkeltje! Pinkeltje! Pinkeltje!’ riep Grijshuidje, ‘er is iets vreeslijks gebeurd, de vader heeft vergeten

zijn sigaar uit te doen en nu is die van de asbak gevallen en zo maar op het mooie tafelkleed van de moeder.'

Zo gauw hij kon, holde Pinkeltje de kamer in en klom vlug op de tafel en alle muisjes sprongen met Pinkeltje mee.

Och! Och! wat was dat vreeslijk! Er kwam al een klein rookwolkje van het tafelkleed, waar de sigaar gevallen was! Pinkeltje keek rond, wat hij nu doen moest. Ha! daar zag hij het melkkannetje staan. Gauw keek Pinkeltje er in, gelukkig zat er nog wat melk in. Knabbeltje, en Grijshuidje en

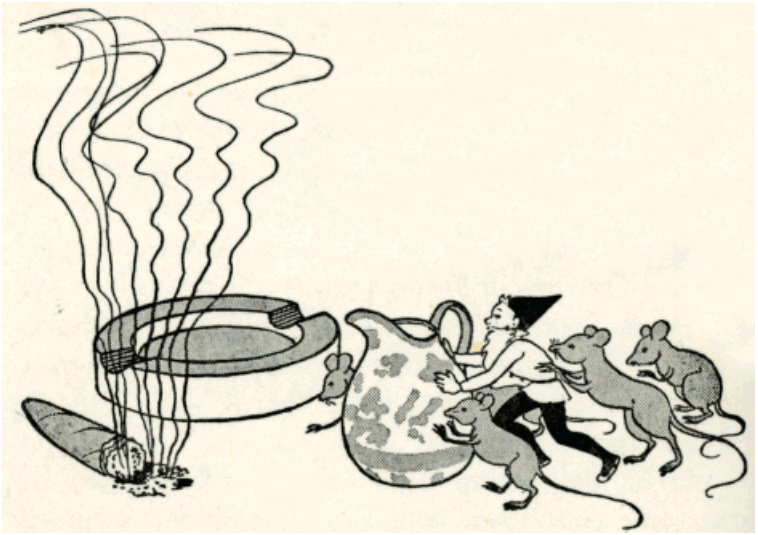

de andere muisjes hielpen Pinkeltje de melkkan naar de plaats te brengen, waar de sigaar lag te branden.

'Eén, twéé, drie!' riep Pinkeltje en toen gooiden ze alle melk uit de melkkan over de brandende sigaar en het tafelkleed.

'Sssssssssst,' siste de melk en uit was de sigaar

en ook het vuur van het tafelkleed. Maar er was een heel groot gat in gebrand, wel zo groot, dat Pinkeltje er helemaal door zou kunnen kruipen. Maar dat deed Pinkeltje niet, want er lag een hele plas melk.

De muisjes waren erg blij, dat het tafelkleed niet meer brandde, anders was misschien het hele huis nog in brand geraakt. Maar Pinkeltje keek erg verdrietig, die domme, domme vader, wat zou de moeder morgen verdrietig zijn.

'Weet je wat we doen moeten? We moeten het gat in het tafelkleed weer dicht maken,' zei Pinkeltje.

'Ja, maar Pinkeltje,' vroegen de muisjes, 'hoe moeten we dat doen?'

Pinkeltje dacht toen heel erg lang, drukte zijn wijsvinger tegen zijn neusje en riep:

'Ik weet het! Ik weet het! Jullie muisjes likken eerst alle melk helemaal op en dan gaan jullie naar de werkmand van de moeder en halen jullie allemaal kleine draadjes wol.'

'Lik-lik-lik-lik-lik,' likten de vijf muisjes aan de melkplas en ze likten zo lang, dat de hele plas melk weg was en toen 'rrrt-rrrt-rrrt-rrrt-rrrt,' renden ze naar de werkmand en klommen er in. Knabbeltje beet allemaal stukjes draad af ende anderen droegen de draadjes vlug naar de tafel. Er lag al gauw een hele berg van die draadjes.

'Maar Pinkeltje,' zei Kraaloogje, 'wie moet dat nu maken, ik kan het niet.'

‘Ik ook niet, ik ook niet,’ riepen de andere muisjes.

‘Wacht maar,’ zei Pinkeltje, ‘ik weet wel iemand, die het prachtig zal kunnen doen,’ en Pinkeltje klom van de tafel, liep door de kamer tot vlak onder de klok en bleef daar staan.

Toen zette Pinkeltje zijn handjes voor zijn mond en riep zo hard hij kon:

‘Zilverdraadje, Zilverdraadje! wil je ons gauw komen helpen?’

Daar kwam Zilverdraadje, de spin, uit de klok te voorschijn. Gauw maakte hij een lange draad en liet zich op de grond zakken.

‘Wat is er Pinkeltje?’ vroeg Zilverdraadje.

‘Ga maar vlug mee,’ zei Pinkeltje, ‘je moet ons helpen met het tafelkleed maken.’

Samen liepen ze weer naar de tafel en toen Zilverdraadje bij het grote gat kwam, zei hij:

‘Dat zal een heel werk worden, ik zal maar dadelijk beginnen.’

Zilverdraadje ging toen in het midden van het gat zitten en toen zei hij tegen de muisjes en Pinkeltje:

‘Geven jullie me nu de draadjes maar aan.’

Dit deden de muisjes, ze gingen in een kring om het gat zitten en telkens gaven ze een draadje aan Zilverdraadje en die maakte het draadje met zijn pootjes vlug vast op het plekje, waar het nodig was. En zo vlug deed Zilverdraadje het, dat de muisjes

heel wat moeite hadden, om gauw genoeg de draadjes aan te geven.

Na een uurtje was het gat helemaal weer dicht, en zo netjes had Zilverdraadje het gemaakt, dat je het bijna niet zien kon.

Toen zei Pinkeltje:

‘Zilverdraadje, ik dank je wel, voor al het werk en als je... maar daar ging de deur open... ‘Miauw-miauw - miauw’ - dat was Snorrebaard en - ‘rrrt-rrrt-rrrt-rrrt,’ weg holden de muisjes.

‘Ho! Help! houd me vast!’ schreeuwde Pinkeltje en ‘rommelde-bommelde-bommel,’ vloog Pinkeltje over de tafel.

Hoe kwam dat nu? Een van de muisjes had nog een draadje in zijn pootje en het andere eind zat vast aan Pinkeltjes laarsje. Het arme Pinkeltje rolde en tolde maar achter het muisje aan, stootte zijn hoofdje tegen de poot van een stoel, zijn rug tegen de kast en bomde toen tegen een voetenkussen aan en toen tegen de kant van het holletje.

O, o, o, wat was die Pinkeltje daarvan geschrokken, maar hij was nu toch gelukkig weer in het holletje. En Snorrebaard moest toch zo vreeslijk lachen om die malle sprongen, die Pinkeltje gemaakt had, zo vreeslijk, dat Pinkeltje er boos om werd.

De volgende dag kwam de moeder beneden en ruimde alles op in de kamer en ze zag helemaal niet dat er een gaatje in het tafelkleed was geweest. Maar de moeder zag wel, dat het melkkannetje was omgevallen en alle melk weg was.

'Dat heb jij gedaan, Snorrebaard!' zei de moeder en Snorrebaard kreeg een flinke tik.

En weten jullie, wie er toen zo lachen moest...?

Dat was Pinkeltje in zijn holletje en hij zei tegen Snorrebaard: 'Eerst lachte je om mij gisteren, maar nu lach ik jou lekker uit.'

XXIV Pinkeltje en de badkuip

Pinkeltje was alleen in zijn muizenholletje achter de etenskast in de kamer; alle muisjes waren weggegaan.

‘Weet je wat ik ga doen,’ dacht Pinkeltje, ‘ik ga eens een wandelingetje maken, misschien kom ik Snorrebaard, de poes, wel tegen.’ Heel op zijn gemak wandelde Pinkeltje door de kamer, maar daar ging de deur open en kwam de moeder binnen. Pinkeltje wilde zich gauw verstoppen, gelukkig, daar stond de deur van de speelgoedkast open. ‘Dan zal ik me daar maar even in verstoppen,’ dacht Pinkeltje. Hij keek door de kier van de deur of de moeder al weer weg zou gaan.

‘Als de moeder weg is, ga ik maar weer gauw naar mijn holletje terug,’ dacht Pinkeltje. Maar wat was dat nu? Daar kwam de moeder juist op de speelgoedkast af, waar Pinkeltje in zat. Verschrikt keek Pinkeltje om zich heen, waar hij zich nu zo gauw kon verstoppen.

Daar zag hij vlak naast zich het mooie rode motorbootje van het kleine jongetje, het deurtje van de kajuit stond open.

‘Wat fijn!’ dacht Pinkeltje, ‘nu kan ik me gauw in dat bootje verstoppen.’

En vlug klom hij op de boot en stapte gauw naar binnen en deed het deurtje dicht. Er was een heel klein raampje in en daar kon Pinkeltje net doorheen kijken.

‘Hò,’ dacht Pinkeltje, ‘daar vindt de moeder me vast niet.’

Daar ging de kastdeur open en daar stond de moeder. Pinkeltje zag haar hand in de kast komen.

Maar wat was dat?... Daar kwam haar hand naar het bootje, ze pakte het op en nam het uit de kast met Pinkeltje er bij.

Pinkeltje schrok vreeslijk en rolde helemaal ondersteboven, zo schudde het bootje.

Waar ging hij naar toe?... Gauw keek hij door het raampje. De moeder liep de kamer weer uit, de gang door, en een andere kamer binnen. En hier zag Pinkeltje een heel grote witte bak, vol met water en daar zette de moeder het bootje met Pinkeltje in. Nu zag Pinkeltje niets meer dan de witte kanten van de bak. Toen hoorde hij de moeder roepen.

‘Kom, jongen, het bad is klaar, gauw er in.’

Daar zag Pinkeltje één been en nog een been, en toen het jongetje in het bad stappen.

O, o, o! Wat kwamen er nu grote golven, het bootje hobbelde van de ene kant naar de andere kant. Pinkeltje moest zich goed vasthouden, anders viel hij

helemaal ondersteboven. Zij lieten het bootje maar heen en weer varen. En hij maakte grote golven en dan schudde het bootje vreeslijk.

Pinkeltje werd er helemaal akelig van. Daar gaf het jongetje een harde klap op het bootje, het ging op-

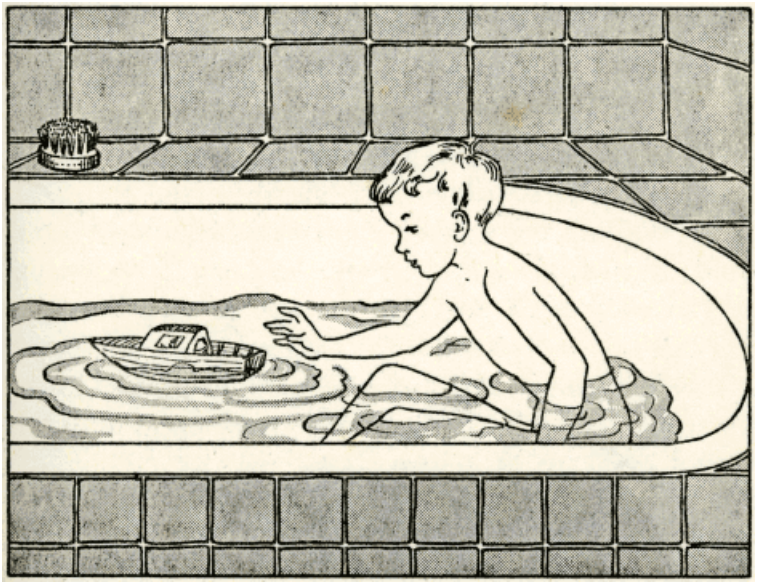

eens scheef. Pinkeltje rolde om, ‘floep-floep-floep,’ daar kwam allemaal water in het bootje.

‘O,o!’ riep Pinkeltje, ‘nu ga ik verdrinken,’ want het jongetje had het bootje onder water geduwd.

Bijna was het helemaal vol water en Pinkeltje was kletsnat. Maar gelukkig, daar tilde het jongetje het bootje weer op.

‘Het is helemaal vol water,’ zei hij tegen zijn moeder en toen... toen keerde hij het hele bootje om.

‘Rolderde-tolderde-tolderde-tol,’ rolde Pinkeltje ondersteboven en stond op zijn hoofdje, met zijn beide beentjes in de lucht.

Maar dat duurde niet lang en het jongetje zette het bootje weer op het water.

Maar nu gaf het jongetje het bootje een harde duw. ‘Boms,’ stootte Pinkeltje zijn hoofdje in het bootje. Nu tilde de moeder het jongetje uit het bad, droogde het af en ging de kamer uit. Nu werd alles stil. Daar dreef nu Pinkeltje met zijn bootje en dat bootje... zat half vol met water en telkens kwam er meer water in.

Pinkeltje werd erg bang en kroop vlug door het deurtje boven op het bootje. De moeder en het jongetje waren weg. Maar het was toch zo akelig, in het bootje kwam aldoor maar meer water en er was niemand om hem te helpen.

En toen begon Pinkeltje te huilen. Het bootje zakte al dieper en dieper en opeens ging het helemaal onder water. Pinkeltje sloeg zijn armpjes uit en zwom in het bad, maar de kanten waren zo glad en zo hoog, dat hij er niet uit kon klimmen... en toen werd Pinkeltje erg moe van dat zwemmen. Maar gelukkig, daar dreef een groot stuk zeep, gauw probeerde Pinkeltje er op te klimmen en dat ging gelukkig. Nu zat Pinkeltje op het stukje zeep en het bootje lag helemaal onder in het water.

‘Miauw-miauw-miauw.’

‘Hoera!’ riep Pinkeltje, ‘dat is... Snorrebaard. Snorrebaard, Snorrebaard, kom me gauw helpen!’

‘Waar zit je, Pinkeltje?’ riep Snorrebaard.

‘Hier, in het bad!’ riep Pinkeltje. ‘Floep,’ daar sprong Snorrebaard op de rand van het bad en stak zijn poot uit naar Pinkeltje, maar... Snorrebaards pootje was te kort.

‘Ik kan je niet pakken,’ riep Pinkeltje, ‘wat moeten we nu doen, Snorrebaard?’

‘Miauw-miauw,’ zei Snorrebaard, ‘ik weet het, Pinkeltje,’ en toen draaide Snorrebaard zich om en stak aan Pinkeltje zijn staart toe. Die kon Pinkeltje net pakken en vlug klom hij er langs naar boven en op de rug van Snorrebaard. Deze bracht hem gauw weer naar zijn holletje.

‘Dank je wel, Snorrebaard,’ zei Pinkeltje, ‘nu ga ik eerst mijn kleren drogen.’

XXV Pinkeltje is verkouden

‘A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe! - A-pe-tsjoe!’ Wat was dat nu, Pinkeltje schrok er zelf van en de muisjes schrokken ook.

‘A-pe-tsjoe! Ape-tsjoe! Ape-tsjoe,’ deed Pinkeltje weer.

Och, och, wat was die Pinkeltje verkouden geworden. Telkens en telkens moest hij weer niezen en dan kwamen er traantjes in zijn ogen. Neen hoor, Pinkeltje was erg verkouden en daarom bleef Pinkeltje maar stil in zijn muizenholletje zitten.

‘Miauw-miauw-miauw,’ daar kwam Snorrebaard aanwandelen. Die begreep er niets van. Pinkeltje kwam hem anders elke dag even goedendag zeggen.

‘Pinkeltje,’ riep Snorrebaard vlak bij het muizenholletje, ‘waar ben je?’

‘A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe! Dag Snorre-A-pe-tsjoe-baard, ik ben zo verkouden. A-pe-tsjoe!’

‘Dan moet je een dikke doek om je hals doen, Pinkeltje,’ zei Snorrebaard.

‘Die heb ik niet,’ zei Pinkeltje verdrietig.

‘Wacht maar,’ zei Snorrebaard, ‘ik zal wel zien of ik er een voor je kan krijgen.’

‘Zoem-zoem-zoem-zoem.’ Daar was Brommertje. Die ging ook bij het holletje op de grond zitten.

‘Pinkeltje,’ riep Brommertje, ‘waar zit je toch?’

‘A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe!’ nieste Pinkeltjeweer, enzei:

‘Ik ben toch zo verkouden, Brommertje en ik heb zo'n pijn in mijn keel.’

‘Dan moet je honing slikken,’ zei Brommertje, ‘dat is er goed voor.’

‘Maar ik heb geen honing,’ zuchtte Pinkeltje.

‘Wacht maar,’ zei Brommertje, ‘die zal ik wel voor je zien te krijgen,’ en weg vloog Brommertje.

‘A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe!’ nieste Pinkeltje weer en wie denken jullie, dat er door het open raam naar binnen vloog... Wipstaart!

‘Ka! Ka! Ka!’ zei Wipstaart. ‘Wie niest hier zo?’

‘Dat is Pinkeltje,’ zei Snorrebaard, ‘die is erg verkouden geworden en als je hem gaat plagen Wipstaart, dan krijg je een heel harde tik van me op je kop.’

‘Ka! Ka! Ka!’ zei Wipstaart en kwam verder de kamer in, ‘ik wil Pinkeltje helemaal niet plagen,’ en vlak bij het holletje bleef Wipstaart zitten.

‘Ka! Ka! Ka!’ riep hij, ‘Pinkeltje, ben je erg verkouden?’

‘A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe! ja heel erg,’ zei Pinkeltje.

‘Maar heb je dan wel een zacht warm veren bedje, Pinkeltje?’ vroeg Wipstaart.

‘Neen,’ zei Pinkeltje.

‘Dan zal ik dat wel voor je zien te krijgen,’ en weg vloog Wipstaart.

‘Pinkeltje,’ zeiden nu de muisjes, ‘het is helemaal niet goed voor je nu, zo op de grond te slapen, we zullen een bedje voor je maken.’

‘A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe!’ - nieste Pinkeltje en zei toen: ‘Dat zou ik graag willen hebben, Knabbeltje.’

‘Knap-knap-knap-knap-knap-knap.’ Wat deden de muisjes daar? Van heel kleine stukjes hout knabbelden ze heel kleine plankjes en pootjes en maakten zo gauw ze konden een houten ledikant.

‘Miauw-miauw,’ riep Snorrebaard onder de klok. ‘Miauw, Zilverdraadje, kom eens gauw.’

Daar keek Zilverdraadje, de spin, al om een hoekje van de klok.

‘Zilverdraadje, kun je niet eens gauw een lekkere warme das voor Pinkeltje maken, die zo vreeslijk verkouden is?’

‘Ik zal er dadelijk aan beginnen hoor,’ zei Zilverdraadje en ‘kriebelde-kriebel-de kriebel,’ gingen de

pootjes van Zilverdraadje en daar kwam al een stukje van de mooie warme das te zien!

‘Zoem-zoem-zoem-zoem.’ Wat had die Brommertje een haast! Zo vlug hij kon, vloog hij naar het grote veld, buiten de stad. Bij een mooie, rode bloem ging hij zitten.

‘Zwing-zwing-zwing-zwing.’

‘Ha!’ riep Brommertje, ‘daar is Honingsnuitje, de bij, al.’

‘Honingsnuitje, heb je niet wat honing voor Pinkeltje? Die is zo vreeslijk verkouden.’

‘Natuurlijk heb ik voor dat aardige Pinkeltje wat honing,’ zei Honingsnuitje.

Zo gauw hij kon, haalde hij uit de bloemen een druppel honing.

‘Maar waar zullen we de honing in doen?’ vroeg hij aan Brommertje.

‘Wacht maar,’ zei deze, ‘dan haal ik een bakje.’

‘Zoem-zoem-zoem-zoem,’ weg vloog Brommertje. Knaagtandje, het eekhoorntje, zat op een tak en knabbelde een hazelnootje.

‘Zoem-zoem-zoem-zoem,’ daar kwam Brommertje aanvliegen.

‘Knaagtandje,’ zei Brommertje, ‘Pinkeltje is zo verkouden en nu moeten we een klein bakje hebben om honing in te doen.’

‘Wacht maar, Brommertje,’ zei Knaagtandje, en hij knapte gauw een hazelnootje stuk en gaf de helft

van het dopje aan Brommertje. Die vloog er weer mee naar Honingsnuitje en die vulde het vlug met heerlijke zoete honingdruppels, tot het helemaal vol was.

‘Flapperde-flapperde-flapperde-flap!’

‘Hè, wie is dat?’ zei vader Duif, ‘dat lijkt Wipstaart wel.’

‘Flapperde-flapperde-flapperde-flap!’ Wipstaart ging op het dak van het huisje van vader Duif zitten.

‘Vader Duif,’ zei Wipstaart, ‘Pinkeltje is zo vreeslijk verkouden en nu heeft hij geen lekker warm bedje. Heb jij niet wat zachte veertjes in je huisje?’

‘Natuurlijk wel,’ zei vader Duif en hij wipte gauw in zijn huisje en alle duifjes zochten heel kleine, warme, zachte veertjes bij elkaar en daarmee vloog Wipstaart vlug naar het grote huis terug.

‘Flapperde-flapperde-flapperde-flap,’ daar vloog Wipstaart al naar binnen.

‘Ka! Ka! Ka!’ zei hij, de veertjes voor het holletje

leggende, ‘hier heb ik een heleboel lekkere, warme zachte veertjes voor Pinkeltje.’

De muisjes waren juist klaar met het bedje. Gauw stopten ze de veertjes er in.

‘Miauw-miauw-miauw,’ daar kwam Snorrebaard en op zijn rug zat Zilverdraadje, en die had een prachtige warme das gemaakt voor Pinkeltjes hals en nog een heel mooi zilverkleurig dekentje er bij!

Wat was die Pinkeltje nu blij en wat lag hij lekker warm in dat heerlijke bedje.

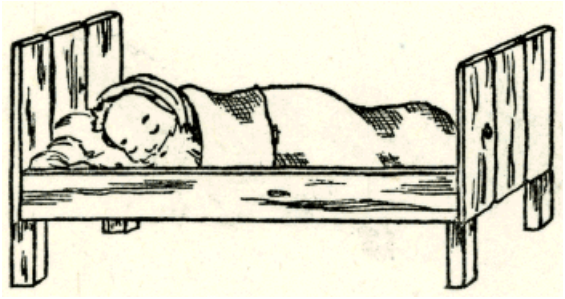

‘A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe! A-pe-tsjoe!’ nieste hij weer.

‘Zoem-zoem-zoem-zoem,’ daar kwam Brommertje aanvliegen met de halve hazelnotendop vol met heerlijke zoete honing!

De muisjes gaven Pinkeltje gauw wat van de honing.

‘Dat smaakt heerlijk,’ zei Pinkeltje, ‘nu zal ik wel gauw beter zijn.’

En toen... opeens hoorde Pinkeltje heel zachtjes muziek, ‘zoeme-zoeme-zom-zom-zom.’ Dat waren wel zeven vliegjes en ze zoemden zo mooi en zo zacht, dat Pinkeltje spoedig insliep.

‘Hip-Hip-Hip!’ zachtjes hipte Wipstaart naar het raam en ‘trip-trip-trip,’ tripte Snorrebaard voorzichtig

weg. Alleen de muisjes bleven bij Pinkeltje heel stil zitten, om op hem te passen.

En de volgende morgen, toen Pinkeltje wakker werd, was hij helemaal niet verkouden meer. En al zijn vriendjes waren er blij om!

XXVI Pinkeltje gaat mijnheer Paashaas zoeken

Pinkeltje had het heel, heel druk in zijn holletje, achter de etenskast.

‘Wat is er toch, Pinkeltje?’ vroegen alle vijf de muisjes tegelijk.

‘Ik moet op reis, ik wil mijnheer Paashaas zoeken.’

‘Mijnheer Paashaas?’ vroeg Knabbeltje verbaasd.

‘Ja,’ zei Pinkeltje, ‘ik ga aan mijnheer Paashaas vragen, of hij ook bij de vader en de moeder en de kindertjes wil komen.’

Pinkeltje stopte nog een paar stukjes brood in zijn zak, zette zijn aardig blauw mutsje recht op zijn hoofd en keek de kamer in. Gelukkig was er niemand. Toen stapte Pinkeltje de kamer door en liep gauw naar buiten. Wat was het buiten lekker weer, vond Pinkeltje en voorzichtig liep hij de grote tuin door. In de schutting was een klein gaatje, daar stapte Pinkeltje doorheen. Maar... nu stond hij zo maar in de grote straat van de stad en nu schrok Pinkeltje vreeslijk,

want boven hem zag hij de grote schoen van een man, die over de straat liep. Gauw, gauw, Pinkeltje sprong opzij en ‘boem!’ - daar kwam de grote laars vlak bij Pinkeltje op de grond. Hè, wat schrok hij daar van.

‘Ik ga maar weer terug,’ dacht Pinkeltje, ‘want het is veel te gevaarlijk hier voor zo'n klein mannetje

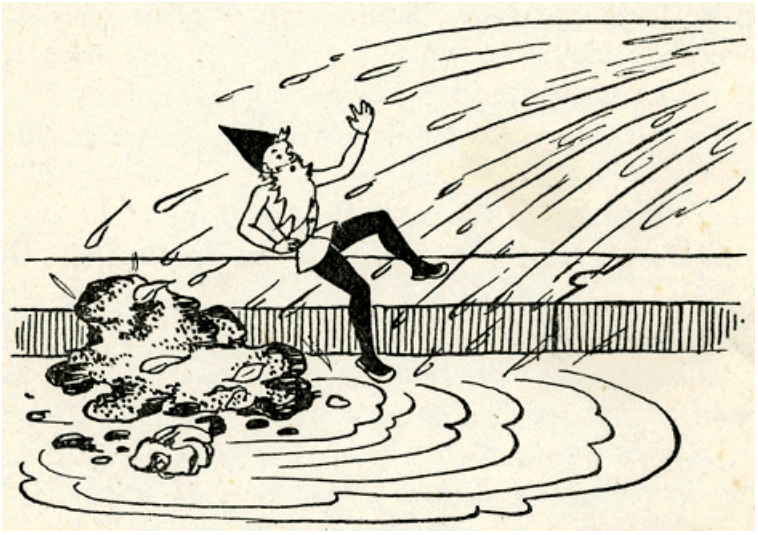

als ik...’ Maar - wat was dat? Daar gooide iemand een volle emmer water leeg, juist tegen Pinkeltje. Hij rolde met het water helemaal ondersteboven en kwam tegen een hoop modder van de straat te liggen.

Och-och, wat zag die Pinkeltje er nu vies uit! Maar-O!-O!, wat gebeurde er nu weer! Een man, met een grote schep, schepte alle vuil en modder van de straat in een grote vuilniswagen.

‘O, o,’ gilde Pinkeltje, en hij wilde heel hard weglopen, maar de man zag hem niet en schepte Pinkeltje mee en... in de vuilniswagen. Daar reed de wagen weg.

‘Help! Knabbeltje, Zwartsnoetje, Langstaartje, Grijshuidje, Kraaloogje!’ riep Pinkeltje, ‘help me, gauw, help me gauw, Snorrebaard.’ Maar niemand hoorde Pinkeltje en Pinkeltje reed in de vuilniswagen al verder en verder van het grote huis vandaan. Pinkeltje zat op vieze papiertjes en lapjes en huilde, huilde héél erg.

‘Zoem-zoem-zoem-zoem!’ hoorde hij.

‘Hoera!’ riep Pinkeltje, ‘dat is Brommertje, de vlieg.’

En ja, gelukkig, het was Brommertje.

‘Brommertje! Brommertje! Wat moet ik doen, we gaan zo ver van het grote huis.’

‘Zoem, zoem, zoem, ik weet niet Pinkeltje, wat we doen moeten, ik kan je niet optillen, Pinkeltje.’

‘Blijf je bij me, Brommertje?’ vroeg Pinkeltje.

‘Ja zeker!’ zei Brommertje.

‘En waar gaan we helemaal naar toe?’ vroeg Pinkeltje weer.

‘Naar de grote vuilnishoop, buiten de stad,’ zei Brommertje.

En de wagen reed maar verder en verder, hélemaal de stad uit.

‘Ho paard,’ hoorde Pinkeltje een der mannen roe-

pen, toen ze bij de vuilnisbelt waren. Ze tilden de bak van de wagen en gooiden alles wat er in zat, met Pinkeltje er bij, op een hele grote berg modder.

'Kijk,' zei een der mannen, 'daar ligt een klein poppetje.'

Nu schrok Pinkeltje zo vreeslijk! Zouden de mannen hem oppakken en meenemen?

Pinkeltje werd er helemaal bleek van. Met verschrikte ogen zag hij, hoe daar de grote hand van den man al naar hem toekwam.

'Zoem-zoem-zoem,' daar kwam Brommertje aanvliegen en... 'pik,' daar stak hij den man in zijn hand. 'Au, au,' riep de man, 'ga je weg, lelijke vlieg!' en hij sloeg naar Brommertje en toen hij dat deed, kroop Pinkeltje gauw weg onder een groot stuk papier.

'Waar is dat poppetje nu?' vroeg de man aan den anderen man.

'Dat weet ik niet. Bah! laat die rommel toch liggen.'

En gelukkig deed de man dat en samen gingen ze met de wagen weer haar de stad terug.

Pinkeltje kroop nu gauw onder het papier vandaan en naar beneden.

'Brommertje,' riep Pinkeltje, 'daar in de verte is een weiland, daar ga ik heen...' Maar och och, dat ging niet, want er was een grote sloot om het weiland.

'Kwik-kwak-kwik-kwak,' daar kwam Groenpootje, de kikker, aangesprongen.

‘Groenpootje, wil je mij niet naar de overkant brengen?’ vroeg Pinkeltje.

‘Kom maar hier Pinkeltje,’ zei Groenpootje. Nu klom Pinkeltje op Groenpootjes rug en wip, daar sprong hij al met Pinkeltje in het water.

‘Brrrrr,’ daar werd Pinkeltje nat van, maar Groenpootje zwom gauw naar de andere kant en nu stond Pinkeltje in het weiland. Maar... hij was helemaal nat. Daarom ging Pinkeltje gauw in de zon zitten drogen.

Brommertje ging naast hem zitten op een grassprietje en zei:

‘Maar wat doen we nu Pinkeltje, je kunt niet naar de stad lopen, dat is véél te ver.’

‘Weet je wat,’ riep Pinkeltje, ‘vlieg jij naar de stad terug en zeg aan de muisjes dat ik hier ben, anders worden ze heel bang. Misschien kom je vader Duif wel tegen, en wil die me wel terug brengen.’

‘Goed,’ zei Brommertje, ‘dan vlieg ik al vast weg.’

‘Brommertje! Brommertje,’ riep Pinkeltje de vlieg nog na, ‘als je mijnheer Paashaas tegenkomt, zeg dan, dat ik hier ben.’

‘Ja Pinkeltje,’ riep Brommertje terug, ‘dat zal ik doen,’ en ‘zoem-zoem-zoem-zoem,’ vloog Brommertje naar het grote huis terug.

Maar wat was dat, waar was de zon gebleven? Daar

kwamen heel grote wolken en ‘klik-klik-klik,’ daar vielen grote regendruppels.

Pinkeltje keek erg bang om zich heen, waar moest hij zich nu verstoppen?

‘Kwik-kwak-kwik-kwak.’

‘Groenpootje,’ riep Pinkeltje, ‘waar kan ik me verstoppen voor de regen?’

‘Kom maar gauw mee,’ riep Groenpootje, ‘hier onder deze grote paddenstoel, dat is net een paraplu. Zie je wel, Pinkeltje?’

‘Ja,’ zei Pinkeltje, ‘maar Groenpootje, waar moet ik nu slapen vannacht?’

‘O,’ zei Groenpootje, ‘zie je die grote gele bloem? Nu, daar klim je vanavond maar in.’

Dat deed Pinkeltje en toen het heel laat in de avond was, deed de bloem zijn blaadjes dicht en zat Pinkeltje in een heerlijk, warm huisje en sliep erg lekker.

XXVII Pinkeltje en mijnheer Paashaas

Gauw nam Pinkeltje zijn mutsje en zwaaide er mee.
blz. 163

De zon scheen op de bloem, waar Pinkeltje in lag te slapen. Dit vond de bloem erg prettig en daarom deed ze gauw alle blaadjes open en daar werd Pinkeltje wakker van.

'Zoem! Zoem! Zoem! Goedenmorgen, Pinkeltje,' zei Brommertje, die boven op een grasspriet zat.

'Dag Brommertje,' zei Pinkeltje, 'ik heb toch zo lekker geslapen.'

'Zoem, zoem, zoem, ik heb mijnheer Paashaas gezien Pinkeltje, en die komt straks hier langs.'

'Dan ga ik gauw kijken of hij er al aankomt,' en Pinkeltje klom boven in een heel lange rietstengel. En ja, daar zag Pinkeltje in de verte de lange oren van mijnheer Paashaas. Gauw nam Pinkeltje zijn mutsje en zwaaide er mee.

'Spring-sprang-sprong,' daar kwam mijnheer Paashaas aanspringen.

Wat zag die mijnheer Paashaas er deftig uit, op zijn rug een grote mand en op zijn neus een heel grote bril.

‘Goedenmorgen, Pinkeltje,’ zei mijnheer Paashaas, ‘wil je met me mee gaan naar het Paasveld en al de Paashaasjes?’

‘Heel graag, mijnheer Paashaas,’ zei Pinkeltje.

‘Ga dan maar in het mandje op mijn rug zitten,’ zei mijnheer Paashaas.

Dat deed Pinkeltje natuurlijk gauw en ‘spring-sprang-sprong,’ daar hipte mijnheer Paashaas met Pinkeltje hard weg.

Wat kon die mijnheer Paashaas hard lopen, ze gingen eerst over een weiland en toen over nog een weiland en toen door een groot, donker bos en opeens kwamen ze op een heel groot stuk land, midden in het donkere bos en daar - neen, maar dat was prachtig - Pinkeltje wist niet, waar hij het eerst zou kijken. Weten jullie, wat hij daar zag?’

Overal lagen hoge bergen van prachtig gekleurde paaseieren, rode en blauwe en groene en zilveren en gouden eieren, wel duizend en duizend en duizend. En overal wipten er haasjes rond, zo veel haasjes, dat Pinkeltje ze helemaal niet tellen kon en al die haasjes hadden kleine potjes verf en héél, héél kleine kwastjes en daarmee beschilderden ze al die paaseieren. Pinkeltje keek heel goed naar een van de haasjes. En dat haasje schilderde op elk ei een prachtige ster en weer een ander haasje schilderde een mooie bloem. En alle haasjes hadden het erg druk. Toen vroeg Pinkeltje aan mijnheer Paashaas: ‘Zijn nu al die eieren voor lieve kinderen?’

‘Ja,’ zei mijnheer Paashaas, ‘en ik schrijf in grote boeken, wie van de kindertjes een ei krijgen. Wil je dat eens zien, Pinkeltje?’

‘Graag,’ zei Pinkeltje.

Toen stapte mijnheer Paashaas naar een dikke

boom en klopte met zijn poot tegen de boom...

‘Klop-klop-klop,’ en daar ging een klein deurtje in de boom open en nu zag Pinkeltje een heel lange smalle trap, die trap wandelde Pinkeltje en mijnheer

Paashaas helemaal af naar beneden en toen... toen zag Pinkeltje allemaal andere haasjes en die maakten allemaal eieren, van chocola en van suiker, en er kwamen weer andere haasjes met kleine wagentjes en daar legden ze de eieren op en brachten die dan naar de haasjes boven op de open plek in het bos. Daar

beschilderden de andere haasjes ze dan weer en maakten ze mooi.

‘Mijnheer Paashaas,’ vroeg Pinkeltje, ‘brengt u ook alstublieft een paar mooie eieren aan de kinderen in het grote huis en aan den vader en de moeder?’

‘Dan zullen we eerst eens in de grote boeken kijken of die wel allemaal lief zijn geweest,’ zei mijnheer Paashaas.

Toen nam mijnheer Paashaas een van zijn grote boeken, zette zijn bril recht en keek in het boek.

Ja, daar stond het geschreven:

‘De vader en de moeder en de twee meisjes en het jongetje zijn erg lief geweest en krijgen allemaal een groot paasei.’

‘Hoera! dat is fijn!’ riep Pinkeltje.

Maar nu liep mijnheer Paashaas weer uit het hol onder de boom vandaan en boven gekomen klapte hij heel hard met de pootjes tegen elkaar.

En toen zag Pinkeltje, dat alle haasjes opeens heel vlug kwamen aanlopen.

‘Haasjes,’ zei mijnheer Paashaas, ‘haal allemaal je mandje, en doe daar heel veel eieren in,’ en ‘rrrrt-rrrrt-rrrrt,’ weg holden de haasjes en ‘rrrt-rrt-rrrt,’ daar waren ze alweer terug met de mandjes op hun ruggetjes, vol met Paaseieren.

‘Allemaal netjes op een rij gaan staan!’ riep mijnheer Paashaas. En toen zag Pinkeltje een heel, heel

lange rij van haasjes met mandjes met gekleurde eieren op hun rug.

Toen zei mijnheer Paashaas: ‘Wie van jullie moet er naar het grote huis in de stad?’

‘Ik,’ zei Langoor.

‘En heb je alle eieren?’ vroeg mijnheer Paashaas.

Maar wat schrok Pinkeltje daar, want Langoor zei:

‘Neen, mijnheer Paashaas, ik heb nog geen eieren voor den vader en de moeder!’

Wat vond Pinkeltje dat akelig.

‘Dan,’ zei mijnheer Paashaas, ‘moet je die morgen maar brengen.’

‘Gelukkig,’ dacht Pinkeltje, ‘dat de vader en de moeder toch nog wat krijgen zouden.’

En toen klapte mijnheer Paashaas weer in zijn pootjes en ‘huppelde-huppelde-hup,’ weg huppelden alle haasjes met hun mandjes met eieren overal naar toe, naar alle lieve kinderen en alle aardige mensen.

‘Dank u wel, mijnheer Paashaas,’ zei Pinkeltje, ‘dat u zulke mooie gouden en rode eieren voor de kindertjes hebt gemaakt.’

XXVIII Pinkeltje in het paasei

Pinkeltje was erg moe geworden van het aldoor maar rondwandelen en naar de haasjes kijken. En het werd ook al erg laat en heel gauw zou het donker zijn.

‘Weet je, wat je doen moet, Pinkeltje,’ zei mijnheer Paashaas, ‘je kunt wel slapen, waar de Paaseieren gemaakt worden.’

Mijnheer Paashaas liep naar een dikke boom, klopte er tegen met zijn poot, ‘klop-klop-klop,’ daar ging een deurtje open, Pinkeltje zag weer een lange trap.

‘Dank u wel, mijnheer Paashaas!’ zei Pinkeltje en stapte gauw door het deurtje en toen de trap af.

Beneden in het grote hol onder de boom, waren nog heel veel haasjes aan het eieren maken. Pinkeltje bleef er naar kijken.

Een haasje kwam aanlopen met de helft van een chocolade ei en zette die helft op een andere helft van een ei, dan plakte een de twee helften aan elkaar en klaar was het ei.

‘Wil je eens proeven Pinkeltje, hoe lekker ze zijn?’ vroeg een ander haasje aan Pinkeltje.

‘Wat graag,’ zei Pinkeltje.

Voorzichtig brak het haasje een stukje van een chocolade ei af en Pinkeltje proefde er van.

‘Hè, dat is lekker,’ zei Pinkeltje.

Toen wandelde Pinkeltje verder en zag hele stapels van chocolade eieren en ook van halve eieren.

‘O, o, o, wat krijg ik een slaap,’ zuchtte Pinkeltje, ‘waar zal ik vanavond nu gaan slapen?’

Daar zag hij vlak bij hem een half chocolade ei staan.

‘Weet je wat,’ dacht Pinkeltje, ‘daar ga ik lekker in liggen, zo'n half ei ziet er net uit als een echt bedje.’

En dadelijk kroop Pinkeltje in het halve ei, stopte zijn jasje onder zijn hoofdje en viel gauw in slaap.

Het was buiten al helemaal donker geworden.

Langoor, de haas, hipte in het donker nog rond. Ineens zag hij wat wits... dat was Pluimstaart.

‘Pluimstaart!’ riep Langoor, ‘ik ben blij, dat ik je zie, we moeten nog een groot paasei halen voor den vader uit het grote huis.’ Heel vlug liepen ze toen de trap in de boom af, naar het hol. Ze riepen tegen de andere haasjes, dat ze een groot paasei moesten hebben.

De haasjes zochten en zochten, maar vonden geen groot paasei. Alle andere eieren waren te klein.

‘Dan maken we er gauw een,’ zei de bakkerhaas, ‘hier heb ik nog een half ei, en daar ligt nog een helft.’ Met hun tweeën tilden de haasjes het ene halve ei op en plakten het vlug op het andere halve ei. Toen

pakten Langoor en Pluimstaart het ei beet en liepen er heel vlug mee weg.

‘Wat schommel ik toch,’ dacht Pinkeltje, toen hij wakker werd, ‘en wat is het hier donker.’

Telkens probeerde hij op te staan, maar telkens rolde hij weer ondersteboven.

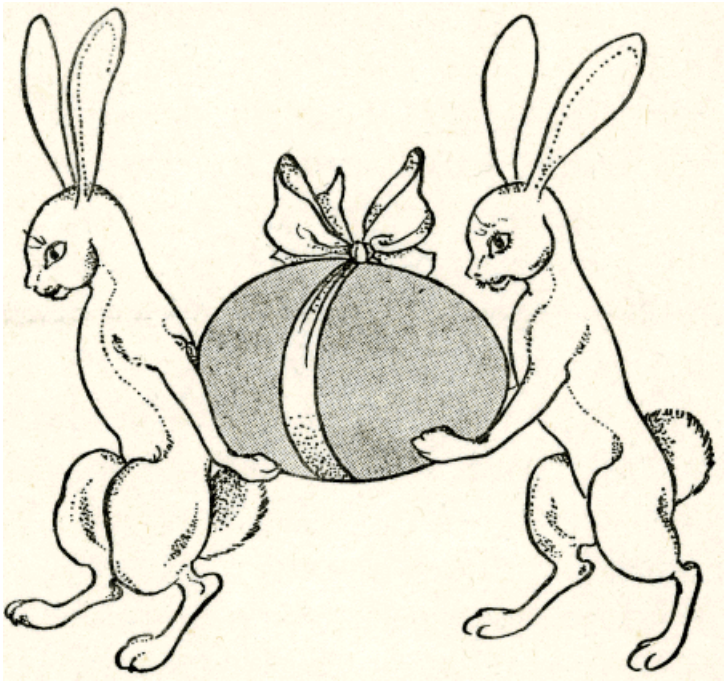

‘Hè,’ zeiden de haasjes, ‘wat is dat ei zwaar, er zit zeker een heleboel chocola in.’

Maar het was niet alleen de chocola, die het ei zo zwaar maakte, maar Pinkeltje, want die hadden de haasjes, zonder dat ze het wisten, in het ei mee ingepakt.

Toen de haasjes aan het grote huis kwamen, liepen ze stil met het paasei naar boven en legden het ei op

de tafel in de kamer. Dan zou de vader het morgen vinden.

Maar die arme Pinkeltje was zo bang! Met zijn handjes zocht hij overal naar een gaatje, om er uit te komen, maar hij zat helemaal opgesloten in het paasei.

En toen niets hielp, gine dat arme Pinkeltje maar stil zitten en hij huilde een beetje, omdat hij niet wist, wat hij nu doen moest.

De volgende morgen kwamen de vader en de moeder en de kindertjes aan tafel en wat zagen ze daar... voor allemaal een paasei! Dat was een pret! De vader nam zijn ei en schudde het heen en weer.

'Rommelde-bommelde-bommel.' Pinkeltje viel van de ene kant naar de andere kant.

'Maakt u het ei al open vader?' riepen de kindertjes.

'Neen,' zei de vader, 'het is zo mooi, dat ik het nog wat bewaren wil.'

Toen ging de vader naar zijn kantoor en de kindertjes naar de tuin en de moeder naar de keuken.

De paaseieren lagen op tafel.

'Ka! Ka! Ka!' daar kwam die stoute Wipstaart, de kraai, de kamer binnen vliegen. Hij vloog op de tafel en toen... toen pikte hij met zijn snavel op het ei van den vader.

'Pik! Pik! Pik!' een héél gat er in.

'O,' riepen de muisjes, 'kijk die stoute Wipstaart eens.' Maar gelukkig, daar kwam Snorrebaard, de poes, binnen.

‘Miauw, miauw, miauw,’ zei Snorrebaard, ‘ga je weg, stoute Wipstaart.’

‘Jij bent zelf een stoute Snorrebaard!’ zei Wipstaart, en vloog het raam uit.

Snorrebaard zat op de tafel en keek naar de paaseieren.

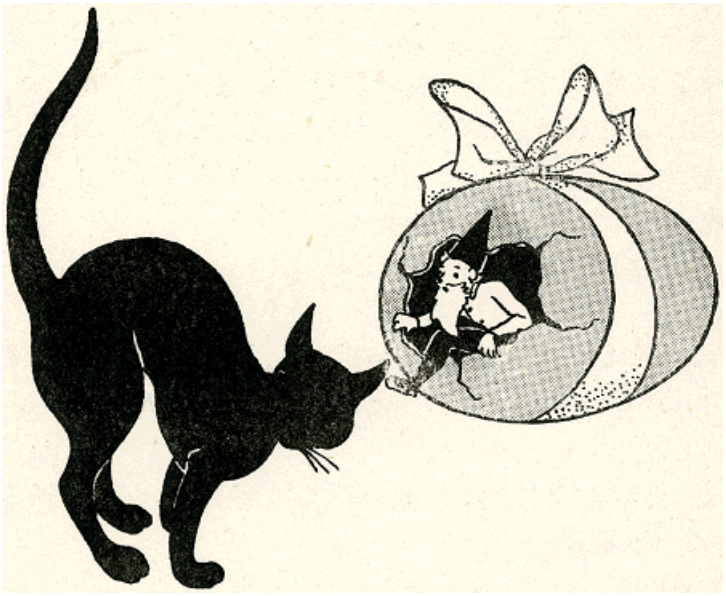

‘Wat akelig,’ dacht Snorrebaard, ‘nu heeft die lelijke Wipstaart een heel gat in het paasei van den vader gemaakt.’

Maar wat was dat?... Snorrebaard zette heel grote ogen op! Wat gebeurde daar met het paasei?... Neen, maar daar begreep Snorrebaard nu helemaal niets van!...

Uit het gaatje in het paasei kwam een heel klein

blauw puntmutsje te voorschijn en toen... kwam het gezichtje van Pinkeltje er uit, die vreeslijk verschrikt keek.

‘O, Snorrebaard, ben jij daar?’ riep Pinkeltje erg blij. ‘Waar ben ik?’

‘Je bent weer in het grote huis terug,’ riep Snorrebaard. ‘Hoera!’ en hij trok Pinkeltje uit het ei op de tafel.

‘O, wat ben ik blij weer thuis te zijn!’ riep Pinkeltje en gauw gaf hij Snorrebaard een zoentje op zijn snuitje, en liep toen vlug naar het holletje bij de muisjes, achter de etenskast.

Wat waren ook de muisjes blij om Pinkeltje weer te zien.

‘Kijk eens, Pinkeltje! wat we van mijnheer Paashaas gekregen hebben? - Een heel lekker chocolade paasei!’

En toen was het feest in het holletje, voor de muisjes en voor Pinkeltje.